

தாமரைச்செல்வன்

8960

GoodStory

CPL

8960

வண்ணன்
வண்ணன்
வண்ணன்

வ. செ. பி. ச.

பொதுசன நூலநிலையம்

சுன்னாகம்

முக்கிய அறிவித்தல்

நீங்கள் எடுத்துச்செல்லும் புத்தகத் தில் கிறித்தல், வெட்டுதல், கிழித்தல், அழித்தல், அழுக்குப் படியலிடல் மற்றும் ஊறுபாடுதல்களைச் செய்யவேண்டாமென மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும் பொழுது இப்படியான குறைபாடுகளைக் கண்டால் நூலைப் பொறுப்பாளருக்கு உடன தெரிவிக்கவும். அல்லாவிடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற புத்தகம் நல்ல நிலையின் இருந்ததெனக் கருதப்படுவதுடன், ஊறுபாடுகளுக்கு நூலைப் பொறுப்பாளரினால் கீழ்க்கப்படும் தண்டத்தை நீங்கள் ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

CARBON INDUSTRIES
GALLE ROAD,
BALAPITIYA.

8960.

விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி

CPL

8960

தாமரைச்செல்வி

மீரா வெளியீடு
யாழ்ப்பாணம்.

□ விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி

□ தாமரைச்செல்வி (நூலாசிரியர்)

□ முதல் பதிப்பு: ஆடி 1992

□ விலை ரூபா: 60/-

□ வெளியீடு: 21

மீரா வெளியீடு

38, வேம்படி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

□ அச்சமைப்பு: லக்ஷ்மி அச்சகம்

37, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

VINNIL ALLA VIDIVELLI □

THAMARAICHCHELVI (Author) □

First Edition: July 1992 □

Price: 60/ □

Publication: 21 □

Published by

Meera Veliyeedu

38, Vembadi Road, Jaffna.

Printed by □

Sri Luxmi Press

37, Kandy Road, Jaffna.

என்னுரை

இந்த நாவல் நூல் வடிவம் பெறும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லாமல் இருந்தது.

1974ம் ஆண்டு நான் எழுத ஆரம்பித்ததிலிருந்து எனது படைப்புக்கள் பிரசுரிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் அனைத்தும் 1987ம் ஆண்டு எழுது வீடு இராணுவத்தினரால் எரிபூட்டப்பட்டபோது முற்றாக எரிந்து விட்டிருந்தது.

இத்தனை காலமும் நான் எழுதிப் பிரசுரிக்கப்பட்ட எண்பதுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகள், குறுநாவல்கள், ஒரு நாவல் அச்சில் வராத சில சிறுகதைகள், பரிசுக் கதைகளுக்கான சான்றிதழ்கள் அத்தனையும் அழிந்துவிட்டன.

இவை அழிந்ததனால் ஒரு எழுத்தாளருக்கு ஏற்படக் கூடிய மனவேதனையை ஒரு படைப்பாளியினால் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

மேலும் எனது பரிசுக் குறுநாவலான 'வேள்வித்தீ' யை 'முரசொலி' புத்தகமாக அச்சடித்துக் கொண்டிருந்த போது அந்த பத்திரிகை அலுவலகமும் இராணுவத் தாக்குதலினால் சேதமாக்கப்பட்டது.

இந்த நாவல் கூட 1989ம் ஆண்டு என்னால் நீண்ட ஒரு நாவலாக எழுதப்பட்டது. இதன் கையெழுத்துப் பிரதி 1990 ஜூனில் எரிந்து போய் விட்டது. இப்போது மீரா பிரசுரங்களை தொடர்ந்து வாசிக்கும் போது இந்நாவலை மறுபடி எழுத வேண்டும் என்ற வேகம் பிறந்தது.

கிளிநொச்சிப் பிரதேசத்தின் சாதாரண ஒரு விவசாயக் குடும்பம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளை ஒரு போர்க்காலப் பின்னணியின் மத்தியில் வெளிக்கொண்டு வர முயன்றிருக்கிறேன்.

அந்த நேரம் இந்திய இராணுவ போர்க்காலத்தில் எழுதப் பட்ட போது இருந்த ஆவேசம் இப்போது சிறிது தணிந்து விட்டதாலும் குறிப்பிட்ட பக்கங்களுக்குள் கதை அடங்க வேண்டும் என்ற விதியினாலும் நாவலை சற்று மிதமாக எழுத நேரிட்டு விட்டது அதனால் சொல்ல வந்த எத்தனையோ விஷயங்களை நாவலில் சொல்ல முடியாமல் போய் விட்டது.

இந்த யுத்த காலத்தில் புத்தகங்கள் வெளியிடுவது என்பது மிகவும் சிரமமான காரியம் எத்தனையோ கஷ்டங்களின் மத்தியில் தொடர்ந்து மீராவின் பிரசுரங்கள் வெளிவருவது சாதனைக்குரிய விஷயம்.

இந் நாவலை வெளியிட முன்வந்த மீரா வெளியிட்டாளருக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இல. 77, குமரபுரம்
பரந்தன். 10-5-92.

— தாமரைச்செல்வி

● சமர்ப்பணம்

இந்த

மண்ணின் விடுதலைக்காய்
மண்ணிலே விதையாகி
மனங்களிலே விருட்சங்களாகி
மலர்ந்து நிற்கும்
மண்ணின் மைந்தர்களுக்கு
இந்நூல்
சமர்ப்பணம்.

உழைப்பவன் ஒருவன் உண்பவன் ஒருவன்
உலகினில் இதுதான் நடக்கிறது
தழைப்பவன் ஒருவன் தாழ்பவன் ஒருவன்
தரணியில் இன்றும் இருக்கிறது.

— காரை செ. சுந்தரம்பிள்ளை

1

காலையிலிருந்து மெல்லியதாய் தூறிக்கொண்டிருந்த மழை
இப்போது துப்பரவாய் நின்று போயிருந்தது. வானத்தில் கரு
மேகம் கலைந்து போக லேசாக வெய்யில் எட்டிப் பார்த்தது.

முற்றத்தில் நின்ற தென்னை மரங்களின் ஓலைகளிலிருந்து
துளித் துளியாக நீர் சிந்தியது.

இதுவரை தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்திருந்த ரேவதி
மழை விட்டதால் முற்றத்தில் இறங்கினாள். உள்ளங்கால்கள்
நிலத்தில் பதிந்ததும் சிலிரிட்டது. நின்றபடியே தெருவைப்
பார்த்தாள்.

புரட்டாதி மாத ஆரம்பத்திலேயே மழை பெய்ய தொடங்கி
விட்டது. நீண்ட கோடைக்குப் பிறகு நிலம் குளிர்ந்து போயி
ருந்தது. ஈரமண்ணின் வாசனை வந்து மூக்கை நெருடியது.

இப்ப என்ன நேரம் இருக்கும் என்று யோசித்தபடி படலை
யைத் திறந்து கொண்டு தெருவுக்கு வந்தாள்.

தெரு ஆள் நடமாட்டமில்லாமல் வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது.
நேரம் ஒருமணியாவது இருக்கும்.

காலையில் கிளிநொச்சிக்கு விதை நெல் வாங்கப் போன
தகப்பன் இன்னும் வராதது கவலையாக இருந்தது.

இந்தக் கிராமத்திலிருந்து கிளிநொச்சி கிட்டத்தட்ட எட்டு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது யாரிடமோ விதை நெல்லு சொல்லி வைத்ததால் விடிய எழுந்த உடனும் ரேவதி கொடுத்த வெறும் தேனிருடன் சைக்கிளில் போய் விட்டார்.

இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்கிறார் என்று யோசனையாக இருந்தது. கிளிநொச்சிப் பக்கம் ஏதும் பிரச்சனையோ என்று யோசித்தாள். ஆனால் இப்போது யுத்த நிறுத்தம் என்றார்களே... இன்று காலையும் இந்திய லெப்டினண்ட் ஜெனரல் கல்கட் யுத்த நிறுத்தம் 25ம் திகதி வரைக்கும் நீடிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொன்னதாய் செய்தி வாசித்தார்களே... யுத்த நிறுத்தம் எண்டாலும் நம்பவும் ஏலாது.

இன்று சனிக்கிழமை. சந்தை நாள். ரவுண் முழுக்க ஒரே சனமாய் இருக்கும். ஆயிரமாய் ஏதும் பிரச்சனை வந்தாலும் ரவுணுக்குள்ளதான் வரும். வெடிச்சத்தம் கூட இங்க கேட்காது.

மனம் குழம்பியபடி திரும்ப உள்ளே வந்தாள். சீமெந்து தரை போட்ட ஓலையால் வேய்ந்த தலைவாசலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு அறை சீமெந்து சுவர் வைத்துக் கட்டப்பட்ட சிறிய வீடு. அதற்கு அந்தப் பக்கம் மண்ணால் மெழுகப்பட்டு பனைமட்டைகளாலும் கிடுகுகளினாலும் கட்டப்பட்ட குகினி.

பின்பக்கம் பத்து ஏக்கர் காணி விரிந்து கிடந்தது. காணியின் முன்பக்கம் தெருஓரம் அரை ஏக்கர் புட்டிக்காணியில் அவர்களது வீடு இருந்தது. பின்பக்கம் கிணறு.

ரேவதி கிணற்றடிக்குப் போய் முகம் கை கால் கழுவிக்கொண்டு வந்தாள். சிறிது நேரம் தலைவாசலில் அமர்ந்து பார்த்துவிட்டு மனம் கேளாமல் மறுபடியும் தெருவுக்கு வந்தாள்.

சிறிய கற்கள் இடறுகின்ற மண்தெரு அது. எதிர்ப்பக்கம் அடர்ந்த நாவல் மரத்தில் நிறைய நாவற்பழங்கள். ஐந்தாறு சிறுவர்கள் பழம் பொறுக்கிக் கொண்டு நின்றார்கள்.

தூர ராமசாமி சைக்கிளில் வருவது தெரிந்தது. ராமசாமி இவர்களுக்கு முன்புறக் காணியில் குடியிருப்பவன். அவனைக் கண்டதும் சைக்கிளிலிருந்து இறங்கினான்.

“என்ன தங்கச்சி, ரோட்டில நிற்கிறீங்க...”

“ஐயா விதை நெல்லு வாங்க எண்டு கிளிநொச்சிக்குப் போனவர் இன்னும் வரேலை”

“கவலைப்படாதீங்க, தேடிப்போன் ஆள் எங்கேயாவது அலுவலாய்ப் போனால் காத்து நின்றுதானே வாங்கி வர வேணும்”

“நீ வாற வழியில தேவன்ர கடை திறந்திருந்ததே...”

“இல்லை, சாத்தியிருந்தது ஏன்?”

“இன்டைக்கு சனிக்கிழமை, தேவன் கடைச்சாமான் வாங்க கிளிநொச்சிக்கு காலமை போயிருக்கும். அதுதான் வந்திட்டுதோ எண்டு கேட்டனான். அதுவும் வரேலை எண்டால் ஏதும் பிரச்சனையோ...” பயத்துடன் சொன்னான்.

“நான் உருத்திரபுரம் சந்தி வரைக்கும் போயிட்டுத்தான் வாறன். கிளிநொச்சியில ஏதும் பிரச்சனை எண்டா சந்தியில கதைச்சிருப்பாங்க”

“சரி பார்ப்பம்... நீ பின்னேரம் வந்து இந்த முத்தத்தில் நிற்கிற நாலு தென்னையிலயும் தேங்காய் பிடுங்கித் தாறியே”

“நான் இப்பவே பிடுங்கித் தாறேன்” என்றபடி சைக்கிளை உள்ளே உருட்டி வந்து வேலியில் சாத்திவிட்டு தென்னை மரத்தடிக்குப் போனான்.

“ஈரமான மரங்கள் ராமசாமி கவனம்”

காவில் கயிற்றைக் கட்டிக் கொண்டு சரசரவென்று ஒவ்வொரு மரத்திலும் ஏறி தேங்காய்களை பறித்துப் போட்டான்.

ஈரமண்ணில் தேங்காய்கள் பொத் பொத்தென்று விழுந்தன. இறங்கி வந்தவன் “காணுமா தங்கச்சி” என்று கேட்டான்.

“காணும்... உனக்கு நேரமிருந்தால் இதுகளை உரிச்சுத் தாறியே. தேவன்ர கடைக்கு குடுக்க வேணும்”

ராமசாமி வேலியோரம் இருந்த பாரைக் கம்பியில் தேங் காய்களை உரித்துக் கொடுத்தான். இருபது தேங்காய்களை ஒரு பசளைப்பையில் போட்டுக் கட்டி தலைவாசல் மரக்கப்புடன் சாத்தி வைத்தான். நாலு தேங்காயை அவனிடம் கொடுத்து விட்டான்.

ராமசாமி போனதும் மறுபடி தகப்பனைப் பற்றிய கவலை பிடித்துக் கொண்டது.

கௌசியும் மஞ்சளும் பாடசாலையில் இன்றைக்கு ஏதோ வகுப்பு என்று சொல்லி காலையில் போய் விட்டார்கள். இங்கிருந்து மூன்று மைல் நடந்து போய் உருத்திரபுரத்தில் படித்து வருகிறார்கள்.

இங்கே உள்ள பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்பு வரைதான் இருக்கிறது. ரேவதியும் அந்த நாட்களில் நடையாய் நடந்து உருத்திரபுரத்தில் தான் படித்தவள். ஏ. எல். படிக்கத் தொடங்கிய வருஷம் அம்மா இறந்து விட்டதால் படிப்பை நிறுத்தி வீட்டில் நின்று விட்டாள்.

பாவம் இந்த ஐயா பசியோடு எங்கே அலைகிறாரோ... அவசரத்துக்கு ஒரு தேத்தண்ணி கூட கடையில் குடிக்க மாட்டாரே...

மூன்று மணியான போது கௌசியும் மஞ்சவும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

“என்னக்கா ரோட்டில் நிற்கிறாய்”

“ஐயா இன்னும் வரேலையடி”

“காலமை பேரனவர் என்ன செய்யிறாராக்கும். கௌசியும் யோசனையுடன் தெருவைப் பார்த்தாள். அடுத்த ஆவணிக்கு ஏ. எல். பரீட்சை எடுக்கப் போகிறாள், பத்தொன்பது வயதுக்கு நல்ல வளர்த்தி, ரேவதியிலும் விட ஏழு வயது இளையவள். மஞ்ச ஆறாம் வகுப்பு படிக்கிறாள். இன்னும் குழந்தைத் தனம் மாறவில்லை.

“எனக்குப் பசிக்குது சாப்பாட்டை தா அக்கா”

புத்தகங்களை தலைவாசலில் இருந்த மேசையில் வைத்து விட்டு மஞ்ச கூப்பிட்டாள்.

“வந்து உடுப்புக்கூட மாத்தேலை.. அதுக்குள்ள உனக்குச் சாப்பாடு” கௌசி எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“சரி நீ வா அக்கா ஐயா வருவார் தானே” ரேவதி உள்ளே வர கௌசி உடைமாற்ற அறைக்குப் போனாள். மஞ்ச கிணற்றடியில் கால் முகம் கழுவி வீட்டு ஓடி வந்தாள்.

“அக்கா கிணத்தடியில் இருக்கிற கப்பல்குலை வெட்டலாம் வெட்டுவமே”

“அது முத்திப் பழுக்கட்டும். உனக்கு ரெண்டு சீப்பு வெட்டித் தந்திட்டு மிச்சத்தை தேவன்ர கடைக்கு குடுக்க வேணும்”

“வீட்டில் இருக்கிறதையாவது நாங்கள் சாப்பிடுவம் அக்கா” மஞ்ச சினுங்கினாள்.

வீட்டின் கஷ்டத்தை மஞ்சவுக்கு சொல்லி விளங்க வைக்க முடியாது.

“சரி பார்ப்பம் நீ வந்து சாப்பிடு”

மஞ்சு சாப்பிட்டதும் ரேவதியும் கௌசியும் மறுபடி முற்றத்தில் வந்து நின்றார்கள்.

“தேவன்ர கடைக்கு இருநூறு ரூபா குடுக்க வேணும். அந்தக் கப்பல் குலையையும் குடுத்து கொஞ்ச தேங்காயும் குடுப்பம் எண்டு நினைச்சன். தேவனும் எங்களிட்ட வாய்விட்டு கடன் கேட்காது. ஐயாவும் விதை நெல்லுக்கெண்டு கொண்டு போன காசில ஏதும் மிஞ்சுதோ தெரியாது”

“கையில ஒரு சதமும் இல்லாமல் ஐயா வயல் விதைக்க வெளிக்கிடுறார். முந்தியே பட்ட கடனுகளின்ர வட்டி ஏறிப் போய் நிற்குது. நெடுகவும் எங்களுக்கு கடனும் கஷ்டமும் தானக்கா. குத்தகைக் காணியில எவ்வளவு பாடுபட்டாலும் மிச்சம் வராது”

“ஒவ்வொருதரமும் நம்பிக்கையோடதான் தொடங்கிறம். ஏதோ ஒண்டு வந்து சேர்ந்திடும். வெள்ளத்தால அழியும். அல்லது தண்ணி இல்லாமல் எரியும். வேலுப்பிள்ளையர் மாதிரி பணக்காரர் இன்னும் பணக்காரராகிறதும் இந்த வயலாலதான். எங்களை மாதிரி ஆட்கள் கடனில மாண்டு போறதும் இந்த வயலாலதான். எதுக்கும் அதிஷ்டமும் வேணும்”

“வயது போன நேரத்தில ஐயா இன்னும் எத்தினை நாளைக்குத்தான் கஷ்டப்படப் போறாரோ...”

அவர்கள் சுவலையுடன் காத்திருக்க நாலு மணியளவில் தான் முருகேசு களைத்துப் போனவராய் வந்து சேர்ந்தார்.

“காலமை எட்டு மணியிலயிருந்து ரோட்டால போற சனங்களை கிளிநொச்சியில ஆமி காம்ப் வாசலில இருத்தி வைச்சப் போட்டாங்கள். திஸ்பனுக்கு ஓராண்டு நினைவஞ்சலி கொண்டாடுறீங்களோ... தோரணம் கட்டுறீங்களோ எண்டு ஒரே பேசிக் கொண்டிருந்தாங்கள். இரண்டு மணிக்குத்தான் ஆட்களை விட்டவங்கள். அதுக்குப் பிறகு நெல்லுக்காரனிட்ட போய் நெல்லு எடுத்து வேலுப்பிள்ளையற்ற மெசினில ஏத்தி விட்டிட்டு வாறன். முதல்ல கொஞ்சம் தண்ணி கொண்டு வா பிள்ளை” தோள் துண்டால் முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டார்.

நீர் திரம்பிய செம்பை கொண்டு வந்து கொடுத்த ரேவதி
“கால் முகத்தை கழுவிக்கொண்டு வந்து சாப்பிடுங்கோவன்
ஐயா” என்றாள்.

“பசினேரம் போயிட்டுது பிள்ளை, இனி சாப்பிடேலாது.
இனி இரவுக்குச் சாப்பிடுவம், இதென்ன பசளைப் பையில...
தேங்காயே?”

“ஓம் ஐயா... சாமசாமியைக் கொண்டு பிடுங்குவிச்சனான்
தேவனர கடைக்குக் குடுக்க வேணும்.”

“தேவனையும் என்னோட சேர்த்து இருத்திப் போட்டாங்
கள். அவனும் இப்பதான் வந்தவன். மழைத் தூறலுக்க
எல்லாச்சனமும் இருந்ததுதான்.”

முருகேசு துவாயைத் தோளில் போட்டுக்கொண்டு கிணற்
றடிக்குப் போனார். கிணற்றடிக்கு மேற்குப்புற வேலிக்கு அந்தப்
பக்கம் பரவியிருந்த காணியை ஒருதடவை பார்த்தார். மேய்ந்து
விட்டு வந்த பசுக்களை பின்பக்கம் கட்ட வந்த ரேவதியிடம்...

“புரட்டாதி பிறந்து மழையும் பெய்திட்டுது. உழவு விதைப்பு
பற்றி விசாரிக்க சண்முகம் இன்னும் வரேலை. நாங்களும்
போட்ட கடிதம் கிடைச்சதோ தெரியேலை” என்றார்.

ரேவதியும் அடுத்த காணியை ஒருதடவை பார்த்து விட்டு
“உழவுக்கு நல்ல பருவம். எங்கட காணி உழுறிறபோது இதையும்
உழுவிச்ச விடலாம். இந்த முறையும் வேலுப்பிள்ளையற்ற
மிசின்தானே” என்று கேட்டாள்.

“ஓம் பிள்ளை, றைவர் சோமனும் இவடத்து பெடியன்
தானே. சொன்னான் வந்து உடனும் உழுது தருவான். நான்
வேலுப்பிள்ளையரிட்ட இன்னடைக்கும் கதைச்சனான். டீசல்
காசு தான் முதலே குடுத்திட வேணும்.”

வயல் விதைக்க முதலே வரிசையாய் செலவுகள் வரத்
தொடங்கி விட்டது என்று நினைத்தபடி குசினிக்குள் நுழைந்
தாள்.

அடுப்பை மூட்டி கேற்றிலைத் தூக்கி வைத்து விட்டு
கௌசியும் அவளுமாக சாப்பிட்டார்கள்.

விட்டிருந்த மழை மறுபடி வரப்போவதாய் பயமுறுத்தியது.
வெய்யில் மறைந்து போக கருமேகம் வானில் பரவியது. காற்று
குளிராக வீசியது. தென்னோலைகளின் நுனிகளில் இன்னமும்
நீர்த்துளிகள் இருந்தன.

“நல்ல மழை வரப்போகுதக்கா, சரியாய் குளிருது” மஞ்சு வந்து அவளோடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

அப்போது படலை வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. எட்டிப்பார்த்தார்கள்.

“வேலுப்பிள்ளையற்ற கார் வந்து நிற்குது. ஐயாதான் வாறார் போல கிடக்கு.” முருகேசு தோள் துண்டை உதறிக் கொண்டு எழுந்தார்.

காரிலிருந்து செந்தில்நாதன் இறங்கி வந்தார். வயல் குத்தகையை வாங்குவதற்காகவும் முன்பு வாங்கிய கடனின் வட்டியை வாங்குவதற்காகவும் வழக்கமாய் பங்குனி சித்திரை மாதங்களில் தான் அவர் வருவது உண்டு.

முந்தின காலங்களில் அடிக்கடி வந்து போகிறவர்தான். நாலைந்து வருஷங்களாய் பிரச்சனைகள் தொடங்கிய பின் முன்பு போல் வருவதில்லை.

இப்போது எதற்கு வருகிறார் என்ற கேள்வி அவர்கள் நெஞ்சில் எழ கொஞ்சம் திகைப்புடன் முற்றத்துக்கு வந்தார்கள்.

2

கிளிநொச்சி மாவட்டத்தில் வாழ்பவர்கள் அனைவரும் வட பகுதியின் பல்வேறு ஊர்களிலிருந்து வந்து குடியேறினவர்கள் தான். நாற்பது அறுபதாம் ஆண்டுகளுக்கு இடையே வந்தவர்கள் அனேகம் பேர்.

காடுகளாய் இருந்த இடங்களை எல்லாம் தம் உழைப்பைக் கொட்டி ஊர்மனை வயற்கரை என்று உருவாக்கினார்கள்.

அப்போது கிளிநொச்சிப் பகுதியில் உத்தியோகம் பார்த்தவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பல காணிகளை தங்களுக்கு எடுத்துக் கொண்டார்கள். காடாகவும் பற்றைகளாகவும் இருந்த இடங்களை ஆட்களைப் போட்டு துப்பரவாக்கினார்கள்.

செந்தில்நதான் கொக்குவிலைச் சேர்ந்தவர். கிளிநொச்சிப் பகுதிக்கு காணி அதிகாரியாக அரை மனதுடன்தான் மாற்றலாகி வந்தார். கிளிநொச்சியை ஒரு சுற்று சுற்றியவருக்கு மனதில் ஏதோ ஒன்று பட்டிருக்க வேண்டும். பிற்காலத்தில் இந்த மண்ணின் பெறுமதி உயரப்போகிறது என்று உள்ளுணர்வு சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

ஆட்களுக்கு பகிர்ந்து கொடுக்கும் போதே தனக்கும் தாராளமாக எடுத்துக் கொண்டார். தொடக்கத்தில் பரவிப் பாஞ்சாணில் பத்து ஏக்கரும் ஏழாம் வாய்க்காலில் பன்னிரண்டு ஏக்கரையும் தான் தனது பெயரிலும் இரண்டு மகள்மாரின் பெயரிலும் எழுதி வைத்திருந்தார்.

பிறகு உருத்திரபுரத்தை சுற்றியுள்ள இடங்களில் பத்து ஏக்கர் வீதம் கொடுக்கப்பட்ட போது அதிலும் எடுத்து தனது கடைசி மகன் ரவீந்திரனின் பெயரில் பதிவு செய்து விட்டார்.

அப்போதிருந்தே வேலுப்பிள்ளையர் சினேகிதம். தோளில் ஒரு துண்டுடன் கிளிநொச்சி வந்த வேலுப்பிள்ளை செந்தில் நாதனைப் பிடித்து மன மனவென்று காணிகளை மனைவி பிள்ளைகள் பெயரில் எடுத்து விட்டார். இப்போது வேலுப்பிள்ளையர் உருத்திரபுரத்தில் பெரிய வீடு கட்டி றக்ரர், கார் என்று வசதியாக இருக்கிறார்.

இப்போது முருகேசு இருக்கும் பத்து ஏக்கர் காணியும் பற்றைக்காடாக இருந்த போது யாரைக் குடிவைக்கலாம் என்று செந்தில் நாதன் யோசித்த போது தற்சயலாக முருகேசு அகப்பட்டார்.

வீட்டின் கஷ்டம் தாளாமல் பாக்கியத்துடன் ஏதும் காணி எடுத்து வயல் தோட்டம் செய்யலாம் என்று மீசாலையிலிருந்து வந்த முருகேசுவை அப்படியே பிடித்துக் கொண்டுபோய் தன் காணியில் இருத்திவிட்டார்.

யானைகளின் மத்தியிலும் நுளம்புகளின் மத்தியிலும் சொல்ல முடியாத துயரங்களை அவர்கள் அந்தக் காலத்தில் அனுபவித்தார்கள். காணி திருத்தி ஓரளவு வயல் செய்யத் தொடங்கிய போது “நீ வயலை விதை முருகேசு, எல்லாச் செலவுக்கும் நான் காசு தாறன்.” என்று காசு கடனாகக் கொடுத்து அதற்கு வட்டியும் போட்டு வாங்கிக் கொள்வார். குத்தகையும் குறைய விடமாட்டார்.

ஏதோ இருக்க இடம் கிடைத்ததே என்ற திருப்தியில் காணியின் தெருப்பக்க கரையில் குடிசையைப் போட்டுக் கொண்டு விகவாசமாய் உழைத்துக் கொண்டு வந்தார் முருகேசு.

தனக்கென்று ஒரு சொந்தக் காணியைத்தேட அவருக்குச் சந்தர்ப்பமே இல்லாமல் போய்விட்டது.

செந்தில்நாதனின் காணிக்கு பக்கத்துக் காணி பி. டபிள்யூ. டி. ஓவசியருக்கு சொந்தம். ஏழெட்டு வருஷங்களுக்கு முதல் ஓவசியரிடமிருந்து ஐந்து ஏக்கரை சாவகச்சேரியிலிருக்கும் சண்முகம் வாங்கியிருந்தார். அப்பவே காணிகளின் விலை கிறுகிறுவென ஏறிவிட்டது.

தனக்கென்று ஒரு காணி வாங்கும் ஆசையே முருகேசுவுக்கு இப்போது விடுபட்டு விட்டது. வாய்க்கும் வயிற்றுக்கும் உழைப்பதற்கே பெரும்பாடாகப் போய்விட்டது.

இன்னமும் செந்தில்நாதனிடம் பழைய கடன் இருக்கிறது. வருஷாவருஷம் வட்டி கட்ட வேணும்.

செந்தில்நாதன் கிளிநொச்சியை விட்டு மாற்றலாகி யாழ்ப்பாணம் போன பிறகும் வருஷத்தில் நூலைந்து தடவைகள் வருவார்.

ஆரம்பத்தில் கிராமத்து வாழ்க்கை எவ்வளவு சுஷ்டமானதாக இருந்ததோ அவ்வளவுக்கு பிறகு முருகேசுவுக்கு பழகி விட்டது. எழுபத்தேழில் நடந்த கலவரத்துடன் அநுராதபுரத்தில் இருந்து அடிபட்டு ஓடி வந்த குடும்பங்களில் சில இங்கு வந்து குடியேறின. ராமசாமி குடும்பமும் அப்படி ஓடி வந்தது தான்.

இப்போது கிராமத்தில் முப்பது குடும்பங்கள் வரை இருக்கின்றன. இப்போது பிரச்சனைகள் காரணமாய் செந்தில்நாதன் அடிக்கடி வருவதில்லை. மூன்று கொக்குவிலிருந்து தனது காரிலே வருபவர் இப்போது பஸ்ஸில் வந்து உருத்திரபுரத்தில் வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில் அவரது காரை எடுத்து வருவார்.

இங்கே வரும்போது தங்கி நிற்பது எல்லாம் வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில்தான். இப்போது எதிர்பாராத அவரது வருகை அனைவரையும் ஒரு கணம் யோசிக்க வைத்தது.

“வாங்கோ ஐயா.” என்று முருகேசுதான் முன்னால் போய் நின்று வரவேற்றார்.

“எப்பிடி எல்லாரும் சுகமாய் இருக்கிறீங்களே...” என்று கேட்டுக் கொண்டே தலைவாசலுக்குள் நுழைந்தார்.

ரேவதி மேஜை முன்னால் இருந்த கதிரையை எடுத்துப் போட்டு “இருங்கோ” என்றாள்.

“நல்ல மழை பெய்திட்டுது எந்த மட்டிலு விதைக்கப் போறாய் முருகேசு”

“விதை நெல்லு இண்டைக்குத்தான் வாங்கினனான், நாளைக் குப்பார்த்து உழவேணும்.”

“ஏதோ வயலைக் கவனமாய்ச் செய் முருகேசு ஒவ்வொரு முறையும் உனக்கு சறுக்கிப் போடுது. நாளைஞ்சு ஏக்கரில நெல்லு விதைச்சு அவனவன் பணக்காரனாகி வாற நேரத்தில உனக்குத்தான் நெடுகவும் கஷ்டம். பொன் மாதிரி காணியை வைச்சுக் கொண்டு இன்னும் முன்னேறாமல் இருக்கிறாய். அதுதான் எனக்கும் கவலையாக்கிடக்கு. ரேவதிக்கு இருப்பத்தாறு வயசாகுது என்ன... எப்பதான் இந்தப்பிள்ளைக்கு ஒரு வழி செய்யப் போறியோ...” முருகேசு தலையைக் குனிந்து கொண்டு பெருமூச்சு விட்டார்.

“எங்க ஐயா... கடனே இன்னும் அழியுதில்லை. நாலு காசு எங்க சேர்க்கிறது. ஒரே நகை எண்டு இருந்த அதிர்சு சங்கியை அடவு வைச்சுத்தான் இண்டைக்கு விதை நெல்லு வாங்கினனான்.”

குசினிக்குள்ளிருந்து தேனீர் ஊற்றி டம்ளரில் எடுத்துக் கொண்டிருந்த ரேவதியிடம் எரிச்சலுடன் முணுமுணுத்தாள் கௌகி.

“சங்கிலி அடவு வைச்ச கதையை யெல்லாம் இவரிடம் ஏன் ஐயா சொல்லுறார். அந்த மனிசனுக்கு எங்கட கஷ்டம் விளங்கப்போகுதே. வட்டிக்கும் வட்டி வேண்டி ஆள் அல்லே இந்த ஐயாவுக்கு விசர். இதையெல்லாம் ஏன் சொல்லுவான்.”

ரேவதி பதில் சொல்லாமல் தேனீரைக் கொண்டு வந்து செந்தில்நாதனுக்கும் முருகேசுவுக்கும் கொடுத்தாள்.

தேனீரைக் குடித்து விட்டு டம்ளரை ரேவதியிடம் கொடுத்த செந்தில்நாதன் முருகேசுவிடம் சொன்னார்.

“முருகேசு இப்ப எல்லாம் முற்காசு வாங்கிக் கொண்டுதான் காணியைக்குத்தகைக்கு விடுறாங்கள், நான் உங்களுக்கு அப்பீடிச் செய்யமாட்டன். அந்தக் காலத்திலயிருந்து என்ர மண்ணில் பாடுபட்டனீங்கள். ஆனா ஊருலகத்தில இருக்கிற குத்தகையாவது நீ எனக்குத் தரலாம்தானே.”

“ஓம் ஐயா முந்தி ஆறு புசல் தந்தனாங்கள் இப்ப ரெண்டு வருஷமாய் எட்டு புசல்படி தரறம்தானே.”

முருகேசு தயங்கிக் கொண்டு சொன்னார்.

“அது பழைய கதை முருகேசு இப்ப பன்ரெண்டு பதினாலு புசல் எண்டு போகுது. நீ அவ்வளவு தரவேண்டாம். இந்த முறையிலயிருந்து பத்து புசல்படி தா என்ன.”

முருகேசு ஒரு கணம் திரு திருவென்று விழித்தார்.

இந்தக் காட்டுப் பக்கங்களில் பன்ரெண்டு பதினாலு புசல் எங்க நடக்குது. சொல்ல முடியாமல் வார்த்தைகள் தொண்டைக்குள்ளேயே அடங்கிப்போனது.

“வேற என்ன முருகேசு வேலுப்பிள்ளையிட்ட வந்தனான்” பின்ன உங்களையும் பார்த்திட்டுப் போவோம் எண்டு வந்தனான். சரிவரட்டே.”

எழுந்து திண்ணையிலிருந்து இறங்கியவரின் பார்வை பின் பக்கம் கிணற்றடியில் பதிந்தது.

“நல்ல கப்பல் குலை போல கிடக்கு முருகேசு யாழ்ப்பாணத்தில் உப்பிடிப் பழம் வாங்க ஏலாது.”

முருகேசு குசினி வாசல் திண்ணையில் இருந்த கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்கு போய் வாழைக்குலையை வெட்டிக் கொண்டு வந்தார்.

“காரில வைச்சு விடு முருகேசு”

மஞ்சு ரேவதியின் கையைச் சுரண்ட ரேவதிக்கு மனதுக்குள் கவலையாக இருந்தது.

“அப்ப வரட்டே பிள்ளையள் இதென்ன பசளைப் பையில்? தேங்காய் போலக் கிடக்கு.”

“தேவன்ர கடைக்கு கொஞ்சம் காசு குடுக்க வேணும், அது தான் தேங்காய் குடுப்பம் எண்டு புடுங்குவிச்சனான்.

ரேவதி அவசரமாகச் சொன்னாள்.

“இப்ப அங்க தேங்காய் சரியான விலை. ஆனா காசைக் குடுத்தாலும் இப்பிடி நல்ல தேங்காய் வாங்க ஏலாது. கிளி நொச்சியிலிருந்து தெரிஞ்ச ஒரு பெடியன்ர வான் கொக்குவி லுக்கு போகுது. இந்த வாழைக்குலையோட தேங்காயும் போட்டு விடலாம். வேணுமெண்டால் உனக்கு காசு தாறன்.”

“காசு வேண்டாம் ஐயா, உங்கட நிலத்தில விளைஞ்சது தானே. நீங்கள் காசுக் கதை கதைக்கிறீங்கள்.”

என்று சொன்ன முருகேசு தேங்காய்ப் பையையும் வாழைக் குலையுடன் கார் டிக்கியில் வைத்தார்.

ரேவதி எதுவும் சொல்ல முடியாமல் பேசாமல் நின்றாள். படலைப் பக்கம் நாலு அடி வைத்த செந்தில்நாதன் நின்று திரும்பி “அவன் ரவி இந்தப்பக்கம் வாறேலையே...” என்று கேட்டார்.

“கனநாளாய் சூரியாத்தம்பி இந்தப்பக்கம் வரேலை ஐயா.”

“ரவி எண்டு சொல்லு முருகேசு மற்றப் பேரை சொல்லாதே. எரிச்சலாய் கிடக்கு. எனக்கெண்டு வந்து வாச்சது தறுதனை. பெரியவன் கனடாவில இருந்து அவனை அனுப்பச் சொல்லி எழுதினபடி, மற்றவன் ஜேர்மனிக்கு வரச்சொன்னபடி. மூத்த வளும் மற்றவளும் லண்டனில இருந்து இவன் படிக்க அட்மிஷனை எடுத்து வைச்சுக் கொண்டு இவனை வா எண்டபடி. இந்தக் கழுதைக்கு குறுக்கால புத்தி போகுது பார், நான் என்ன செய்ய இவன் வெளிக்கிட்டு ஐஞ்ச வருஷமாச்சு. இந்த அளவு காலத் திலயும் நாலைஞ்சு தரம் வீட்ட வந்திருப்பான் அவ்வளவுதான், பிரச்சனையும் வரவர மோசமாகிக் கொண்டே வருகுது. அவங் கட இராணுவத்தை விளையாட்டாய் நினைக்குதுகள்.”

“இப்ப சூர்யாண்ணை பெரிய பொறுப்பில இருக்கிறார்.”

“என்ன பொறுப்போ... முருகேசு! இந்தப் பக்கம் அவன் வந்தால் எப்பன் புத்தி சொல்லு, அது உங்களோடதான் நல்ல வாரப்பாடு, என்ற மற்றப் பிள்ளையன் எல்லாம் ஒழுங்காய் வளர இது மட்டும் வித்தியாசமாய் வந்து சேர்ந்தது. அவனுக்கு நான் என்ன குறை வைச்சன். இந்தக் காணி பத்து ஏக்கரும் அவன்ர பேரிலதானே கிடக்கு. கொக்குவில் வீட்டயும் தம்பிக்கே குருங்கோ எண்டு மற்றப் பிள்ளையன் சொல்லிப் போட்டுதுகள். பளையில இருக்கிற ஐம்பது ஏக்கர் தென்னந் தோட்டத்தையும்

கூட இவனுக்கே நான் குடுத்திடுவன். இருக்கிற சொத்து பத்து எவ்வளவு... ஒண்டையும் அனுபவிக்கத் தெரியாத பேயாக்கிடக்கு. எனக்கு வாற கோபத்தில... சத்தியமாய் முருகேசு முன்னால அவன் நிண்டால் என்ன செய்வனோ தெரியாது. இந்தப் பக்கம் வாற நேரத்தில கொஞ்சம் புத்திசொல்லு என்ன அப்ப நான் வாறன்.”

அவர் காரில் ஏறி புறப்பட்டுப் போனார், சேற்றுத் தண்ணீரை வீசியடித்துக் கொண்டு கார் போய் மறைந்தது.

மஞ்ச அழகை முட்டிவர...

“வாழைப்பழக் குலையை அப்பிடியே கொண்டு போலிட்டார் என்றாள்.

“சரி. விடு. அடுத்த குலை போட அது உனக்குத்தான். அழாதை...” ரேவதி சமாதானப்படுத்தினாள்.

“அந்த ஆள் கேட்டது கேட்கக்கிடையில் இந்த ஐயா தூக்கிக் குடுத்திட்டார்.”

கௌசிக்குக் கோபம் ஆறவில்லை.

“தன்ர மண்ணில விளைஞ்சத அவர் கொண்டு போறது பிழையே... அவருக்கு இல்லாத உரிமையே...”

“மண் அவற்றதான். நட்டு வைச்ச தண்ணி ஊத்தி பாடு பட்டது ஆராம்.”

கௌசி விடாமல் முணு முணுத்தாள்.

காலையிலிருந்து பட்ட அலைச்சல், குத்தகை கூடக் கேட்டு விட்டாரே என்ற கலக்கம், பசிக்களைப்பு, எல்லாமாகச் சேர்ந்து முருகேசுவுக்கு சுர்ரென்று கோபம் வர எரிந்து விழுந்தார்.

“வாயை மூடி. எப்ப பார் எதையாவது சொல்லிக்கொண்டு அவர் எங்களுக்கு கடவுள் மாதிரி. அந்த நேரம் நாங்கள் ரோட்டில நிண்ட போது இந்த இடத்தில ருடி வைச்ச நன்றியை சாகும் வரை மறக்க ஏலுமே, உங்களுக்கு என்ன விளங்கும். மனிசருக்கு இருக்கிற ஆயிரத்தெட்டு கவலையாக்க நீங்களும் ஒரு பக்கம்.” முருகேசு தலை வாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“பாரக்கா இந்த ஐயாவை அந்த மனிசன்ர வறுகல் புத்தி தெரியாமல் இன்னும் எத்தினை நாளைக்கு பணிஞ்ச இருப்பார். கௌசிக்கு இன்னும் கோபம் குறையவில்லை.

“சரி விடு. நீயும் ஐயரவுக்கு சமனாய் கதைக்கிறதே.”

“உந்த மனிசனுக்கு சூர்யாண்ணை எப்பிடித்தான் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தாரோ? அவற்ற அருமை தெரியாத எளிய மனிசன்.....” சூர்யாவின் பேச்சு வந்ததும் அவன் இங்கே வந்து எத்தனை நாள் இருக்கும் என்று யோசித்தான் ரேவதி.

போன ஆனியில் வந்தவன். மூன்று மாதங்கள் ஆகிறது. சூர்யாவைப் பற்றி செந்தில் நாதன் சொன்னவைகளை நினைக்க ரேவதிக்கு நெஞ்சு வலித்தது.

3

உருத்திரபுரம் சந்தியிலிருந்து உட்புறமாய் முருகேசு இருக்கும் கிராமத்திற்கு வரும் பாதையில் கால்மைல் தூரத்தில் இருந்தது வேலுப்பிள்ளையின் வீடு,

நீளமான விறாந்தையுடன் விசாலமான ஹாலும் நாலைந்து அறைகளுமாய் பெரிய கல்வீடு, அந்தக் காலத்தில் உயரமான திண்ணைகளுடன் கட்டியது.

என்றாலும் காலத்துக்குத் தக்கபடி நவீனவசதிகளைச் செய்திருந்தார். மின்சாரம் சந்தியிலிருந்து அவர் வீடுவரை வந்தது. வீட்டுக்கு ஒருபக்கமாக பெரியஸ்டோர், நெல்லு, சாக்குகள், படங்குகள் அடுக்கி வைப்பதற்காக கட்டப்பட்டது. பக்கத்தில் றக்ரர் விடவும் இடம் இருந்தது.

முற்றத்தில் மா மரங்களும் பிலா மரங்களும் சோலையாக நின்றன. காணி எல்லை நீளத்துக்கு உயரமான தென்னைமரங்கள் வரிசையாய் நின்றன.

மழை மெல்லிய தூறலாக தூறிக்கொண்டிருந்தது. வேலுப்பிள்ளையர் முன் விறாந்தையில் ஈஸிசேரில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார்.

ஐந்து மணியாகியும் சோமன் மிசினைக்கொண்டு வரேலையே என்ற யோசனை, சோமன் எங்கேனும் மிசினை விட்டிட்டு குடிக்கப் போயிருப்பானோ என்றும் கோபப்பட்டார்.

சோமன் வேலைக்கு சேரும்போதே சொல்லிவிட்டிருந்தார்.

“மிசின் ஒடுற நேரம் குடிக்கக்கூடாது சோமன். பிறகு நான் பொல்லாதவனாய்ப் போடுவன்.”

“சீச்சி..... வேலை நேரத்தில நான் ஒண்டும் பாவிக்க மாட்டன்.” அதன்படி நடந்து கொண்டும் வருகிறான்.

விதை நெல்லுகளை ஏற்றிக்கொண்டு நகரில் சோமன் வந்தபோது ஐந்தரை மணியாகி விட்டது.

வேலுப்பிள்ளை முற்றத்தில் வந்து நின்றார்.

நகரர் பெட்டியிலிருந்து நெல்லு மூட்டைகளை கூலியாட்கள் இறக்கி ஸ்டோருக்குள் அடுக்கினார்கள்.

“ஏன் இவ்வளவு நேரம் சோமன்?”

“ஓவ்வொரு மூட்டையாய் ஏத்திக் கொண்டுவர நேரம் போயிட்டுது. மெயின் ரோட்டால வந்தால் காம்ப்ளாசல்ல வைச்ச சிலநேரம் நக்ரையும் பறிச்சப் போடுவாங்கள். அதால டிப்போ ரோட்டால சுத்திவாறன்.”

“முருகேசு உழுது தரச்சொல்லி கேட்டது” நீ காலமை வந்து மிசினைக் கொண்டு போய் உழுதுவிடு. சண்டைக்காற்ற வயலையும் உழுதுவிடு. முருகேசுவின்ர விதை நெல்லையும் இங்கயே அடுக்கி வைச்சிருக்கு எண்டு சொல்லிவிடு, அப்ப காலமை வாறியே...”

“ஓம்.”

என்றவன் வீட்டுப் பக்கத்துச் சுவரோடு சாத்தி வைத்திருந்த தன் சைக்கிளை எடுத்தான்.

கொஞ்சம் தயங்கி நின்று...

“நூறு ரூபா காசு வேணும்”.. என்றான்.

காசுக்கதை கதைக்கக் கூடாது. நீ வேலை செய்ததுக்கு கூடவாய் வாங்கிப் போட்டாய்.”

‘இப்ப அவசரமாய் தேவைப்படுகுது. பிறகு என்ர சம்பளத்தில கழியுங்கோ.....’

“என்ன அவசரத்தேவை உனக்கு? அண்டைக்கு மங்கை வந்து மாஇடிச்ச காசைக்கூட விடாமல் வாங்கிப் போட்டாய். எல்லாத்தையும் கொண்டுபோய் நீ குடிச்சால் வீட்டுச் செலவை ஆர் பார்க்கிறது. பாவம் அந்தப் பிள்ளை, வசதியாய் இருந்தாமரைச்சேலி

ததை கூட்டிக்கொண்டு வந்திட்டாய். அதை நல்லாய் வைச்சி
ருக்கிறதுக்கு உனக்கு ஏலாதே. நீ குடிக்கிறதும் பத்தாமல் பாவம்
அதுக்கு அடியுமே..”

வழக்கமாய் சொல்லுவதுதானே என்று அலட்சியமாய் தலை
குனிந்து நின்றவன் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டு சட்
டென்று நிமிர்ந்தான்.

“என்ன பார்க்கிறாய் அண்டைக்கு அது அழுது அழுது
என்ர மனிசியிட்ட சொல்லுது. பாவமல்லே உன்ர ஒரு அடி
தாங்குமே, எல்லாரையும் பகைச்சு அது வந்ததுக்கு நீ இப்
படியே நடக்கிறது, அதுக்கு ஆரின்ர ஆறுதல். ஏதோ சொல்
லுறன். மனிசத்தன்மையாய் நடக்கப்பார், ஏதோ நீ குடிச்
சாலும் வேலையில் சுத்தம். அதாலதான் உன்னை விடாமல்
வைச்சிருக்கிறன்..”

சுரு சுருவென்று மனதுக்குள் கோபம் எழுந்தது.

எங்கேயோ பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

“நூறு ரூபா இல்லை. இந்தா ஐம்பது ரூபா..”

வேலுப்பிள்ளை நீட்டிய காசை வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட
அவரின் மனைவி வீட்டு வாசலில் நின்று...

“நானைக்கு மங்கையை மா இடிக்க வரச் சொல்லு”
என்றான்.

தலையை மட்டும் அசைத்து விட்டு வெளியே வந்தான்.

கிராமத்துக்கு செல்லும் மண்வீதியில் திரும்ப கூப்பிடு தூரத்
தில் அந்த கள்ளுக்கடை இருந்தது.

நேராய் அங்கே போய் ஐம்பது ரூபாயை நீட்ட அவனுக்கு
ஊத்திக் கொடுத்த கடைக்காரன் காசை பழைய கணக்குக்கு
எடுத்துக் கொண்டான்.

“மிச்சக் காசு...”

“முந்தின கடனுக்கு எடுத்திருக்கிறன்”

ஆத்திரம்தான் வந்தது.

“உங்கட கள்ளு ரெண்டு போத்தில் குடிச்சாலும் வெறிக்
குதில்லை” என்று முணு முணுத்தான்.

“கசிப்பு காய்ச்சக் கூடாது அண்ணை, பெடியளிிட்ட தப்ப
ஏலாது..”

“மறைவாயும் இல்லையேடா”

கண் சிமிட்டிக் கேட்டான்.

“ஒரு கிளாஸ் கிடக்கு ஆனா அது காசு கூடத்தரவேணும்.”

“இப்ப நீ தா... நான் நாளைக்கு காசு கொண்டு வந்து தாறன்.”

அவன் கிளாசுக்குள் பின்பக்கம் போய் நிரப்பிக் கொண்டு வந்து கொடுக்க அதை நான்கு மிடறில் குடித்தான்.

வாயைத் துடைத்துக் கொண்டு சைக்கிளை எடுத்தபோது ஆகாயத்தில் மிதப்பது போல் இருந்தது.

மெல்ல வெளிச்சம் மங்கிக் கொண்டு வந்த நேரம். கிரவல் வீதியில் சிறு சற்கள் சைக்கிள் சில்லில் இடறுப்பட்டது.

இரண்டு பக்கமும் உயரமான மரங்கள் அடர்த்தியாய் நின்றன, கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை வயல்காணிகள் இந்த நேரத்தில் இந்த ஒடுக்கமான தெருவில் அதிகமாய் நடமாட்டம் இருக்காது.

எவ்வளவு குடித்திருந்தாலும் நிலைதடுமாறாமல் சைக்கிள் ஓட்டிவந்தது. வேலுப்பிள்ளையின் வார்த்தைகள் இப்போதும் காதில் விழுந்தது.

நான் அடிக்கிறேன் என்று போய் சொல்லிப்போட்டான். சலியன் அவளை இண்டைக்கு என்ன செய்யிறான் பார். மனம் ஆங்காரமாய் சுறுவிக் கொண்டது.

இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக அவளுடன் மோசமாய் நடந்து கொள்வது உன் மனதுக்குப் புரிந்தது.

ஏழெட்டு வருஷம் ஆகிறதா... அவளுடன் இந்தக் கிராமத் துக்கு வந்து...

வரும் என்பதாம் ஆண்டு ஆவணியில்தான் இங்கே வந்தது.

சாவகச்சேரியில் மில்கடை என்று வசதியாய் இருந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள் மங்கை.

அவர்களது மில்லில் அவன் வேலைக்கு நின்ற போதுதான் மெல்லமெல்ல பழக்கம் வந்தது. மில்லொறி அவன்தான் ஓடுவது.

ஏ எல் படித்துக் கொண்டிருந்த அவன் அவன் பேச்சில் மயங்கி புத்திகெட்டு அவனுடன் ஓடி வந்தது எல்லாம் பழைய கதை.

நேரே கிளிநொச்சிக்கு வந்து ஒரு வருஷம் திருவையாறில் ஒரு நண்பன் வீட்டில் இருந்து அவன் மூலம் வேலுப்பிள்ளையிடம் வேலைக்குச் சேர்ந்தான்.

ரேவதியின் கிராமத்தில் தெரிந்த ஒருவரின் காணியில் குடியிருக்கவும் அவர்தான் வசதி செய்து கொடுத்தார்.

ஆரம்பத்தில் அப்படி இப்படி இருந்தாலும் அவனது இயல்புகள் தலைதூக்க சண்டையும் சச்சரவும்தான். இப்போது தன் மடத்தனத்தை எண்ணி அவன் அழாத நாட்கள் இல்லை.

இத்தனை வருஷம் கழித்து அவன் வயிற்றில் மூன்றுமாதக் குழந்தை வேறு. சோமனுக்கு இப்போது அவனை நினைத்தால் எரிச்சலும் கோபமும் தான் வரும்.

தரித்திரம் பிடிச்சது மனிசனை நிம்மதியாய் இருக்க விடாது. நை நையெண்டு எந்த நேரமும் ஆக்கினைதான்.

இந்த ஆத்திரத்துடனேயே சைக்கிளை மிதித்ததில் பத்து நிமிஷத்தில் மூன்று மைலைக் கடந்து வந்து விட்டான்.

மெல்ல இருள் படர தூரத்தில் ஊர் தெரிந்தது கிராமத்தின் ஆரம்பத்தில் அடர்ந்த வேப்பமரத்தின் பக்கத்தில் தேவனின் கடை இருந்தது. இரண்டு பக்கம் அரைச்சுவர் வைத்துக் கட்டப் பட்டு கூரைவேய்ந்த ஒருநீள் விறாந்தையை இரண்டாக பிரித்து ஒன்றை கடையாகவும் ஒன்றை வாசிகசாலையாகவும் தேவன் வைத்திருந்தான்.

கடையின் முன்பக்கம் மண் கெட்டியாக போட்டு மெழுகப் பட்ட முற்றத்தில் இரண்டு வாங்குகள் போடப்பட்டிருந்தது.

சோமன் சைக்கிளில் கடை வாசலில் போய் நின்று காலை ஊன்றிக் கொண்டு பார்த்தான்.

வாழைக்குலை முன் பக்கம் தொங்க கடை முழுவதும் அத்தியாவசியப் பொருட்கள்.....சின்ன மரத்தடுப்புகளில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

கடைக்குள் நின்ற தேவன் இவனைப் பார்த்துவிட்டு

“என்ன...” என்றான்.

“சிகரெட் வேணும் தேவன்.”

“எத்தனை?”

“பெட்டியாய் இருக்கா?”

“இருக்கு.”

“அப்ப ஒரு பெட்டி தா.”

“காசு?”

“கணக்கில எழுது.”

“ஏற்கனவே இருநூற்றி நூற்பத்தைக்கு ரூபா கடன் வந்திட்டுது.”

“அவ்வளவு எப்பிடி வந்தது?”

“நீ வாங்கிறது போசு மங்கை வந்து சீனி தேயிலை சோப் எண்டு வாங்கிறது.”

“அவளுக்கு கடன் குடுக்கவேண்டாம் எண்டெல்லே சொல்லுறனான்.”

“என்ன உன்ர கதை. தேவைக்கு அது வாங்கும்தானே.”

“அப்ப அவளிட்டயே காசை வாங்கு, என்னட்ட கேளாத.”
எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

“இப்ப உன்னோட கதைக்க ஏலாது நீ போ. பிறகு பார்ப்பம்.”

“நான் போறன். சிகரெட்?”

“தரேலாது. போ.”

“தேவன்?”

தேவன் பதில் பேசாமல் முன் மேசையில் லாம்பைக் கொழுத்தி வைத்தான்.

“சரியடாப்பா... ஒரு பெட்டி சிகரெட்தா...நான் பழைய கடனோட சேர்த்து தாறன்.”

குரல் இறங்கி வந்தது.

“உன்னோட பெரிய கரைச்சல்.”

“நான் கடன் தராமல் விடுறனானே. கொஞ்சநாள் பொறுத்து எண்டாலும் தந்திடுவன். நீ தா.”

“இண்டைக்கு சனிக்கிழமை. வேலுப்பிள்ளையரிட்ட காசு வேண்டே லையே.”

“இல்லை எண்டு சொல்லிப் போட்டார்.”

“பொய் சொல்லாதே. அப்ப குடிக்க எங்கால காசு”

“அதுவும் கடன்தான், உண்மையாத்தான்.”

“என்னவோ அழியப் போறன் எண்டு ஒற்றைக் காலில நிற்கிறவையை ஒருதராலயும் காப்பாற்றேலாது. இந்தா பிடி”

ஒரு சிகரெட் பெட்டியைக் கொடுத்து விட்டு கொப்பி விரித்து எழுதினான்.

“நெருப்புப் பெட்டி இருக்கா.” என்று கேட்டவன் தேவன் நிமிர்ந்து முறைத்துப் பார்க்கவும்

“சரி. நான் வீட்ட போய்க் குடிக்கிறன்” என்று சொல்லி சைக்கிளை ஒரு அரைவட்டம் போட்டு பாதையில் இறங்கினான்.

வீதியோரம் உள்ள குடிசைகளில் விளக்கெரிவது கிடுகுகளின் இடைவெளியில் தெரிந்தது. மழைக்கால இருட்டு எங்கும் அப் பியிருந்தது. குளிர்காற்று சில்லென்று வீசியது. இரவு இன்னும் அதிகமாய் மழை பெய்யக்கூடும். வானத்தில் ஒரு நட்சத்திரம் கூட இல்லை.

குளக்கரையில் அந்த இருட்டு நேரத்தில் ஐந்தாறு சிறுவர்கள் மாடுகள் கலைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

சிறிது தூரம்போக முருகேசுவின் வீடு தலைவாசல் திண்ணையில் இருந்து அவர் இருமுவது தெளிவாய்க் கேட்டது.

பாடசாலைக் கட்டடம் கடந்து தங்கள் குடிசை வாசலுக்குப் போனான் வேலிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு போனவன் குடிசைச் சுவரில் சைக்கிளை சாத்திவிட்டு கதவைத் தள்ளினான்.

ஒரே கூரை போட்டு ஒரு அறையாய் இருந்த குடிசையில் ஒரு ஓரத்தில் மங்கை சுருண்டு போய்ப் படுத்திருந்தான். கை விளக்கு மெல்லிய அசைவுடன் எரிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு பக்கத்தில் அடுப்பு அணைந்து போய் இருக்க பக்கத்தில் ஒரு பாளையும் சட்டியும் முடி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

“ஏய் மங்கை” அவள் படுத்திருந்த நிலை அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தது.

“எப்ப பார் சுருண்டு கிடக்கிறது. அல்லது அழுது புலம்பி ரது. ஏய் எழும்பு” குரல் கேட்டு மங்கை விருட்டென்று எழுந்து அகர்ந்தாள். கை விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவனைப் பார்த்து விட்டு அவிழ்ந்த தலைமயிரை அள்ளி முடித்து கொண்டாள்.

கதவு திறந்ததால் வெளியேயிருந்து அடித்த குளிர்காற்றினால் உடல் சிலிர்த்தது. பாயின் மீதிருந்த பழைய நைந்த போர்வையை எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டான்.

“சாப்பாட்டைப் போடு வாறன்.” என்று வெளியே போய் முகம் சுழி விட்டு வந்தான்.

அவன் எழுந்து தட்டு எடுத்து சோற்றையும் கத்தரிக்காய்கறியையும் போட்டு முன்னால் வைத்தான்.

பலகையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தவன் “என்ன கறி” என்றான்.

“கத்தரிக்காய்.” நறுக்கென்று சொன்னான்.

கத்தரிக்காயோ... மனிசன் பகல்மாறதும் மிசின் ஓடி நாயாய் அலைஞ்சிட்டு வாறான் வெறும் கத்தரிக்காய்கறி காச்சி வைத்திருக்கிறாய் கருவாடு இல்லையே..”

“இல்லை.”

“வர வர உனக்கு திமிர் கூடிப்போச்சு உன்ர சாப்பாட்டை மனிசன் தின்பானே?” முன் காலால் தட்டை உதைய அது சுழன்று சோறு சிதறிப் பரவியது...

“நீயும் ஒரு மனிசனே... சோத்தை காலால உதைஞ்சா கடவுளுக்கும் அடுக்குமே. உழைக்கிறதை குடிச்சுத் துலைச்சால் நான் எங்கபோறது. சாமானை வாங்கித் தந்தால் சமைச்சு வைப்பன்தானே.” அவன் கத்த பாய்ந்து அவனின் தலைமயிரைப் பிடித்து தள்ளிவிட்டான்.

“தரித்திரம் எப்ப பார் இல்லை எண்ட புராணம்தான். தேவன்ர கடையில் கருவாடு வாங்கியிருக்கலாமே. சவுக்காரம் வேண்டத் தெரியுது. இதுவேண்ட ஏலாதாக்கும் இரு வாறன்.” அவன் விறு விறுவென்று வெளியே வந்து சைக்கிளை எடுத்தான்.

மறுபடி தேவனின் கடைக்குப் போன போது மெலிதாய் தாறல் ஆரம்பித்திருந்தது.

“தேவன் கால்கிலோ கருவாடு தா...கணக்கில எழுது.”

அவனின் கோலத்தைப் பார்த்து ஏதோ நடந்திருக்கவேணும் என்று ஊகித்துக் கொண்ட தேவன் கருவாட்டை குடுக்காமல் விட்டால் மங்கைக்குத்தான் போய் அடிப்பான் என்பதால் ஒன்றும் பேசாமல் பார்சல் கட்டிக் கொடுத்தான்.

திரும்ப வீட்டுக்கு வந்து மங்கையின் முன்னால் பார்சலை எறிந்தான்.

“இந்தா கெதியாய் ஒரு குழம்பு வை...”

“தேங்காய் இல்லை.

“இல்லையோ... அதை அப்பவே சொல்லுறதுக்கென்னடி. நீயும் வேணுமெண்டு மல்லுக்கு நிற்கிறாய் உன்னை” கோபத்துடன் ஒங்கி அவள் முகத்தில் அடித்தான்

அவள் முகத்தைக் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு அம்மா என்று அழுதாள்.

“தேங்காய் என்னை கிடக்கல்லே. கருவாட்டை பொரி.”

அவள் அழுது கொண்டே கருவாடு கழுவி அடுப்பை மூட்டிப் பொரித்தாள்.

“உன்ர திமிருக்கு உன்னைப் போட்டு மிதிக்கவேணும். நான் அடிக்கிறன் எண்டு ஊரெல்லாம் சொல்லித் திரியிறியே அவன் உறுமிக் கொண்டே கதவருகில் இருந்து சிகரெட் பிடித்தான். வெளியே மழைத் தூறலைப் பார்த்தபடி இருக்கும் அவன் மீது ஆத்திரமாக வந்தது.

எதுவும் செய்ய இயலாத நிலையில் இன்னும் அழுகை வந்தது. சீ இவனுடன் எப்படி வந்தேன். எவ்வளவு கலபமாய் ஏமாந்தேன்... மனதுள் பொங்கிப் பொங்கி வந்தது.

கருவாடு பொரித்ததும் பாலைக்குள்ளிருந்த சோற்றையும் பொரியலையும் எடுத்து வைக்க அவன் வந்து சாப்பிட்டான். நீ சாப்பிட்டாயா என்று ஒரு வார்த்தை இல்லை. பாயைப் போட்டுக் கொண்டு படுத்தி விட்டான். அவனுக்கு சாப்பிடத் தோன்றவில்லை. வயிறு பிசைய நெஞ்சம் கலங்க பொருமி வெடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

வெளியே மழை சட சடவென்று இரைச்சலுடன் பெய்யத் தொடங்கியது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த கிளிநொச்சி பஸ் கரடிப் போக்குச் சந்தியில் நின்ற போது காலை பத்தரை மணியாகி விட்டிருந்தது ஆட்களுடன் மூச்சுவிட முடியாமல் நின்ற ஜெகன் ஒரு விதமாய் இறங்கிக் கொண்டான்.

இத்தனை சனமும் எங்கதான் போகுதுகளோ என்று அலுத்துக் கொண்டபடி தோளில் பையைப் போட்டு தொங்க விட்டுக் கொண்டான்.

சாவகச்சேரியிலிருந்தே நின்ற நிலையில் பிரயாணம் செய்த தில் மனம் அலுத்துப் போனது.

காலமை ஏழு மணிக்கு பஸ்ஸில் ஏறியும் இப்போதுதான் வந்து சேர முடிந்தது. ஆனையிறவில் இரண்டு மணி நேரம் நிறுத்தி வைத்து விட்டார்கள். புரியாத மொழியில் அவர்கள் கேட்பதற்கு மறுமொழி சொல்வதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விட்டது.

முப்பத்திரண்டு மைல் பிரயாணம் என்பது இத்தனை கஷ்டமானது என்று இன்று தான் புரிந்தது.

கலைந்த தலையையும் கசங்கின ஷேர்ட்டையும் சரிப்படுத்திக் கொண்டு சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

கரடிப் போக்கு சந்தியெங்கும் தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தது. இலீபனின் ஓராண்டு நினைவு தினம் வருவதையொட்டி தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருப்பதாக ஊகித்துக் கொண்டான்.

எதிரேயுள்ள சிறிய தேனீர்க் கடைக்கு நடந்தான், "அண்ணை வாங்கோ ஒரு ம குடிக்கிறீங்களா?"

கடைக்காரச் சிறுவன் ஆவலுடன் கேட்டான்.

"வேண்டாம் தம்பி. உருத்திரபுரம் போக வேணும் இதில வான் ஏதாவது வருமே."

"அட கொஞ்சத்துக்கு முதல்தான் ஒரு வான் போனது. இனி பதினொண்டு பன்றெண்டு மணிக்கு ஒரு வான் வரும். நீங்கள் இதில இருங்கோ அண்ணை. தெரிஞ்சு றக்ரர் வந்தால் ஏத்தி விடுறன்."

ஜெகன் யோசனையுடன் நின்றான்.

முன்னால் தொங்கிய அன்றைய பேப்பர் வாங்கினான். விரித்துப் பார்த்தான்.

இருபத்தைந்தாம் திகதி வரையுத்த நிறுத்தம் நீடிப்பு அதற்குள் போராளிகள் ஆயுத ஒப்படைப்பு செய்ய வேண்டும். ஜெனரல் கல்கட் அறிவிப்பு என்று முதல் பக்க செய்தி இருந்தது.

உட்பக்கங்களில் முழுப்பக்க திலீபனின் படங்கள்... நினைவஞ்சலிக் கவிதைகள்...

கவிதைகள் படிக்க கவலையாய் இருந்தது.

“சந்தை நாளில அடிக்கடி வாகனம் வரும். இண்டைக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை எண்டாலும் ஏதும் வரும். நீங்கள் இந்த வாங்கில இருங்கோ. ஒரு டீ தரட்டே அண்ணை.”

அந்தச் சிறுவனின் பேச்சு அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

“சரி தா.”

தெருவைப் பார்த்தபடி வாங்கில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“அண்ணை; வடை பணியில் ஏதும் வேணுமே”

“வேண்டாம், டீ மட்டும் போதும்.”

சிறுவன் தந்த தேனீரை குடித்து விட்டு காசு கொடுத்தான்.

“எங்கயிருந்து அண்ணை வாநீங்கள்”

சிறுவன் ஆர்வமாய் கேட்டான்.

“சாவகச்சேரியிலிருந்து.”

“ஏதும் உத்தியோகம் பார்க்கிறீங்களே?”

“ஓம், யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில்”

“உருத்திரபுரத்தில என்ன அலுவல்.”

“உருத்திரபுரத்துக்கு முண்டு கட்டைக்கு அங்காண எங்களுக்கு வயல் இருக்கு. அதுதான் பார்க்க வந்தனான்.”

ஓ! இப்ப உழுது விதைக்கிற நேரம் தானே. இப்ப ஒரு கிழமையாய் நல்ல மழை என்ன இருந்தாலும் முந்தி மாதிரி சந்தோஷமில்லை அண்ணை முந்தி இவடம் என்ன கலகலப்பாய் இருக்கும். இப்ப பாருங்கோ. சனம் எல்லாம் நெஞ்சிடியோட திரியுதுகள் என்ன நடக்குமோ எது நடக்குமோ எண்டு ஏங்

கிள படிதான், ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்னால இந்தக் கடையளை எல்லாம் எரிச்சப் போட்டாங்கள். விட்டிட்டு இருந்து என்ன செய்யிறது. திருத்திப் போட்டு நடத்திறம்.”

ஆப்போதுதான் கடையின் உட்புறச் சுவர்களில் சரி படிந்திருப்பதை ஜெகன் கவனித்தான்.

ஆப்போது பிரதான வீதியில் வாகன இரைச்சல் பெரிதாக கேட்டது. தெருவில் சைக்கிள்களில் போய்க் கொண்டிருந்தவர்கள் நின்று ஒவ்வொரு கட்டடங்களுக்குள் ஒதுங்கிக் கொண்டார்கள்.

“அண்ணை உள்ளுக்க வந்து நில்லுங்கோ. அவங்கட வாகனங்கள் வருகுது.”

சிறுவனின் பரபரப்பான குரல் அவனை உள்ளே வந்து நிற்க வைத்தது. நாலைந்து பெரிய வாகனங்களில் வரிசையாய் பரந்தன் நோக்கி போனார்கள். தோரணங்கள் கட்டியிருந்ததைப் பார்த்தும் ஏனோ பேசாமல் போனார்கள்.

அண்ணை! உயிரைக் கையில பிடிச்சுக் கொண்டிருக்கிற நிலைமைதான் எங்கட நிலமை.”

ஜெகன் அவனை அனுதாபத்துடன் பார்த்து விட்டு வெளியே வந்தான் மழை காலத்து வெய்யில் உறைக்காமல் இதமாக இருந்தது. தெரு மறுபடி கலகலப்பானது.

பத்து நிமிடத்தின் பின் கண்டி வீதியில் சிவப்பு பஸ் ஆட்களை அடைத்துக் கொண்டு போனது.

பன்னிரண்டு மணியளவில் ஒரு பழைய வான் வந்து இந்த ரோட்டில் திரும்பி நின்றது.

“அண்ணை உதில ஏறிப்போங்கோ. கூழாவடிச் சந்தி வரைக்கும் போய் திரும்பும், அங்கால நீங்கள் நடந்துதான் போக வேணும்.”

“சரி. தம்பி. வாறன்.”

அந்த சிறுவனைப் பார்த்து சினேகிதமாய் சிரித்து விட்டு வான் நின்ற இடத்துக்குப் போனான்.

பெற்றோல் நிலையத்தின் அருகே வான் நின்றிருந்தது. உள்ளே ஒவ்வொருவராய் ஏறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவனைக் கண்டதும் டிரைவர் “அண்ணை! முன்பக்கம் ஏறுங்கேர” என்று மரியாதையாகச் சொன்னான்.

ஜெகன் முன் பக்கம் ஏறி அமர்ந்து கொண்டான்.

மிகவும் பழைய வான். இது ஒழுங்காய்ப் போய்ச் சேருமா என்று யோசனையாக இருந்தது.

கிளிநொச்சிப் பக்கம் அவன் இதுவரை வந்ததில்லை. வழக்கமாய் அவன் தந்தை சண்முகம்தான் வந்து வயல் செய்வார். அவருக்கு ஆறு மாசத்துக்கு முதல் பாரிசவாதம் வந்து ஒரு பக்க கையும் காலும் இழுந்து விட்டது. அதனால்தான் இம்முறை வயல் செய்ய அவன் வரவேண்டியதாகி விட்டது.

வான் ஒரு குலுக்கலுடன் புறப்பட்டது. பள்ளமும் புட்டி யுமான ரோட்டில் வான் குலுங்கிக் கொண்டு போனது. தார் ரோட்டுத்தான். ஆனால் அள்ளப்பட்ட நிலையில் கிடங்கு கிடங்காக இருந்தது. ஒவ்வொரு பள்ளத்துக்குள்ளும் வான் விழுந்து எழும்பிய போது வயிறு கருண்டது.

அவனுக்கு இந்தப் பிரதேசங்கள் புதிது. ஆர்வத்துடன் பார்த்துக் கொண்டே வந்தான்.

இரண்டு பக்கங்களும் கண்ணுக் கெட்டிய வரை வயல் காணிகள் தான். சில காணிகள் உழப்பட்டு விதைப்புக்கு தயாராகி இருந்தது. சில காணிகளில் றக்ரர் உழுது கொண்டிருந்தது.

தோட்டின் இடப்பக்கம் அகலமான வாய்க்கால் ரோட்டு நீளத்துக்கு கூடவே வந்தது. நீண்ட கோடையின் பின் ஒரு வாரமாய் பெய்த மழையால் வெள்ளம் சிலுசிலுவென பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

தூரத் தூர வயல் நடுவே ஒவ்வொரு வீடுகள். வழியில் இரண்டு மாடி பாடசாலைக் கட்டடத்தை பார்க்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஒரு டியூட்டரி விட்டு கூட்டம் கூட்டமாய் மாணவர்கள் வந்தார்கள்.

அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

கிளிநொச்சி என்றாலே கள்ளல் பறக்கும் ஒரு வரண்ட பிரதேசமாகத்தான் சுற்பனையில் நினைத்திருந்தான். பற்றைகளும் காடுகளும் புஞ்சுப்பட்ட மக்களுமாய் ஏதோ தவிர்க்க முடியாமல் மனதில் பதிந்து விட்டிருந்தது.

அவ்வப்பொழுதுகத்தான் போகப் போகிறது.

பக்கத்தில் இருந்தவரிடம் கேட்டான்.

“இங்க நல்ல ஸ்கூல் இருக்கிறதா? படிப்பு எல்லாம் எப்பிடி?”

“இப்ப கிளிநொச்சி எவ்வளவோ முன்னேறியிருது தம்பி இப்ப யாழ்ப்பாணப் பிள்ளையளுக்கு சமனாய் வர முயற்சி செய்யுதுகள். இந்த வருஷம் ஒரு பெடியன் எஞ்சினியருக்கு எடுபட்டிருக்குது எண்டால் பாருமன். எண்டாலும் சில பிரச்சினையன் இருக்குது தான். டீச்சர்ஸ் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்து ஆட்கள். எங்க ஒரு இடத்தில பிரச்சனை எண்டாலும் அவையன் வராயினம். நீங்கள் இந்தப்பக்கத்துக்கு புதிசு போல”

“ஓம். நான் கச்சேரியில வேலை செய்யிறனான். இப்பதான் முதல் தரமாய் வாறன்.”

உருத்திரபுரம் சந்தியை அடைந்த போது ஒன்றரை மணி யாகி விட்டது. வான் காரரிடம் காசைக் கொடுத்து விட்டு இறங்கி நின்று பார்த்தான். இந்த இடத்தைத் தான் அந்தச் சிறுவன் கூழாவடிச் சந்தி என்று சொல்லியிருக்கிறான்.

ஒரு நிமிஷம் நின்று பார்த்து விட்டு தந்தை சொன்ன அடையாளத்தை வைத்து சிறிது தூரம் நடந்து இடது புறம் திரும்புகின்ற ஓடுங்கிய மண் தெருவில் இறங்கி நடந்தான்.

நல்லவேளை வெய்யில் உறைக்கவில்லை. மெல்லிய வெய்யில் குளிருக்கு இதமாகக் கூட இருந்தது.

கூடலாய் இரண்டு பக்கமும் வளர்ந்திருந்த மரங்கள் குளிர்ச் சியை தந்தது. மூண்டு கட்டை தூரம் நடக்க வேண்டும் என்று சொன்னாரே .. எங்கேயிருந்து எங்கே வந்து காணி வாங்கினார். வரங்கின காணியை ரவணுக்கு கிட்டவாய் வாங்கியிருக்கக் கூடாதா?

மத்தியான நேரம் என்பதால் தெரு வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தது. சிறிது தூரம் நடந்திருப்பான். பின்னால் சைக்கிளில் பசளைப் பைகளில் சாமான்களைக் கட்டிக் கொண்டு வந்தவன் சட்டென்று சைக்கிளிலிருந்து இறங்கினான். இவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து விட்டு.

“இங்க எங்க போறீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

“இந்தப்பக்கம் வயல் செய்யிறனாங்கள். அது தான் போறன்”

“உங்கப் பக்கம் எங்கட ஊர்தான்.”

அவன் சைக்கிளை உருட்டியடி கூட வந்தான்.

“அங்க எங்க?”

“வழக்கமாய் ஐயா வந்து வயல் செய்யிறவர். இந்த முறை அவருக்கு சுகமில்லாததால் நான் வந்தனான்.”

“ஐயா எண்டு ஆர் ? ”

“சண்முகம்.”

“அட... சண்முகண்ணையின்ர மகனே... அதுதான் நாங்கள் என்னடா இந்த முறை அவரைக் காணேலை எண்டு யோசிச்ச நாங்கள்.”

“நீர் ? ”

“நான் தேவன். கடை வைச்சிருக்கிறன்.”

“ஐயா உம்மைப் பற்றி சொல்லுறவர்.”

“நேற்று சந்தையில் வாங்கின சாமானை கொண்டு வர ஏலாமல் போச்சு. நேற்று முழுக்க காம்ப் வாசலில மழையுக்க இருத்திப் போட்டாங்கள் நேற்று பின்னேரம் இந்த சந்திக் கடையில சாமானை வைச்சிட்டுப் போயிட்டன். இப்பத்தான் எடுத்துக் கொண்டு போறன்.”

“நீர் சைக்கிளில போறனீர். எனக்காக நடந்து வாரீர், இன்னும் கனதாரமே ”

தேவன் சிரித்து “ம்-இன்னும் நடக்க வேணும் பாரம் இல்லை யெண்டால்-டபிள் போகலாம்” என்றான்.

“பரவாயில்லை.”

“பின்ன ரெண்டு பேரும் நடந்து போவம். நீங்கள் கச்சேரியில வேலை செய்யிறனீங்கள் அல்லே.”

“ஓம் இப்ப லீவு போட்டிட்டு வந்தனான். உழவு விதைப்பு என்ன மாதிரி எண்டு பார்க்க.”

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டு நடந்து போக எதிரே சைக்கிளில் இரண்டு இளைஞர்கள் வந்தார்கள். தேவனைப் பார்த்து சிரித்து விட்டுப் போனார்கள்.

“இப்ப பெடியளின்ர நடமாட்டமெல்லாம் உப்புறங்களினதானேம் நிலமை எப்பிடி மாறியிட்டுது பாருங்கோ. சண்டை தொடங்கி ஒரு வருஷமாப் போகப் போகுது.”

ஜெகனுக்கு சட்டென்று மனம் கனத்து பாரமானது.

“இந்த போராளி இளைஞர்களைப் பார்த்தாலும் நண்பனின் ஞாபகம் வந்தது.

அவனைப் பார்த்து எவ்வளவு காலம்... எங்கேயோ இந்த வன்னிப் பிரதேசத்தில் தான் இருப்பதாக அறிந்தான். அவனைப் பற்றி இந்த தேவன் ஏதும் அறிந்திருப்பானோ.....

“சரியாய் கஷ்டப்படுறாங்கள். அவ்வளவுக்கு மனதில் வன்மமும் கூடுது. இந்தப் போர் எவ்வளவு அநியாயம். எங்கடிகுந்தோ வந்தவங்கள் எங்களை அழிக்கிறார்கள். இதை எங்க போய் முறையிடுகிறது. யுத்த நிறுத்தமாம் ஆயுதங்களை ஒப்படைக்கட்டாம் நடக்கக் கூடிய விஷயமே இது.”

“இந்தப் பக்கம் ஆமி வாறேலையே.”

“உருத்திரபுரம் சந்திவரைக்கும் ரெண்டு மூண்டு தரம் வந்தவங்கள். உட்பக்கம் வாறேலை. இனிமேல் நம்ப ஏலாது. வந்தாலும் வருவங்கள்.”

சமீபத்திய நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும் போது எந்நேரத்திலும் எதுவும் நடக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது...

“அந்தா எங்கட ஊர் வந்திட்டுது. அந்த தென்னை மரக்கடலோட எங்கட ஊர் தான். ஒரு முப்பது குடிமனை எரும்.வந்து வந்து குடியேறின ஆட்கள் தான்.”

ஆரம்பத்தில் இருந்த தேவனின் கடைக்கு வந்தார்கள். சைக்கிளிலிருந்து பசளைப் பைகளை இறக்கிய தேவன் கடையிலிருந்து சோடா எடுத்து உடைத்துக் கொடுத்தான்.

“அய்யோ... ஏன் வேண்டாம்...”

“இல்லை குடியுங்கோ. நடந்து களைச்சது. சின்னக்கடைதான் எங்க ஊருக்குப் பின்னால் ரெண்டு மூண்டு கட்டைக்கு அங்காலயும் சனங்கள் இருக்குது. பாதை இதுதான், அதால வியாபாரம் சும்மா நடக்கும். ஏதும் தொழில் செய்ய வேணுமே... வீட்டில கஷ்டம்தான். வயல் ரெண்டு ஏக்கர்தான் செய்யிறது. மற்றபடி புட்டியில் தோட்டம் செய்வம், தம்பி கம்பளில் படிக்குது. அது படிச்ச ஆட்பட்டிட்டால் பிரச்சனை இல்லை.” ஹெகனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

இந்தக் கிராமத்திலிருந்தும் படித்து கம்பஸுக்குப் போக முடிகிறதா.....

“இங்க படிச்சுத்தான் ‘என்ர’ பண்ணினது.”

தேவன் சைக்கிளை கடை வாசலில் சாத்தி விட்டு கடையில் நின்ற தகப்பனிடம் -

“ஐயா இவர் சண்முகண்ணையின்ர மகன். முருகேசண்ணை விட்ட கூட்டிக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு வாறன்,” என் றான்.

அப்போது தான் கடைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பகுதி ஜெக னின் பார்வையில் பட்டது.

“கடைக்கு அந்தப் பக்கம்?”

“அது சின்ன லைபிறி, எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு உரு வாக்கினது. புத்தகங்கள் கொஞ்சம் இருக்கு. ஒரு பேப்பரும் வரும், ஏதோ இந்த ஊர்ச்சனம் எதையாவது படிச்ச உலகம் தெரியட்டும் எண்டுநினைச்சுத் தொடங்கினது. அதுகள் வாரேலை வந்தாலும் வாங்கில இருந்து கதைச்சுப்போட்டுப் போகும்படி உள்ள வந்து பாருங்கோ...”

உள் அறையில் சுவரோரமாக இரண்டு அலுமாரிகளில் புத் தகங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தது. முன்னால் இருந்த மேசை யில் ஈழமுரசு பேப்பர்கள் கலைந்து போய் கிடந்தன.

“நீங்களும் புத்தகங்கள் படிப்பீங்களே...”

“ம். நிறைய...”

முருகேசண்ணையின்ர மகள் ரேவதி இருக்கு. இந்த லைபிறி தொடங்க அதுவும் தான் காரணம். நல்ல புத்தகங்களைத் தேடிப்படிக்கும்.”

“எல்லாப் புத்தகங்களையும் வாங்க முடியுமே...”

“இங்க இருக்கிறது பழககள். ஜெயந்தி நகரில இருக்கிற சயன்ஸ். சென்ரர் லைபிறியில நிறைய புத்தகங்கள் இருக்கு அங்க மெம்பராய் சேர்ந்திருக்கிறம். நான் போய் கிழமைக்குக் கிழமை புத்தகம் எடுத்து வருவன்.”

“என்னட்ட கொஞ்சம் வீரகேசரி பிரகரங்கள் இருக்கு உங் கட லைபிறிக்கு கொண்டு வந்து தாறன் ”

“அதுக்கென்ன புத்தகங்களைப் பற்றிக் கதைக்க ஒரு ஆள் கிடைச்சது சந்திராஷமாக கிடக்கு. வாங்கோ”

இருவரும் நடந்தார்கள்.

குளக்கரைப் பக்கம் வந்தபோது அந்த மத்தியான நேரத் தில் நிறைய கிறுவர்கள் நின்றார்கள். குளத்தைச் சுற்றியுள்ள வயல் வெளிகளில் மாடுகள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன.

குளத்துக்குள் இருந்த கொஞ்ச தண்ணீரில் இரண்டு பெண்கள் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குளத்தின் தெருப்பக்கம் நீளமாய் சீமெந்துக் கட்டு உயரமாய்க் கட்டியிருந்தது. அடர்ந்த மரங்கள் சிறிதும் வெய்யிலை இறங்க விடவில்லை.

“இது அந்தக் காலம் கட்டின குளக்கட்டு. இப்பதானே மாரி தொடங்குது. சை மாகியில குளம் நிரம்பி வழியும்.”

மண் வீதி சேறும் சகதியுமாய் இருந்தது. பள்ளங்களை தவிர்த்து நடந்தார்கள்.

“புரட்டாதியில் உழவு எண்டு தொடங்கி மாகி பங்குளியில் அரிவு வெட்டி நெல்லு வாற வரைக்கும் இடையில ஐயா பத்து தரமெண்டாலும் வந்து போறவர், இனி நானும் அப்பிடித் தானே வந்து போக வேணும்.”

“இது முதல் தரம் வாறபடியால்தான் உங்களுக்கு மலைப் பாய் இருக்கு. அடுத்த தரம் வர பழகியிடும். இந்தக் காலத்தில பிரயாணம் மட்டுமே எல்லாம் தான் கஷ்டம்.”

சுற்றிலும் பார்த்தபடி நடந்தான் ஜெகன்.

வெட்டவெளி வயல்களில் தூரம் ஒவ்வொரு குடிசைகள்.

படலையைத் திறந்து கொண்டு “இதுதான் முருகேசண்ணை வீடு வாங்கோ” என்றபடி தேவன் முன்னே போனான். முன்பக்கம் தலைவாசலும் நடுவே ஒரு அறை வீடும் சிறிய குகினியுமாக இருந்த வீட்டை நிமிர்ந்து பார்த்தான் ஜெகன். முற்றத்தில் நின்ற ரேவதியிடம்.

“இவர் சண்முகண்ணையின்ர மகன் ஜெகன். இது தான் ரேவதி. முருகேசண்ணையின்ர மகள்.” என்றான்.

அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த ரேவதி கண்கள் மலர வாங்கோ என்றவள் தலைவாசலுக்குள் சுதிரையை இழுத்துப் போட்டாள்.

அவள் தன்னை வரவேற்றதில் உள்ள இயல்பு... பார்வையில் இருந்த மலர்வு அவன் உள்ளத்தின் ஒரு முனையை லேசாய்த் தொட்டது.

இன்னமும் இரூன் விலகாத அதிகாலை நேரம். எங்கோ சேவலின் மெல்லிய குரல் தேய்வாக கேட்டது.

தலைவாசலுக்குள் ஒரு பக்கமாக படுத்திருந்த ஜெகனுக்கு விழிப்பு வந்திருந்தாலும் எழுந்திருக்க மனமில்லாது இருந்தது. பக்கத்தில் முருகேசு எழுந்து சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜெகன் வந்து இரண்டு நாட்களாகி விட்டது. அந்தக் குடும்பம் தன்னை கவனித்து உபசரிப்பதில் எந்தக் குறையும் வைக்கவில்லை. இவர்களைப் பற்றி ஐயா சொன்னதில் எந்தப் பிழையும் இருக்கவில்லை. அந்தப் பிள்ளை என்னை ஓடி ஓடிக் கவனிக்கும் என்று முக்கியமாய் ரேவதியைப் பற்றி அடிக்கடி சொல்வார்.

இந்த இரண்டு நாளிலும் அவன் வந்த வேலை முடிந்து விட்டிருந்தது. அவன் இங்கே வந்த அன்று வயல் உழுபட்டுக் கொண்டிருந்தது. மறுநாள் முருகேசு அவனையும் கூட்டிக் கொண்டு வேலுப்பிள்ளையரிடம் போய் விதை நெல்லுக்கும் காசு கொடுக்கச் செய்து விட்டார். பசளைக்கும் காசு தனியாகக் கொடுத்தார்கள். தன் றக்ரரில் ஏற்றித் தருவதாக வேலுப்பிள்ளையர் சொல்லியிருந்தார்.

இன்று சாவகச்சேரிக்குத் திரும்பி விடலாம்.....

குசினிக்குள் கைவிளக்கு வைத்துக் கொண்டு ரேவதி அடுப்பு முட்டுவது தெரிந்தது.

நேரான பார்வையினாலும் அளவான பேச்சுக்களினாலும் கள்ளம் கபடமற்ற தன்மையிலும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் அவனை ஆச்சரியப்பட வைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இந்தக் காட்டுக்குள் கூட ஒரு இலக்கிய ரசனையுள்ள பெண் இருப்பது நம்பமுடியாத ஒரு விஷயமாகப்பட்டது.

நேற்று மாலை... அவன் ஆறுதலாக தலைவாசலில் அமர்ந்திருந்த போது மேசையில் இருந்த "தீம்தரிகிடத்தோம்" நாவலை எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தான்.

“இந்தப் புத்தகம் நீங்க வாசிச்சனீங்களா?” ரேவதிதான் கேட்டாள்.

“இன்னும் வாசிக்கேலை”

“இது சயன்ஸ் சென்ரர் லைபிரரியில் எடுத்த புத்தகம். கட்டாயம் வாசிச்சுப் பாருங்கோ” என்று சொல்லி அந்தப் புத்தகத்தை அவள் விமர்சித்த போது அவன் அயர்ந்து போனான்.

“அந்த காலத்தில எங்கட அரசியல் தலைவர்கள் விட்ட பிழையளின்ர பலனைத்தான் நாங்கள் இப்ப அனுபவிச்சுக் கொண்டிருக்கிறம். இப்ப பாருங்கோ அரசியல் பாஷை புரியாதவைக்கு ஆயுத பாஷைதான் பேசவேண்டியிருக்கு. இதுக்காக எங்கட ஒரு தலைமுறையே அழியிற நிலை வந்திருக்கு. இப்பத்த ஆட்களுக்கு தெரியாத அந்தக் காலத்து விஷயங்கள் உதில கிடக்கு. வாசிக்கத்தான் விளங்குது எங்கட ஆட்கள் எவ்வளவு பிழை விட்டினம் எண்டு...”

அவளது பேச்சினால் வியந்து போன ஜெகன் ஒரு நிமிஷம் அவளை இமைக்காமல் பார்த்தான்.

இவள் புத்தகங்களை வாசிப்பதோடு நிறுத்தி விடாமல் சிந்திக்கவும் செய்கிறாள். இது இந்தக் கிராமத்துப் பெண்ணுக்கு எப்படி சாத்தியமாகிறது.

அந்த நாவலை உடனும் அவன் படிக்கத் தொடங்கினான். படித்து முடிந்த போது கதையில் வந்த சுரேந்திரனுக்கு மட்டுமில்லை அவனுக்கும் மனம் பாரமாய்க் கனத்தது. எம் இனத்தின் தலைவிதி ஏன் இப்படி இருக்கிறது? நின்றவன் வந்தவன் எல்லோரிடமும் ஏன் அடிபட நேரிடுகிறது.

இந்த மண்ணின் இன்றைய நிகழ்வுக்கு அத்திவாரம் அன்றைக்கே இடப்பட்டு விட்டதோ...

இப்போது நினைத்தால் கூட மனம் கலங்குகிறது. முருகேசு இருமிக் கொண்டே எழுந்து கிணற்றடிக்குப் போனார்.

அவன் எழும்ப மனமின்றி படுத்திருந்த படியே வானத்தைப் பார்த்தான்.

மெல்லிய வெளிச்சம் வானில் பரவத் தொடங்கியது. கிழக்கு வானம் சிவப்பாய் வயலின் அடிப்பரப்பில் தெரிந்தது. முற்றத்துத் தென்னோலைகளில் கறுப்பில் மஞ்சள் வரிகளுடன்

நீண்ட வாலுடன் ஐந்தாறு குருவிகள் பறப்பதும் இருப்பதுமாய்
கீச் கீச் என்று அலைந்தன.

அழகான குருவிகள்... இந்தக் குருவிகளுக்கு என்ன பெயர்
என்று பிறகு ரேவதியிடம் கேட்க வேண்டும்.

ரேவதி பாத்திரங்களை பள பளவென்று மினுக்கிக் கொண்டு
குசினிக்குள் நுழைவதைப் பார்த்தான். தான் வந்திருப்பதால்
அது இது என்று அளவுக்கு மீறி ஓடி ஓடிச் செய்யாமல்
தங்களுக்கு சமைத்த உணவையே சந்தோஷத்துடன் அவனுக்கும்
பகிர்ந்து கொடுத்தார்கள்.

வெறும் புட்டும் சம்பலும் என்றாலும் ரசித்துச் சாப்பிட
முடிந்தது. அந்த எளிமைதான் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தி
ருந்தது. அவர்களின் கஷ்டமான நிலையில் தானும் பாரமாக
இருக்கிறோம் என்பதை நினைத்து மனம் சங்கடப்பட்டது.

விடிந்தும் விடியாத அந்த நேரத்தில் வாசலில் ஒரு
மோர்ட்டர் சைக்கிள் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து இரண்டு
இளைஞர்கள் இறங்கி வந்தார்கள்.

அரைகுறை வெளிச்சத்தில் வருபவர்களை அடையாளம்
தெரியா விட்டாலும் ஜெகன் சட்டென்று எழுந்து தன் பாயைச்
சுருட்டி வைத்து வீட்டு நிமிர்ந்தான்.

“ஏய்... ஜெகன்...”

ஆச்சரியக் குரல் கேட்டுத் திரும்பினான். பச்சை நிற
சீருடையில் சூர்யா... அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

“சூர்யா” திண்ணையிலிருந்து இறங்கி சூர்யாவின்
அருகில் போனான்.

சூர்யா அவனது தோளைத் தழுவி... “எங்கடா இந்தப்
பக்கம், ஓ... உங்கட வயல் செய்ய வந்தனியா.. எத்தினை
நாளாச்சுதடா உன்னைப் பார்த்து. உன்னை இங்க பார்ப்பன்
எண்டு நான் நினைக்கவே இல்லை”

சந்தோஷத்துடன் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன் முருகேசு
விடமும் ரேவதியிடமும் திரும்பினான்.

“ஐயா! இந்த ஜெகன் என்ற சிறேகிதன் தான். யவ்னா
வறிண்டுவிட நாலு வருஷம் ஒன்றாய்ப் படிச்சனாங்கள். கிட்டத்
கட்ட ஒன்றரை வருஷத்துக்கு பிறகு இப்ப சந்திக்கிறம்...
என்னடா?”

ஜெகன் சூர்யாவை வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்தான். வெள்ளையாய் பள பளவென்றிருந்த முகம் கொஞ்சம் சோர்ந்திருந்தது. ஆனாலும் உடம்பு வைத்து மீசை அடர்த்தியாய் அழகாய் இருந்தான். அவனது கம்பீரமான உருவத்துக்கு அந்த உடையும் என்னமாய் பொருந்தியிருக்கிறது.

“இரு வாறன்” என்ற ஜெகன் துவாயை தோளில் போட்டுக் கொண்டு கிணற்றடிக்கு ஓடினான்.

முகம் கழுவிக்கொண்டு திரும்பி வந்து தலைவாசல் திண்ணையில் சூர்யாவின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

இரவு முழுக்க எங்கோ அலைந்திருக்க வேண்டும். சூர்யாவின் தலை கலைந்து கண் சிவந்து முகம் களைத்துப் போய் இருந்தது. குரலில் மட்டும் உற்சாகம் தளம்பியது.

“ஜெகன் எப்பிடி இருக்கிறாய். இப்பவும் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரிதானா?”

“ஓம்...”

“உன்னைக் கண்டதும் எத்தினையோ பழைய நினைவுகள் வரகுது. நீ இண்டைக்கு இங்கு நிற்பியா? உன்னோட நிறையக் கதைக்க வேணும்”

“நான் இண்டைக்கு சாவகச்சேரிக்கு போறதாய்த்தான் இருந்தனான். உன்னோட கதைக்கிறதென்றா நிற்கிறன்”

“அவசரமாய் ஒரு அலுவல் இருக்கு. நான் போய் ரெண்டு மணிக்க வந்திடுவன். இருந்து கொள் என்ன...”

ரேவதி எல்லோருக்கும் தேனிச் போட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“நேற்று உங்கட அப்பா வந்தவர்”

ரேவதி சொன்னதும் சூர்யா திரும்பி “என்னவாம்?” என்றான்.

“வந்து உங்களை விசாரிச்சவர்”

“உங்களைப் பத்தி சொல்லச் சொல்லியிருப்பாரே...”

மெல்லச் சிரித்து விட்டு எழுந்து தெருவுக்குப் போனான். சூர்யாவுடன் மற்றவனும் ஏறிக்கொள்ள மோசிட்டர் சைக்கிள் புறப்பட்டு போனது.

“தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் உள்ள வித்தியாசம்” ரேவதி சொன்னாள்.

சூர்யாவை எதிர்பாராமல் இங்கே பார்த்ததனால் மனம் பரபரவென்றிருந்தது.

படிக்கின்ற காலத்தில் இணைபிரியாமல் பழகியவர்கள் அவர்கள். நல்ல வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சூர்யா நடுத்தர குடும்பத்தில் உள்ள ஜெகனை சுலபமாக தனது நண்பனாக்கிக் கொண்டான்.

அப்போது எழுபத்தேழாம் ஆண்டு கலவரக் காலம். ஓ. எல் பாஸ்பண்ணி விட்டு, ஏ. எல் படிக்க ஆரம்பித்திருந்த நேரம். தாடெங்கும் நடந்த வன்முறைகள்.

ஒரு இனத்தை இன்னொரு இனம் கொடுமையாய்த் தாக்கிய சோக நிகழ்வுகள் ...

மாணவப்பருவத்துக்கு உரிய ஆத்திரமும் ஆதங்கமும் அவர்களுக்கும் இருந்தது. அதுவும் அனூராதபுரப் பக்கங்களில் நடந்த கொடுமைகளை அறிந்த போது மனம் தாங்க மாட்டாமல் தவித்தது.

அன்றைக்கே ஏதோ ஒரு வித்து சூர்யாவின் மனதில் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

பிறகு சூர்யா மட்டும் கம்பஸிக்கு பெளதிக விஞ்ஞானம் படிக்க எடுபட்டுப் போனான். கம்பஸ் கிடைக்காததில் மனம் நொந்து போன ஜெகன் வீட்டு நிலமைகளை மனதில் வைத்து வேலை தேடி அலைந்தான்.

அப்போது வேலைக்காக எம். பி மாரிடம் அலைந்த அலைச்சலை இப்போதும் அவனால் மறக்க இயலாது. அத்தனை தூரம் அலைக்கழிக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

ஆனாலும் அதிஷ்டவசமாய் கச்சேரியில் கிளாக் வேலை கிடைத்தது. அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் என்பதால் சிரமமில்லாமல் தினமும் சாவகச்சேரியிலிருந்து போய் வரமுடிந்தது.

அவனும் சூர்யாவும் வேறு வேறு திசைகளில் பிரிந்தாலும் அடிக்கடி சந்தித்துக் கொள்வார்கள்.

“தம்பி! வீட்டில ஐயாவை நான் விசாரிச்சது எண்டு சொல்லும், ஒருக்கா பார்க்க வரவேணும், எங்க வாறது.” முருகேசுவின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினான் ஜெகன்.

“இப்ப பிரச்சனைக்குள்ள பிரயாணம் கஷ்டம் தானே. நீங்கள் வந்து அலையவேண்டாம். இண்டைக்கு சூர்யா வாற தால நிண்டு நாளைக்கு போகலாம் எண்டு நினைக்கிறன்”

“ஓம் தம்பி! இது ஒரு அருமையான பிள்ளை, பத்து வயசில யிருந்து தகப்பன்ர கையைப் பிடிச்சுக் கொண்டு இங்க வந்திடும் அந்த நாளிலயிருந்து நான் அறிய வளர்ந்த பிள்ளை. நீங்கள் நல்ல சிநேகிதம் போல...”

முருகேசு சொல்லிக் கொண்டே சுருட்டு புகைக்க ஜெகன் மறுபடியும் பழைய சூர்யாவை நினைத்துக் கொண்டான்.

அப்போதிருந்தே சமூகம் பற்றிய மனநெகிழ்வுள்ளவன் சூர்யா. அனைவரையும் நேசிக்கும் மனதுள்ளவன்.

இயல்பான துரு துருப்பும் எதிலும் முன்னே நிற்கும் தைரியமும் உள்ளவன். கல்லூரியிலும் பிறகு கம்பனிலும் மாணவர் தலைவனாய் இருந்தவன். எந்தக் கூட்டங்களிலும் தலைமை தாங்கி கணீரென்ற குரலில் பேசுவான். கவியரங்கத்தில் கனல் பறக்க கவிதை படிப்பான். பட்டி மன்றத்தில் தம்பியரில் சிறந்தவன் பரதனா லக்குமணனா என்று வாதாடுவான்.

சகமாணவரை அப்போது பொலீசாரோ இராணுவமோ கைது செய்த போதெல்லாம் தைரியமாய் ஊர்வலம் நடத்தி முன்னால் செல்வான். அவன் அளவுக்கு தன்னால் உயர முடிய வில்லையே என்ற ஏக்கம் ஜெசனுக்கு இன்றைக்கும் இருந்தது.

எப்படி அவனால் இத்தனையையும் இயல்பாய் செய்ய முடிகிறது என்று எத்தனையோ தடவைகள் ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறான்.

இத்தனையும் செய்தவன் வினோதினியையும் எவ்வளவு தூரம் ஆழமாக நேசித்திருந்தான்... அதுவும் ஜெகனுக்குத் தெரியும்.

வினோதினியை நினைத்த போது நெஞ்சில் ஒரு வேதனை நெருடியது...

கலங்கும் கண்களுடன் அவரை எங்கேனும் கண்டனீங்களா ஜெகன் என்று விசாரிக்கும் வினோதினியை கவலையுடன் நினைத்துக் கொண்டான். கவலை என்பதையே அறியாமல் சிட்டுக்குருவியாய் திரிந்த பெண் அவள்.

படிக்கின்ற காலத்திலிருந்தே அவர்களுக்கு வினோதினியைத் தெரியும், பிறகு சூர்யா கம்பலில் படிக்கும் போது பிரபல மகளிர் கல்லூரியில் படித்த அவளை சுற்றி அவைந்ததையும் தவித்த தவிப்பையும் வந்து கதை கதையாய் சொல்லுவான்.

கச்சேரி வேலை முடிந்து அவன் வெளியே வரும்வரை காத்திருந்து ஒரு மணிநேரம் வரை கதைத்து விட்டுத்தான் போவான். சிலநேரம் வினோதினியையும் கூட்டிக் கொண்டும் வருவான். சிவந்த நிறமும் குணடிக் கண்களும் இரட்டைப் பின்னல்களுமாய் சைக்கிளில் சாய்ந்தபடி நின்று இவர்களைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்பாள்.

ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள்... சத்தமில்லாத சிரிப்பு... அவன் சூர்யாவை கவர்ந்ததில் எந்த வியப்பும் இல்லை. சூர்யாவின் குடும்பம் மாதிரி வினோதினியும் படித்த வசதியான குடும்பம் என்பதால் சூர்யா தங்கள் காதல் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கையில் இருந்தான்.

அந்தக் கலகலப்பு... ஆர்வம்... துடிப்பு... எல்லாம் என்பத்தி மூன்று ஜுலை வரைதான்.

இன்னொரு இனக்கலவரம் நாடெங்கும் வெடித்தது. திரு நெல்வேலியில் பழம்ரோட்டில் வீடுகளுக்குள்ளிருந்து ஆட்களை கூப்பிட்டு இராணுவம் வரிசையாய் சுட்டு வீழ்த்திய கொடுமை நடந்தது. தெருவில் ரத்தம் சிந்திய நிலையில் மடிந்து கிடந்த மனிதர்களைப் பார்த்ததில் சூர்யாவின் இதயம் அதிர்ந்து போனது. கடவுளே என்ன கொடுமை என்று பதை பதைத்தது.

ரத்தம் தோய்ந்த உடல்களைத் தழுவிக்கொண்டு மனைவி குழந்தைகள் கதறிய காட்சியில் உடம்பு ரத்தமெல்லாம் தண்ணீராய் குளிர்ந்து போனது.

இரண்டு மாதங்களின் பின் ஜெகனைத் தேடி சாவகச்சேரிக்கு வந்தான். நாடெங்கும் நடந்த கொடுமைகளைச் சொல்லி ஆத்திரப்பட்டான். சொத்து சுகம் இழந்த நிலையில் சொந்த மண்ணுக்கே அகதிகளாய் கப்பலில் வரநேர்ந்த தமிழனின் தலை விதி பற்றி குமுறினான்.

“ஐஞ்சு வருஷத்தில் மறுபடி கலவரம் எண்டா எங்கட நிலை என்ன. இடையில் என்பத்தொண்டில லைபிறிதி எரிச் சாங்கள், அந்த வயித்தெரிச்சல் தீரேலை... அதுக்குள்ள தமிழ

னுக்கு நெருப்பு வைக்கிறாங்கள். கொழும்பில 'எத்தினையோ பேரை காரோட போட்டு எரிச்சவங்களாம். இங்க எத்தினை பெடியனை பிடிக்கிறாங்கள். அதுகளுக்கு பிறகு என்ன நடக்குது என்னும் தெரியேலை."

முகம் சிவக்க கதைக்கிறவனை ஜெகன் ஆற்றாமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு நிமிடம் எங்கோ துரத்தை வெறித்துப் பார்த்து விட்டு மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

"ஜெகன் என்னால ஆனதைச் செய்ய வேணும். இனி பொறுக்க ஏலாது." அவன் சொல்வதைப் புரிந்து கொண்டு மனம் படபடக்க.

"முடிவு செய்திட்டியா ரவி... அப்ப படிப்பு..." என்று கேட்டான்.

"இந்த பிசிக்கல் சயன்ஸைப் படிச்சு என்ன செய்யப்போறன். சில அலுவல்களுக்கு என்றை படிப்பு காணும்."

ஜெகன் திகைப்பு மாறாமல்

"அப்ப வினோதினி?" என்றான்.

அடிபட்ட பார்வையுடன் முகத்தை நிமிர்த்திப் பார்த்தான்.

"சுற்றிலும் நடக்கின்ற துயரங்களுக்கு முன்னால இதெல்லாம் சாதாரணம் அவளுக்கு இப்ப தெரிய வேண்டாம். பிறகு நீ ஆறுதலாகச் சொல்லு." ஜெகன் கொஞ்ச நேரம் அவனை மலைப்புடன் பார்த்தான்.

இவனை மாதிரி தன்னால் போக முடியாதபடி... .. பேச முடியாத படி... குடும்பத்தின் ஏழ்மை விலங்காக கைகளைக் கட்டிப்போட்டிருக்கிறதே என்று ஆதங்கப்பட்டான்.

அன்று போனவன் தான் மறுபடி ஒரு வருஷத்தின் பின்தான் வந்து சந்தித்தான்.

அதற்குள் வினோதினிக்கு விஷயம் சொல்ல அவள் கலங்கிப் போய் நின்ற கோலத்தை அவனால் இன்றைக்கும் மறக்க முடியாது. சூர்யா பிறகு நாலைந்து தடவைகள் வந்து சந்தித்திருக்கிறான். கடைசியாக வடமராட்சியில் நடந்த லிபரேஷன் ஒப்பரேஷனின் போது தோளில் காயப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ் பத்திரியில் அவன் இருந்த போது ஜெகன் போய் பார்த்து கதைத்து விட்டு வந்தான்.

அன்றைக்குப் பிறகு இன்று தான் சந்திக்கிறார்கள். நிறைய கதைக்க வேணும் என்றானே என்னென்ன கேட்பான், வினோதினி பற்றிக் கேட்பானோ ...

மாலை சூர்யா வரும் போது நாலு மணியாகி விட்டது. முகம் களைத்துப் போய் இருந்தாலும் ஜெகனைப் பார்த்து மலர்ச்சியுடன் சிரித்தான்.

எங்கே அலைந்து விட்டு வருகிறானோ என்று கவலையுடன் நினைத்துக் கொண்டான். இடது கையால் தன் தலைமயிரை கோதி விட்டபடி “வாறியா ஜெகன்” குளக்கட்டு வரைக்கும் போய் விட்டு வரலாம்” என்று கேட்டான். விட்டு முற்றத்தில் நின்ற ரேவதியிடம் சொல்லிக் கொண்டு இருவரும் தெருவில் இறங்கி நடந்தார்கள்.

6

வெய்யில் மறைந்து விட்ட நேரம்.

குளக்கட்டில் சூரியாவும் ஜெகனும் வீதியைப் பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தார்கள்.

சூர்யா ஏதோ யோசனையுடன் அடிவானத்தில் சிவப்பாய் வட்ட வடிவமாய் தெரியும் சூரியனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தூரத்தில் கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம் வரை உழுவதற் காய் காத்திருக்கும் வயல்கள், கூட்டம் கூட்டமாய் மாடுகள், மாடுகளை மேய விட்டு விட்டு குளத்துக்குள் குளித்த நாலைந்து சிறுவர்கள் வெளியே வந்து சூர்யாவைப் பார்த்து விட்டு “ஐ... சூர்யாண்ணை என்று சிரித்தார்கள். ஈரக் காற்சட்டையுடன் மாடுகளை சாய்க்க வயல் வெளிக்கு ஓடினார்கள்.

சூர்யாவைப் பார்த்து அந்த சிறுவர்கள் சிநேகிதமாய் சிரித்து விட்டு போனதை ஜெகன் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான்

இவன் பிறந்து வளர்ந்த சூழ்நிலைக்கும் இப்போது வாழ் கின்ற சூழ்நிலைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன ஜெகன் யோசிக்கிறாய்...” சூர்யா ஒரு கல்லை எடுத்து குளத்துள் எறிந்தபடி கேட்டான்.

“நான் ஒண்டும் யோசிக்கேலை. உன்னை நினைச்சு ஆச்சரியப்படுறன். அவ்வளவுதான்.”

சூர்யா வாய்க்குள் சிரித்தான்.

“நெடுகவும் நீ என்னைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படுறாய்... எனக்கெண்டால் விளங்கேலை.”

“உன்னை சந்திப்பன் எண்டு கனவுகூட காணேலை சூர்யா. எனக்கு அவ்வளவு சந்தோஷமாய் இருக்கு.”

“எனக்கும்தான் ஜெகன்.”

ஜெகன் ஒரு நிமிஷம் பேசாமல் இருந்துவிட்டு கவலையுடன் சொன்னான். “நீ இப்பிடி கண்டபடி மோர்ட்டர் பைக்கில் திரியிறது பயமில்லையே, இந்தியஆமி இலங்கைஆமி மாதிரி இல்லை. இவங்கள் இடத்துக்கு இடம் பரந்துபோய் இருக்கிறார்கள். கவனமடா.”

“நாங்கள் கவனமாய்த்தான் இருப்பம் பயப்படாதை.”

“இல்லை சந்திவரைக்கும் ஆமி வந்து போறதாம். நீ அந்தப் பக்கம் போறது கவனம். இதைச் சொல்லிவிட்டு ஜெகன் ஒரு வினாடி தயங்கினான்;

வினோதினி பற்றி இவனாக கேட்பானோ... கேட்காவிட்டாலும் நானாக சொன்னால் என்ன...

“சூர்யா... நீ கிட்டடியில வினோதினியை கண்டனியா?”

சூர்யா வயல் வெளியிலிருந்து பார்வையைத் திருப்பினான்.

“போன வருஷம் கண்டனான்.”

“இப்ப கம்பனில் செகண்ட் இயர் படிக்குது.”

“ம், தெரியும்.”

“நீ அண்டைக்கு தன்னோட கதைக்கேலையாம். காணாதது மாதிரிப் போயிட்டியாம். உன்னைப் பற்றி விசாரிக்கிறதுக்காக என்னட்டவரும்.”

“ம்.”

இந்தச்சுருக்கமான பதில்களிலிருந்து சூர்யாவின் மனநிலையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் இருந்தது.

வினோதினி பற்றிய பேச்சுக்களை அவன் விரும்புகிறானா இல்லை தவிர்க்க முயற்சிக்கிறானா என்று தெரியவில்லை.

ஆனால் அவன் முகத்தில் மட்டும் திடீரென ஒரு கவனம்... ஏக்கம்

இரண்டு நிமிஷம் பேசாமல் இருந்து விட்டுச் சொன்னான். நானும் சராசரி மனிசன்தான் ஜெகன். எனக்குள்ள இருக்கிற ஆசையன் பாசங்கள் மடிஞ்சு போகேலை. நான் துறவியுமில்லை. ஆனா வினோதினியின்ர விஷயத்தில் என்ற மனதை கஷ்டப்பட்டு கல்லாக்கிக் கொண்டிருக்கிறன். என்ற பாதையை விட்டு நான் விலகப் போறதில்லை. பிறகு ஏன் அவன் என்னில நம்பிக்கை வைக்கவேணும். அதால்தான் நான் அதோட கதையாமல் வந்தனான். போன வருஷம் கம்பளில ஒரு மீட்டிங், அதில நான் பேசப் போனனான். அப்ப அந்தக் கூட்டத்துக்குள்ள வினோதினியும் இருந்தது, திடீரெண்டு என்னை கண்டதால வந்த திகைப் போட என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அப்ப அதின்ர மனம் என்ன பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் எண்டு எனக்குத் தெரியும். ஆனா அதுக்கு நம்பிக்கையை குடுக்க எனக்கு மனம் வரேலை. இனிமேலும் அதை சந்திக்கக் கூடாது எண்டுதான் நினைச்சுக் கொண்டிருக்கிறன். உன்னால முடியுமெண்டா அதின்ர மனதை மாத்தச் செய்..''

ஜெகன் அமைதியாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

வினோதினி மனதை மாற்றிக் கொள்ளும் பெண்ணில்லை என்பது மட்டும் புரிந்தது.

''ஜெகன்! வினோதினி பற்றி இங்கே ரேவதிக்கும் எல்லாம் தெரியும். நான் ரேவதியிட்ட முந்தியே எல்லாம் சொல்லுறனான்..''

''இப்ப எப்பிடி எண்டு ரேவதி கேட்கிறேலையே''

''நான் வினோதினியைக் கண்டும் கதைக்காமல் வந்தது பிழைஎண்டு சண்டை என்னோட. அப்பாவும் ஒருபக்கம் நீ விரும்பிற பெட்டையை செய்து வைக்கிறன் வா எண்டு கேட்டுப் பார்த்தார். நான் போகேலை இப்ப ஒரே பேச்சு. இங்க ரேவதி வீட்ட வந்தால் என்னைப் பற்றித்தான் ஒருபாட்டம் பேசித்தீர்ப்பார். அப்பா மாதிரி ஆட்கள் எங்களைப் பேசிக்

கொண்டு திரியிறது ஏன் சொல்லு. இவையெல்லாம் நினைச்சு
மாதிரி கார்களில திரிஞ்சவை. இருந்த இடத்தில போன் பண்
ணிக் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தவை. அந்த வசதியள் எல்லாம்
போயிட்டுதே எண்ட ஆத்திரம்... வருமானங்களை பெருக்கிக்
கொண்டிருந்தவைக்கு இழப்புகளை சந்திக்கப் பிடிக்குதில்லை.
ஆனா இளம்தலைமுறை அப்பிடி இல்லை. அப்பான்ர பேச்சை
நான் கணக்கில எடுக்கிறேலை. சரிவிடு நீ உன்னைப் பற்றிச்
சொல்லு. வீட்டில எல்லாரும் சுகமே..”

“ஐயாவுக்கு பாரிச வாதம் வந்து ஒரே படுக்கை.”

“அட பாவம் ஒரு இடமும் காட்டேலையே...”

“காட்டி வைத்தியம் நடக்குது.”

“அக்காவுக்கு ஏதும் கல்யாணம் சரி வந்ததா?”

“இல்லை. ஒண்டும் சரிவரேலை. வந்தாலும் சீதனம் அது
இது எண்டு தட்டிப் போகுது. லட்சக் கணக்கில கேட்டா
என்ன செய்யிறது.”

“எங்கட சமூக அமைப்பின்ர அநியாயம் இது. இப்ப நாங்
கள் துப்பாக்கி தூக்கி எதிரியோட போராடுறம். ஒரு நாளைக்கு
எங்கட சமூக அமைப்புக்கு எதிராக எங்கட துப்பாக்கியை
திருப்ப வேண்டி வரும். இந்தப் போராட்டத்திலயும் வெற்றி
வந்தால்தான் எங்கட சமூகத்தின்ர விலங்கு உடையும். அதுதான்
உண்மையான சுதந்திரம்.”

“அப்பிடி ஒரு நிலமை எப்ப வரப்போகுது. அதுக்குள்ள
எங்கட ஒரு தலைமுறையே அழிஞ்சு போயிடும்.”

“அப்பிடி இல்லை. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. ஒருமனி
சன் மண்ணையும் மனிசரையும் நேசிச்சாலே போதும். எனக்கு
இல்லாட்டிலும் மற்றவனுக்காவது கிடைக்கட்டும் எண்டு
நினைச்சாலே போதும்.”

“அப்பிடி ஆர் நினைக்கினம். எனக்கு இல்லாதது மற்ற
வனுக்கும் கிடைக்கக் கூடாது எண்டு நினைக்கிறவன்தான் கூடு
தலாய் இருக்கிறான். சுயநலம் பிடிச்சது எங்கட சமூகம். வரி
சையாய் பொம்பிளைப் பிள்ளையளைப் பெத்து வைச்சிருக்கிற
துகள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதான்.”

“கவலைப்படாதே. நல்லது நடக்கும் எண்ட நம்பிக்கை யோட இரு. வயல் செய்யிறதில ஏதும் லாபம் வருகுதே.”

“முந்தி ஐஞ்சோ பத்தோ லாபம் வரும். இப்ப லாபம் குறைவு. செலவு கூடியிட்டுது. செலவுக்குத் தக்க நெல்லு விலைச்சல் இல்லை. ஆனா மனம் கேளாதாம். ஒவ்வொரு முறையும் நம் பிக்கையோட செய்யத் தொடங்கிறம். முருகேசண்ணையவை எங்கட காணியையும் பார்த்துக் கொள்ளுறதால எங்களுக்கு பிரச்சனை இல்லை.”

“இதுகளும் பாவங்கள் ஜெகன். எத்தனையோ வருஷங்க ளாய் பாடு படுகுதுகள். முன்னேறக் காணலை. குத்தகைக் காணியின் அதுவும் கடன் பட்டு வயல் செய்தால் முன்னேற ஏனாது. அப்பா குடுக்கிற மாதிரி குடுத்து எடுக்கிற மாதிரி எடுத்திடுவார். இதுகளுக்கு அது விளங்கிறேலை. அவ்வளவுக்கு கண் மண் தெரியாத விசுவாசம்.”

“இதுகள் கொஞ்சம் அப்பாவிச் சனங்கள்.”

“கொஞ்சம் என்ன முழு அப்பாவிச் சனம் சின்ன வயதில யிருந்து நான் இங்க வாறனான்தானே. இதுகளில எனக்கு நெடுகவும் ஒரு அபிமானம். பாவங்கள். அதுவும் இந்த காட்டுக் கிராமத்துக்குள்ள இருந்து கொண்டு உலகத்தை அறியத் துடிக் கிற ஆர்வம் இருக்கு. ரேவதியோடநீ கதைச்சுப் பார்த்தால் தெரியும். அரசியலில இருந்து கவிதைப் புத்தகம் வரைக்கும் அத்தினை விஷயங்களையும் கதைக்கும். பாவம் அதுக்கும் ஒரு விடிவு காலம் வரவேணும். அதின்ர மனதுக்கேற்றபடி ரசனைக் கேற்றபடி ஒருதன் வரவேணும்.”

ஜெகன் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ரேவதியின் முகம் மின்னலாய் மனதில் எழுந்தது. நிறம் குறைவு தான் ஆனால் எந்நேரமும் குளித்து விட்டு வந்தது போன்ற மலர்ச்சியுடன் இருக்கும் முகம். இயல்பான நேரான பார்வை. அளவான கதை. சின்னச்சிரிப்பு... உண்மையில் நல்ல பெண்தான்.

இப்போது மெல்ல இருள் படரத்தொடங்கியிருந்தது. மடியில் வைத்திருந்த துவக்கை கைவிரல்கள் நீவிக்கொண்டிருக்க குர்யா ஏதோ யோசனையில் இருந்தான்.

ஜெகன் தயங்கியபடி கேட்டான், “இந்தச் சண்டையைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறாய். இது எவ்வளவு நாளைக்கு நீடிக்கும்.”

“அது சொல்ல ஏலாது. ஆனால் அவைக்கு ஒருநாளும் வெற்றி கிடைக்கப் போறதில்லை. கெரில்லாப் போராட்டத்தை எந்த அரசாங்கமும் வென்றதாய் வரலாறே இல்லை ஜெகன்.”

“உங்களுக்கு வெற்றி கிடைக்கும் எண்ட நம்பிக்கை இருக்கா?

“நம்பிக்கையிலதானே போராடறும். நிண்டு தாக்குப் பிடிக்க ஏலாமல் தாங்களாய் விலகிப்போயிட்டா அது எங்களுக்கு வெற்றிதானே. அப்படியும் நடக்க சாத்தியம் இருக்கு.”

“இந்த சண்டைக்கு சனங்களும் ஈடு குடுக்குதுகள் தானே...”

“சனம் எவ்வளவோ பாதிக்கப்படுகுதுதான்.” கிசோபிரேனியா” எண்ட புதுவகை மனநோயினால் யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு பாதிப்பு எண்டும் அதால தற்கொலை மரணங்கள் அதிகரிக்கப்படுகுது எண்டும் டொக்டர்ஸ் கவலை தெரிவிச்சிருக்கினம். போர்த் சூழல்ல மக்களினர் மனப் பாதிப்பு தவிர்க்க ஏலாத விஷயம். என்ன செய்யிறது. சரி ஜெகன். நேரமும் போயிட்டிடுது. அப்ப நீ நாளைக்குப் போறியா...”

“ஓம். போக வேணும்.”

ஒரு வினாடி தயங்கி விட்டுச் சொன்னான்.

“என்னை இங்க பார்த்தது எண்டு வினோதினியிட்ட சொல்லாத...” ஜெகன் யோசனையுடன் தலையாட்டினான்.

இருவரும் குளக்கட்டிலிருந்து எழுந்தார்கள். தெருவில் நடக்கத் தொடங்கிய போது சோமன் சைக்கிளில் இவர்களைக் கடந்து போனான்.

“இவன் ஒரு பக்கம் வசதியாய் இருந்த பிள்ளையை ஏமாத்திக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தான். நல்லாய் வைச்சிருந்தால் பரவாயில்லை. செய்யிற கொடுமை சொல்ல ஏலாது. இவங்களை நடுரோட்டில நிற்பாட்டி பச்சை மட்டையால அடிக்க வேணும். சூர்யா ஆத்திரத்துடன் சொன்னான்.

இப்படிப்பட்டவர்களை என்ன தான் செய்வது என்ற ஆதங்கத்துடன் ஜெகன் மௌனமாய் நடந்தான்.

வீட்டுக்கு வந்த போது நன்றாக இருட்டி விட்டது. ரேவதி தலைவாசலில் லாம்பு கொழுத்தி வைத்திருந்தாள். வீட்டின் திண்ணையில் இன்னொரு லாம்பு வைத்து கௌசியும் மஞ்சவும் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“அப்ப நான் வரட்டா ஜெகன்.”

சூர்யா புறப்பட ஆயத்தமான போது ரேவதி வெளியே வந்து “சாப்பிட்டிட்டுப் போங்கோ” என்றாள்.

“இல்லை நேரம் போயிட்டுது. இன்னொரு நாளைக்கு வாறன்... ஏய் கௌசி மஞ்ச... .. ஐயா வாறன்.”

அவன் எல்லோருக்கும் சொல்லி விட்டு மோர்ட்டர் பைக்கை ஸ்டார்ட் பண்ணிக் கொண்டு போனான்.

தலைவாசல் திண்ணையில் முருகேசுவுடன் ஜெகன் அமர்ந்து கொண்டான்.

சூசினிக்குள் ரேவதி அலுவலாய் இருந்தது திறந்திருந்த கதவு வழியாகத் தெரிந்தது.

இவளைப் பற்றி சூர்யா சொன்னதை ஜெகன் நினைத்துக் கொண்டான். இவளின் ரசனைக் கேற்றபடி ஒருவன் வரவேண்டுமே என்ற சூர்யாவின் கவலை நியாயமாகப் பட்டது. இரவு சாப்பிட்டு விட்டுப் படுத்த பிறகும் இதே நினைவாகத்தான் இருந்தது. தவிர்க்க முடியாதவாறு இவளின் நினைவு மனதை ஏன் இப்பிடி அழுத்துகிறது என்று யோசித்தான். சூர்யாவுடன் இன்றைக்கு கதைத்தது மனதுக்கு சந்தோஷத்தைத் தருகிறதா கவலையைத் தருகிறதா என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் மனம் என்னமோ பாரமாகத்தான் இருக்கிறது.

அந்த மனப்பாரம் அவனை வெகு நேரம் நித்திரை கொள்ள விடவில்லை. வானத்து இருட்டை எவ்வளவு நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது என்று கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டான்.

மறுநாள் ஜெகன் புறப்பட்டுப் போனான். அடுத்த மழை பெய்ய விதைப்புக்கு வருவதாக சொல்லி விட்டுப் போனான்.

தேவன் சைக்கிளில் ஏற்றிப்போய் உருத்திரபுரம் சந்தியில் வான் ஏற்றி விட்டு வந்தான்.

இரண்டு வாரங்கள் போனது... முருகேசுவுக்கு ஒரே யோசனையும் கவலையும். காணியின் குத்தகையை ஐயா கூடக் கேட்டு விட்டாரே...

பத்து ஏக்கரும் விதைச்சு எடுக்க அறுபது எழுபது ஆயிரம் காசு முடியுமே... என்று நினைக்க மனம் பகிரென்றது. காணியின் அரைவாசியை செய்வோமா என்றும் யோசித்தார். அரைவாசியை ஆருக்கும் குத்தகைக்கு குடுத்து எடுக்கட்டும்.

இந்த முடிவை ரேவதிக்குச் சொல்ல... “ஓம் ஐயா! பத்து ஏக்கரையும் செய்து செய்து நட்டப் பட்டதுதான் மிச்சம். எங்களுக்கு ஐஞ்சு ஏக்கர் காணும். மற்றதை என்னென்றாலும் செய்யட்டும்.” என்றாள்.

வேலுப்பிள்ளையரிடம் விசாரித்தால் செந்தில்நாதன் எப்ப வருவார் என்று அறியலாம் என்று அங்கே போனார்.

மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு வயிற்றைத் தடவிக் கொண்டு ஈஸிசேரில் படுத்திருந்த வேலுப்பிள்ளை முருகேசுவைக் கண்டதும் “வா முருகேசு இதில இரு” என்று முன்பக்கம் கதிரையைக் காட்டினார்.

தோளில் போட்ட துவாயால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு முருகேசு அமர்ந்ததும் “என்ன அலுவல்?” என்று கேட்டார்.

“ஐயா இனி இந்தப் பக்கம் எப்ப வருவார் எண்டு கேட்க வந்தனான்”

“ஏன்... என்ன அலுவல்?”

“இல்லை... எனக்கு பத்து ஏக்கரும் செய்ய யோசனையாக் கிடக்கு, அரைவாசி செய்வமோ எண்டு பார்க்கிறேன். காசுக்கும் பெரிய கஷ்டமாக்கிடக்கு”

“நானைக்கு அல்லது நானையிண்டைக்கு வருவார் முருகேசு. நான் சொல்லுறன்” என்றவர் குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு சொன்னார்.

“அவருக்கு ஏழாம் வாய்க்காலில இருக்கிற காணியை மகள் மாருக்கு சேதனம் குடுத்தவரல்லே. அதையும் பரவிப்பாஞ்சானில இருக்கிற பத்து ஏக்கரையும் விற்கப் போறாராம். காணியளை வித்துப்போட்டுக் காசு அனுப்புங்கோ, உங்க நாங்கள் என்ன வரப்போறமே என்று பிள்ளையன் எழுதியிருக்கினமாம். அது தான் விற்க ஓடித்திரியிறார். சொத்துப் பத்து இருந்தாலும் இப்ப பிரச்சனை தானே. அதுதான் ஏழாம் வாய்க்கால் காணி பன்ரெண்டு ஏக்கரையும் நான்தான் வேண்டப் போறன், அதைப் பற்றி முடிவு எடுக்க கெதியில வருவார். நீ வெளியில கதைச் சுப் போடாதை முருகேசு. கதை பரவியிடும்” என்றார்.

“நான் ஏன் கதைக்கப் போறன். ஐயா வந்தால் சொல்லி விடுங்கோ” என்று சொல்லி விட்டு முருகேசு வெளியே வந்தார்.

ஐயா காணி விற்கப் போகிறார் என்ற செய்தி அவர் மனதை கொஞ்சம் திகைக்க வைத்தது. இதே போல தாங்கள் குடியிருக்கும் காணியையும் விற்க முனைந்தால் தங்கள் கதி என்ன என்பதை நினைத்தும் பார்க்க முடியாதிருந்தது. ஆனாலும் சூர்யாவின் பெயரில் காணி இருப்பதால் இப்போதைக்கு விற்க முனைய மாட்டார் என்றே தோன்றியது.

என்றாலும் அவருடைய காணிதானே... அவர் என்ன செய்தாலும் ஒரு வார்த்தை கேட்க முடியுமா?

சொந்தக் காணி இல்லாத ஏக்கம் அவர் மனதை அழுத்த மாய் நெருடியது. எதிர் காலத்தில் என்ன செய்யப் போகிறோம் என்ற கவலை விசுவரூபமாய் மனதில் எழுந்தது.

வீட்டுக்கு வந்த பிறகும் அவர் மனம் ஆறவில்லை. கண்களில் கவலையுடன் இருந்த தந்தையை ரேவதி அனுதாபத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மறுநாள் செந்தில்நாதன் வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். வந்ததும் நேரடியாகவே விஷயத்துக்கு வந்தார்.

“என்ன முருகேசு உனக்கென்ன விசேரே .. அரைவாசிக் காணி செய்யப் போறன் மற்றதைக் குத்தகைக்கு குடுக்கட்டும் என்று

வேலுப்பிள்ளையிட்ட. சொன்னியாம். “முருகேசுவுக்கு என்ற மிசின் விதைச்சுக் குடுக்க போறதுதானே... மற்ற ஐஞ்சு ஏக்கரையும் நான் செய்யட்டே எண்டு மனிசன் கேட்குது. இந்தக் காணிக்க மற்றவையை விட்டால் கரைச்சல். அது ஆளை விழுங்கி ஏவறை விடுகிற மனிசன். அந்த ஆளை இதுக்க விடக் கூடாது. நீ செய்தது மாதிரி பத்து ஏக்கரையும் செய். காக இல்லாட்டி நான் தாறன். ஊருலகத்தில நாலு வீதம் ஐஞ்சு வீதம் எண்டு வட்டி நடக்குது. உனக்கு நான் மூண்டு வீதத்துக்குத்தானே தாறன். இந்தா இதில இருபத்தையாயிரம் இருக்கு. நீ வடிவாய்க் காணியைச் செய், இன்னும் வேணுமெண்டாலும் தாறன். நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதை.”

முருகேசுவை பேசவிடாமல் காசைக் கொடுத்து விட்டு செந்தில்நாதன் போய்விட்டார்.

முருகேசு கொஞ்சநேரம் விழித்துக் கொண்டு நின்றார்.

“ஏன் ஐயா என்னால ஐஞ்சு ஏக்கர்தான் செய்ய ஏலும் எண்டு வடிவாய் சொன்னால் என்ன... அவர் சொல்லச் சொல்ல தலையை ஆட்டிக் கொண்டு நிற்கிறீங்கள்.” கௌசி எரிச்சலுடன் சொன்னாள்.

“என்னெண்டு பிள்ளை சொல்லுறது. அவர் சொல்லுறதைக் கேட்டுப் பழக்கமாப் போச்சு. அவர் எங்களை நல்லாய் இருக்க வேணும் எண்டுதானே சொல்லுறார். எங்கட கஷ்ட காலம் எங்களை ஆட்டிறதுக்கு அவரை நொந்து என்ன பலன்?”

“ஏதோ தர்மம் செய்யிறது மாதிரி கதை, வட்டிக்குத்தானே காக தாறார். சும்மாவே, முந்தின கடனே இன்னும் குடுக்கேலை.”

முருகேசுவுக்கு கோபம் வந்தது.

“வாயை மூடடி... எப்ப பார் திருப்பிக் கதைச்சபடி. எல்லாம் எனக்குத்தெரியும். நீ உன்ர அலுவலைப் பார்த்துக்கொண்டு போ.” ரேவதி கௌசியை கண்ணால் அடக்க அவள் முணு முணுத்துக் கொண்டே போனாள்.

“இந்தா பிள்ளை, இந்தக் காசைக் கொண்டுபோய் வைச்ச விடு” தகப்பனின் கோபத்தை உணர்ந்து எதுவும் பேசாமல் காசை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

இரவு சாப்பிட்டு விட்டு படுக்கப் போகும்போது ஆறுதலாகச் சொன்னார். “என்ன செய்யிறது பிள்ளை. இன்னொருதரை காணிக்குள்ள வரவிட்டால் தண்ணி பாய்ச்சிறதிலயிருந்து

தாமரைச்செல்வி

— 49

எல்லாத்துக்கும் கரைச்சல்தான். ஏதோ நாங்களே செய்வம். மனது இருக்கிற பதகளியில அதைச் செய்வமோ இதைச் செய்வமோ என்று அலையிறதுதான். என்ன பிள்ளை."

ரேவதி ஒன்றும் பேசாமல் தலையாட்டினாள்.

"காசு இருந்தால் ஒரு மாதிரி ஒப்பேற்றிப் போடலாம். கடவுள் கண்திறந்து வயல் நல்லாய் வந்தால் ஒரு வருஷத்தோட பட்டகடன் அழிஞ்சிடும். என்ன..."

"ஓம் ஐயா... செய்வம். ஒவ்வொரு வருஷமும் இப்பிடிச் சொல்லி சொல்லித்தான் செய்யிறம் ஏதோ நன்மையாய் நடந்தால் சரி." தகப்பனின் மனநிலை உணர்ந்து இதமாய் சொன்னாள். ஏதோ அவர் தனக்கு சரியென்று பட்டதைச் செய்யட்டும் திரும்ப ஏதும் கதைத்தால் வேதனைப்படக்கூடும் என்று அவள் வேறு எதுவும் பேசவில்லை.

ஒரு வாரத்தின் பின் நல்லமழை பெய்யத் தொடங்கியது.

உருத்திரபுரத்திலிருந்து சாவகச்சேரிக்குப் போன ஒருவரிடம் ஜெகனை வரும்படி சொல்லி அனுப்பினார்கள்.

நான்கு நாட்களாக மழை விட்டிருந்தது. அன்று ஜெகனும் வந்துவிட்டான்.

ஒருகிழமையாக தனது காணிகள் விதைத்த வேலுப்பிள்ளையர் அன்று இவர்களுக்கு விதைக்க றக்ரர் அனுப்பச் சம்மதித்தார்.

அன்று புதன்கிழமை. "தம்பி! பொன் கிடைச்சாலும் புதன் கிடைக்காது என்று சொல்லுனீனம். முதல்ல உம்மட காணியை விதைப்பம்." காலையிலிருந்து ஒரே ஆரவாரம். முருகேசு உற்சாகமாக ஓடிஓடி ஒவ்வொரு அலுவலாய்ப் பார்த்தார்.

வழக்கமாய் ஒவ்வொரு வருஷமும் காணி விதைப்பு என்றால் விதைகாரருக்கு முருகேசு வீட்டில்தான் சாப்பாடு.

வேறு காணிகளுக்கு வேலைக்குப் போனால் சோமனுக்கு மத்தியானச் சாப்பாடு மட்டும் வேலுப்பிள்ளையர் வீட்டிலிருந்து போகும். முருகேசுவின் காணி விதைப்பு என்றால் அவனுக்கும் அங்குதான் சாப்பாடு.

"உனக்கு மட்டும் சமைக்கப் போறியே.. வா மங்கை நீயும் இங்கயே சாப்பிடலாம்" என்று ரேவதி கூப்பிட்டதில் மங்கை சமையலில் உதவி செய்ய காலையிலேயே வந்து விட்டாள்.

றக்ரர் கிணற்றுக்கரை புட்டியில் புளியமரத்தின் கீழ் நிற்க
பெட்டியிலிருந்து நெல்லு மூட்டைகளையும் பசளைகளையும்
ராமசாமியும் விதைப்புக்கு வந்த அருணாசலம், செல்வம், முத்து
ஆகியோரும் இறக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வயல் பக்கம் போவதற்காக தலைவாசல் திண்ணையிலிருந்து
இறங்கிய ஜெகன் முற்றத்தில் குசினிக்குப் பக்கமாக ரேவதியும்
மங்கையும் கதைத்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் தயங்கி
நின்றான்.

அவன்தான் மங்கையாக இருக்கவேண்டும் என்று ஊகித்துக்
கொண்டான். முகம் மெலிந்து கண்கள் இடிந்து குழந்தை வயிற்
றுடன் நின்றவளைப் பார்க்க அனுதாபமாக இருந்தது.

வசதியாய் இருந்தவளை கூட்டி வந்து அடித்துக் கொடுமைப்
படுத்துகிறான். என்று சூர்யா சொன்னதை நினைத்துக் கொண்டான்.

“சண்முகண்ணையின்ர மகன் ஜெகன். இப்ப இவர்தான்
இங்கவந்து வயல் செய்யிறார்.”

மெல்லிய குரலில் மங்கையிடம் ரேவதி சொன்னாள். “இவள்
மங்கை. தெரியும்தானே.”

ஜெகன் தலையசைத்தான்.

“இவளின்ர ஊரும் சாவகச்சேரிதான். இவளின்ர அப்பாவை
சண்முகண்ணைக்குத் தெரியும்.”

“அங்க ஆர்...”

“சுந்தரமூர்த்தி எண்டு மில் வைச்சிருக்கிறார்.”

தடுமாறிக்கொண்டு மங்கை சொன்னாள். சொன்ன குரலில்
தளுதளப்பு இருந்தது.

“ஓ தெரியும். ஆனால் நேரில அவ்வளவு பழக்கமில்லை.”

அவர்கள் கொஞ்சம் வசதியான ஆட்கள். அந்தக் குடும்பத்துப்
பெண் இந்த நிலையிலா...?

தன்னை அவன் அனுதாபத்துடன் பார்த்தது அவளுக்கு
கொஞ்சம் கவலையைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

எங்கோ வயல் பக்கமாக ஒரு வினாடி தூரவெறித்துப்
பார்த்தாள். பிறகு வேலை இருப்பது போல குசினிக்குள் நுழைந்து
கொண்டாள்.

“பாவம். அவ்வளவுக்கு நொந்து போச்சு. சேரமன் நினைச்சா இவளை சந்தோஷமாய் வைச்சிருக்கலாம். பெண்சாதி எண்டா ஏதோ அடிமை எண்ட நினைவு. நான் என்னவும் செய்வன். நீ ஒண்டும் கேட்கக் கூடாது எண்ட திமிர். இந்த ஆம்பிளையன் எல்லாமே பொம்பிளையனை கால்ல போட்டு மிதிக்கிற சாதிதான்.”

“அய்யோ...என்ன நீங்க. ஒட்டு மொத்தமாய் காலை வாருறீங்கள்.”

“சீச்சி எல்லாரும் அப்பிடி இல்லை. எண்டாலும் பெரும் பாலான ஆம்பிளையன் அப்பிடித்தான்.”

“எனக்கெண்டால் அப்பிடித் தெரியேலை.”

அவன் சிரித்துக் கொண்டே பின்பக்கம் நடந்தான். ரேவதியின் ஆத்திரம் சேரமன் மீது மட்டும் இல்லை என்பது தெரிந்தது. அவள் சொல்வது மாதிரியும் ஆண்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். மனதில் வக்கிரத்தை வைத்துக் கொண்டு பெண்களை ஒவ்வொரு காரணம் சொல்லி வதைக்கிறவர்கள்.

ஆனால் எல்லோருமா அப்படி?

ரேவதியிடம் பாலகுமாரனின் கதைகள் வாசிக்கச் சொல்ல வேண்டும். பெண்ணை மதித்து கௌரவம் கொடுத்து நேசித்து தோழமையுடன் இருக்கும் ஆண்களின் மனதை அற்புதமாய் எழுதியுள்ளதை படிக்க சொல்லவேணும். ஒரு தியாகு... ஒரு பரம. ஒரு சம்பத்.. இவர்களைப் போல பெண்ணை மதித்து நடப்பவர்களும் எம்மத்தியில் இருப்பார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும்.

தலைமயிரைக் கோதியபடி தனது காணிக்கு வந்தான். நெல்லு மூட்டைகளும் பசளைகளும் வேலி ஓரம் இறக்கப்பட்டிருந்தன. மூட்டை பிரித்து கடகங்களில் ராமசாமி நெல்லை எடுத்தான்.

முருகேசு கிழக்குப் பக்கமாய் நின்று தேங்காய் உடைத்து கடகத்திலுள்ள நெல்லில் ஒரு பிடிஎடுத்து அப்பனே முருகா என்று கண்மூடி கும்பிட்டுவிட்டு நிலத்தில் விசிறினார்.

அதைத் தொடர்ந்து ராமசாமி நெல்லுக்கடகத்துடன் வயலுக்குள் இறங்கினான். ராமசாமி நெல்லை வீசி எறியும் லாவகத்தை ஜெகன் கண் இமைக்காது பார்த்தான்.

அவனுக்கு அது புதிய அனுபவமாக இருந்தது. செல்வம் பசளையைப் போட முத்துவும் சின்னத்தம்பியும் ஒடிஒடி நெல்லையும் பசளையையும் எடுத்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் நெல்லையும் பசளையையும் விதைத்துக் கொண்டு போக சோமன் உழுதுகொண்டு போனான்.

அன்று மத்தியானம் இவர்களது விதைப்பு முடிந்து வந்து தலைவாசலில் வரிசையாய் இருந்து சாப்பிட்டு முடிய மூன்று மணியாகி விட்டது.

மறுநாள் முருகேசுவின் பத்துஏக்கரும் விதைக்கப் பட்டது. அன்றைக்கு காலையிலிருந்து கருமேகங்கள் வானில் குவிந்திருந்தது. வெய்யில் சிறிதும் இல்லை.

பார்த்து விதைப்போமா என்று தயங்கிவிட்டும் ஐப்பசி விதைப்பு இதமாய் இருக்கும்..... பிந்தினால் வெண்கதிர்தான் வரும். என்று மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று விதைத்தார்கள்.

பொழுதுபட ஆறுமணி போல சோமன் உழுதுமுடித்து விட்டுப் போய்விட்டான்.

மிஞ்சிய சோறுகறிகளை ஒரு பாத்திரத்தில் போட்டுக் கொடுக்க மங்கை தயங்கியபடியே வாங்கிக் கொண்டுபோனாள். ராமசாமியும் மற்றவர்களும் கூலியை வாங்கிக் கொண்டுபோன பின் முருகேசுவும் ஜெகனுமாய் கடகங்கள் மண்வெட்டிகளை எடுத்து பின் கொட்டிலில் வைத்தார்கள்.

நெல்லு விதைத்த வெற்றுச் சாக்குகளை உதறிமடித்து வைத்தார்கள். பசளைப் பைகளைக் கிணற்றடியில் கழுவி புல்லு நிலத்தில் விரித்தார்கள்.

சேற்றிலும் வரம்பிலும் நின்ற அலுப்புத் தீர குளித்துவிட்டு வந்து அப்பாடா என்று தலைவாசலில் அமர இரவு எட்டுமணியாகி விட்டிருந்தது.

“கடவுளே! இந்தப்பாடு பட்டு விதைச்சாச்சு. ஏதோ நல்ல படி நடந்திட வேணும்.”

“குளிர்காத்து வீசுது. மழை வருமோ தெரியேலை.

“முருகா எண்டு ஒரு நாலைஞ்சு நாளைக்கு மழை இக்லை யெண்டால் தப்பியிடலாம். நல்ல பதமான விதைப்பு.”

அன்று இரவு படுத்துக் கொண்ட பிறகு குளிர்காற்று சிலு சிலுவென்று வீசியதில் நிச்சயம் மழை வரப்போகிறது. என்று கலக்கமாய் இருந்தது.

மெல்ல அயர்ந்து போனவேளையில் சாமம்—பன்னிரண்டு மணிக்குமேல் எங்கோ இடி இடிக்க சடசடவென்று பெய்யத் தொடங்கிய மழை இரண்டு மணிக்கு மேல் ஒரேயடியாகக் கொட்டத் தொடங்கியது.

8

மெல்லியதாய் விடியத்தொடங்கிய நேரம்... ஐந்து மணிக்கு மேல்தான் மழைவிடத் தொடங்கியது. அப்போதும் மெல்லிய தூறலாய் தூறிக் கொண்டிருந்தது.

முற்றத்தில் வெள்ளம் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. தலைவாசலில் சீமெந்து நிலம் ஈரமாய்க் கசிந்தது.

ஜெகன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து அமர்ந்திருந்தான். மன துக்குள் பாரமாக இருந்தது.

எதிரே தென்னைமர ஓலைகளைப் பார்த்தான். அந்த சின்னஞ்சிறிய குருவிகளைக் காணவில்லை. மழை பெய்ததால் வரவில்லையோ. அந்தக் குருவிகளின் பெயர் இங்கே ஒருவருக் கும் தெரிந்திருக்கவில்லை. மஞ்சு கீச்சிடுவான் குருவி என்று பெயர் வைத்திருக்கிறாளாம். இந்த அடை மழைக்குள் அந்தக் குஞ்சுக் குருவிகள் எங்கே இருக்கும்..

படுக்கையிலிருந்து எழுந்து முற்றத்துக்கு வந்தான் ஜெகன். முற்றத்தில் நின்று கொண்டு பின் பக்கமாய் வயலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் முருகேசு.

கண்ணுக்கெட்டின தூரம் வரை வரம்பு தெரியாமல் ஒரே தண்ணீர்..... அதைப் பார்க்க மனம் கலங்கிப் போனது.

கடவுளே இந்த அநியாய மழைவந்து எல்லாத்தையும்
பழாக்கிப் போட்டுது...

முருகேசு முணுமுணுத்துக் கொண்டே வானத்தைப் பார்த்தார்.

“அறுந்த மழை இன்னும் பெய்யப் போகுது போல.....”

ஜெகன் கண்முன்னால் விரிந்து கிடந்த வெள்ளத்தைப் பார்த்தான். “கடவுளே...நேற்று முந்தாநாள் விதைச்ச உடனும் இப்பிடி வெள்ளம் போட்டால்...”

“அதுதானே தம்பி.. நெல்லெல்லாம் ஒதுங்கிக் கொண்டு போயிடும், வரறன். நான் ராமசாமியைக் கூட்டிக் கொண்டு வெள்ளத்தை உடனும் கடத்த வேணும்.”

முருகேசு படலையைத் திறந்து கொண்டு போக ஜெகன் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் முற்றத்திலேயே நின்றான்.

கௌசி சின்ன ரேடியோவைப் போட்ட போது காலை செய்தியறிக்கை வாசிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. நடந்து முடிந்த மாசாணசபைத் தேர்தல் பற்றிய செய்திகள்... எரிச்சலுடன் பட்டென்று மூடிவிட்டு அவள் குசினிக்குப் போனாள்.

குசினிக்குள்ளிருந்து ஈரவிறகுடன் அடுப்பு மூட்ட கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள் ரேவதி.

“எடுத்துப் போட்ட மட்டை பாளைகட நனைஞ்சு போச்சு கௌசி. பின் பக்கத்துப் பத்திக்குள்ள ஓலை இருந்தா எடுத்துக் கொண்டு வா”

“அதுவும் ஒழுக்கில நனைஞ்சு கிடக்கு. இப்பிடி பெய்மழை பெய்தா என்ன செய்யும்.” கௌசி ஈரமான நாலைந்து சுள்ளித் தடிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“குசினியையும் தலைவாசலையுமாவது இந்த முறை மேய வேணும் எண்டு ஐயாட்ட சொன்னனான். கேட்கேலை. இரவு என்னெண்டு கிடந்தவையோ தெரியாது.”

“கொஞ்ச ஓலை பின்னினது இருக்கு. மிச்சத்துக்கு காசு குடுத்து வாங்கியெண்டாலும் இந்த முறை மேயவேணும்.”

“ஏன் கிடந்து ஊதிக் கஷ்டப்படுறாய். ஐயாட்ட சொல்லி ஒரு வண்டில் விறகு பறிக்கவேணும்.”

“ஒரு வண்டில் விறகு நூறுரூபா சொல்லுவான்.”

“அப்ப கிடந்து ஊது” கௌசி பாவாடையைத் தட்டிக் கொண்டு வெளியே போனான்.

குசினிக்குள்ளயும் பொட்டுப் பொட்டாய் நீர் சிந்திக்கொண்டிருந்தது. நிலமும் ஈரலிப்பாய் இருந்தது. இந்தக் கூரைமேய்ந்த மண் வீட்டில் எத்தனை நாளைக்குத்தான் இருக்கப்போறமோ... எங்களுக்கென்று ஒரு நிலம் இருந்தால், என்ன கஷ்டப்பட்டாவது இரண்டு அறை ஒரு விறாந்தையுடனாவது ஒரு கல்விடு கட்டியிருக்கலாம்...மனம் ஆதங்கத்துடன் நினைத்துக் கொண்டது.

ராமசாமியும் முருகேசுவும் வயல் பக்கமாய் போனபோது ஜெகனும் கூடவே போனான். மத்தியானம் வரை குனிந்தது நிமிராமல் ராமசாமி கடவான்களை வெட்டி விட்டான். தண்ணி வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்தது.

“தம்பி! உங்கடை கொஞ்சம் புட்டிக்காணி தண்ணி கெதியாய் வடிஞ்சிடும். அருமந்த நிலப்பசளை இப்பிடி தண்ணி பாய்ஞ்சால் அள்ளுப்பட்டுப் போயிடும் பசளையை கொஞ்சம் பொறுத்துப் போட்டிருக்கலாம் .. கஷ்டகாலம்”

“நெல்லு வெள்ளத்தில ஒதுங்கிப் போனால் திரும்ப விதைக்க வேண்டி வருமா ” ஜெகன் பயத்துடன் கேட்டான்.

“நல்லா தண்ணியை வடிய விடுவம். தொடர்ந்து மழை பெய்யாட்டி தப்பியிடும். தண்ணி இல்லையெண்டால் பயிர் முளைச்சிடும். பிறகு அள்ளுப்பட்ட இடங்களில நாத்து 'நடலாம். நெல்லு விதைச்சுப் பயிராக்கின பிறகுதான் நிம்மதி”

நல்ல வேளை பகல் முழுவதும் மழை இல்லை. ஆனாலும் மப்பும் மந்தாரமுமாகவே இருந்தது.

பின்னேரம் தண்ணீர் பெருமளவு வடிந்து விட்டது. கொஞ்சம் மன ஆறுதலுடன் படுத்தவர்கள் இரவு மறுபடி மழை தொடங்கியதில் கலங்கிப் போனார்கள்.

மழை இரைச்சலோடு பெய்ய முருகேசு அடிக்கடி எழுந்து சுருட்டுப் பிடித்தார். ஜெகனும் நித்திரை வராமல் எழுந்து கவலையுடன் மழையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தூவானம் அடிக்காமல் இருக்க இரண்டு பக்கத்துக்கும் பசளைப் பையினால் தைத்த படங்கு தொங்க விடப்பட்டிருந்தது.

“இதென்ன பேய் மழையாக் கிடக்கு. அழிவுக்குத்தான் வந்து நிற்குது” முருகேசுவுக்கு மனம் ஒரேயடியாய் கலங்கி விட்டது.

மறுநாள் விடிந்த பிறகு மழை சிறிது விட்டிருந்த இடைவெளியில் ராமசாமி மறுபடி தண்ணீரைக் கடத்துவதில் ஈடுபட்டான். நேற்றைய விட இன்றைக்கு அதிகமாய் தண்ணீர் பாய்ந்தது.

மத்தியானம் தண்ணீரை வடிய விட்டு விட்டு ஜெகனும் முருகேசுவும் வீட்டுப்பக்கம் வந்தார்கள்.

கௌசியும் மஞ்சுவும் ஓலை பின்னிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜெகன் ரேவதியிடம் கேட்டான்...

“இவை ஸ்கூலுக்குப் போகேலையே...”

“மழை சரியாய்ப் பெய்தால் போறேலை”

“ஏன்?”

“ஸ்கூலுக்கு வயலுக்குள்ளால் நடந்துதானே போறதுகள். மழைவெள்ளம் போட்டால் நடந்து போக கஷ்டம். சேறும் சகதியுமாய் இருக்கும். இதுகள் போகாதுகள்”

“அட... அப்ப மாரியில படிப்பும் ஒழுங்காய் இல்லை”

“ஒரு சைக்கிள் வாங்கித் தரச்சொல்லி கௌசி நெடுகவும் கேட்டபடி. சைக்கிள் எண்டால் மஞ்சுவையும் ஏத்திக் கொண்டு போய் வரலாம். மூவாயிரம் காசு எண்டாலும் வேணுமே. ஒவ்வொரு முறையும் நெல்லு வெட்டி சைக்கிள் எடுக்க வேணும் என்று நினைக்கிறதுதான். பிறகு வாங்கின கடன்களை குடுத்துக் கொண்டு வரவே காணாமல் போயிடும். பிறகு சைக்கிள் எங்க வாங்கிறது. பாவங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நடக்குதுகள்.”

அவள் சொன்னது அவனுக்கும் கவலையைத் தர தன்னால் என்ன செய்ய முடியும் என்பது போல பேசாமல் நின்றான்.

ஓலை பின்னிக் கொண்டிருந்த கௌசி சட்டென்று எழுந்து வந்தாள். “அதுவுமில்லாம எங்களுக்கு இனி ஸ்கூல் இப்போதைக்கு இல்லை...”

“ஏன்?”

“காலமை நியூஸ் சொன்னது... தெற்கில ஜே. வி. பி. பிரச்சனையால் நாட்டின் சகல பாடசாலைகளையும் எங்கட வடகிழக்கு உட்பட காலவரையறை இன்றி மூடச்சொல்லியிருக்கு அரசாங்கம்”

“அட அநியாயம்... அங்கால பிரச்சனை எண்டா இங்க ஏன் மூடச் சொல்லுறாங்கள்”

மத்தியானம் தேவன்ர கடையிலிருந்து அன்றைய முரசொலி மஞ்சு கொண்டு வந்திருந்தான்.

அதில் ‘தமிழீழப் பாடசாலைகளை எதற்காக மூட வேண்டும், என்று அருமையான ஆசிரியர் தலையங்கம் வந்திருந்தது, வாசித்து விட்டு பேப்பரை வைத்தான்.

“இவ்வளவு நாளும் எங்கட இடத்தில பிரச்சனை நடக் கேக்கை அங்கால ஸ்கூலை மூடுறேலை. இப்ப அங்காலை பிரச்சனை எண்டாலும் எங்கடை ஸ்கூலையும் சேர்த்து மூடுறாங்கள். எப்பவும் நாங்கள் தான் பலிக்கடாக்கள். இரண்டு பக்கத்தாலும் நெருக்கடி எங்களுக்குத்தான்”

ஜெகன் சலிப்புடன் எழுந்து முற்றத்தில் நின்று பின் வயலைப் பார்த்தான். எல்லாக் கவலைகளையும் விட இந்த வயல் பற்றிய கவலை இப்போதைக்கு பெரிதாய் பட்டது.

“எவ்வளவு தண்ணி.. அவ்வளவுக்கு மழை கொட்டியிருக்கு வயல் செய்யிறது சரியான கஷ்டமான வேலைதான். நட்டம் வந்தா ஆளை ஒரேயடியாய் அமத்தி விட்டிடும்...”

“பின்னேரத்துக்குள்ள தண்ணி வடிஞ்சிடும்” என்றான் ரேவதி.

“இண்டைக்கு இரவும் மழை பெய்யாமல் விட வேணுமே” ஜெகன் யோசனையுடன் வானத்தைப் பார்த்து... “கொஞ்சம் தெளிவாக் கிடக்கு. இதோட மழை விட்டிடும்” என்றான்.

“நீங்களும் முதல்முதல் வயல் செய்ய வந்து நல்ல அனுபவம்”

“பயிர் முளைக்க கனநாள் எடுக்குமே...”

“ஓரு கிழமையெண்டாலும் செல்லும்... ஏன்?”

“இல்லை.. கன நாளாகுமெண்டால் நான் வீவு போட்டிட்டு நிற்கேலாது. அதுதான் கேட்டனான்”

தலைவாசலில் அமர்ந்து மண்வெட்டிக்குப் பிடி போட்டுக் கொண்டிருந்த முருகேசு “நீங்கள் போங்கோ தம்பி நான் பார்த்துக் கொள்ளுறன்” என்றார்.

“எங்கட வயலில ராமசாமி செய்யிற வேலைக்கு பிறிம்பாய் கூலி குடுங்கோ. நான் தந்திட்டுப் போறன்”

“காசுக் கணக்கு என்ன தம்பி... நீர் கவலைப் படாமல் போயிட்டு வாரும்”

“வாற சனி அடுத்த சனி வரட்டே”

“ஓம்... அப்ப வந்தால் புல்லு மருந்து அடிக்க வேணும்... காசு கொண்டு வந்தால் வாங்கி வச்சிடலாம். பிறகு நீர் போனாலும் நாங்கள் பார்த்து அடிக்கலாம்”

அன்று இரவு மழை வராததால் மனம் கொஞ்சம் ஆறுதலாக ஜெகன் புறப்பட்டுப் போனான்.

முருகேசுவுக்குத்தான் தாள முடியாத கவலையாகவும் யோசனையாகவும் இருந்தது. தண்ணீர் வடிந்து ஓடுவதை ஒவ்வொரு வயல் வரம்பிலும் நின்று கவனித்துக் கொண்டே வந்தார்.

இவ்வளவு காசை கொட்டி விதைத்தது பயிர் முளைக்கா விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் நெஞ்சை நெருடியது. பயிர் முளைக்கா விட்டால் திரும்ப விதை நெல்லு வாங்க வேணும், திரும்ப உழவேணும், றக்ரருக்கு டீசல் காசு முதலே குடுத்து விடவேணும்.

செந்தில்நாதன் தந்த காசில் ரேவதியின் சங்கிலியை அடைவிலிருந்து மீட்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தார். இப்ப அது சரி வராது போல்த் தோன்றியது.

திரும்ப விதைக்க வேண்டி வருமானால் காசு தேவைப்படும். பொறுத்துப் பார்த்து அடைவை எடுப்போம் என்று முடிவு செய்தார். ஒன்றை நினைக்க ஒன்று நடக்கிறதே என்று கவலையாக இருந்தது.

அடுத்து வந்த நாட்களில் தண்ணீரை வடிய விட்டு பயிர் முளைக்கிறதா என்று பார்த்தார்கள். ஜெகனின் காணியில் ஓரளவு நெருக்கமாய் முளை கிளம்பி தளிர் விட்டு பச்சையாய் படர்ந்திருந்தது. முருகேசுவுக்கு பள்ளப்பக்கம் முழுவதும் அழிந்து விட்டது.

திரும்ப விதைநெல்லு வாங்கி விதைப்போம் என்ற முடிவில் வேலுப்பிள்ளையரிடம் போனார்.

“என்ன அலுவல் முருகேசு?” வரவேற்பில் அவ்வளவு இயல்பில்லை. ஏதோ இடறியது.

“மூண்டு ஏக்கர் துப்பரவாய் அழிஞ்சு போச்சு.. திருப்பி விதைக்க வேணும், விதை நெல்லு வேணும், மூண்டு மூட்டை தாநீங்களே... காசு தாறன்”

வேலுப்பிள்ளை நாடியைத் தேய்த்துக் கொண்டு யோசித்தார்
 “உனக்கு பத்து ஏக்கரையும் விதைக்கக் கஷ்டம் என்று சொன்ன
 தாலதான் நான் விதைப்பம் என்று கேட்டனான். நீ எனக்கு
 அப்பிடிச் சொல்லியிட்டு பிறகு செந்தில்நாதனிட்ட முழுக்க
 விதைக்கிறன் என்று சொல்லிப் போட்டாய். நான் இடையில
 கதைச்சு வீண் பழி கேட்டிட்டன்” என்று குற்றம் சாட்டும்
 குரலில் சொன்னார்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று யோசித்துக் கொண்டு
 முருகேசு பேசாமல் நின்றார்.

“அதிலு எனக்கு ஒண்டுமில்லை .. எனக்குச் செய்ய காணி
 இல்லையே... ஏதோ உனக்கு உழ விதைக்க வாறதுதானே ..
 நானும் விதைப்பம் என்று நினைச்சன்... மற்றபடி நீ செய்யிற
 காணியில நான் தலைப்போடப் போறனே...”

“அப்பிடி இல்லை... முதல்ல நான் அப்பிடித்தான் நினைச்
 சனான். பிறகு செய்யிறதோட செய்வம் என்று செய்யிறன்”

“நான் சொல்லுறன் என்று குறை நினைக்காதே முருகேசு
 செந்தில்நாதன் பெரிய ஆள். உனக்குத் தாற மாதிரி தந்து
 தன்னட்ட தாள ஏலாத கடன் காரனாக்கிப் போடுவார். உனக்கு
 விளங்காது” முருகேசு பேசாமல் நின்றார்.

“சரி சரி உனக்கு அவரைப் பற்றிச் சொன்னாலும் பிடிக்காது.
 எனக்கு என்ன வந்தது. சரி மூண்டு மூட்டை தாறன்.
 ஆனா விதை நெல்லு எண்டபடியால் ஐநூறு ரூபாப்படி தர
 வேணும்”

“ஐநூறு ரூபாயோ... நெல்லு விலை இப்ப நானாறு ரூபா
 தானே...” என்று ஏங்கிப் போய் நின்றார் முருகேசு.

“திறமான விதை நெல்லு முருகேசு... மற்ற ஆட்களின்ர
 சப்புச்சவர் நெல் இல்லை. இந்த விலைக்குத்தான் நான் மற்ற
 வைக்கும் குடுத்தனான். விருப்பமெண்டால் சொல்லு. இல்லை
 யெண்டால் வேற இடத்தில பார்”

இனி எங்கே நெல்லுக்கு அலைவது. இங்கே வாங்கினால்
 மெஷினுடன் ஏற்றி வரச்சுகம்

“சரி தாங்கோ” மடியைப் பிரித்து ஆயிரத்தி ஐநூறு ரூபா
 எண்ணிக் கொடுத்தார். “மசலுக்கு இதை வைச்சிருங்கோ”
 என்று ஐநூறு ரூபா கொடுத்தார்.

“உனக்கு எண்ட படியால் டீசல் காசோட உழுது விதைச்சுத் தாறன். மற்றவங்கள் மிசின் காலையும் வாங்காமல் வயலுக்க மெஷினை இறக்க மாட்டாங்கள். என்ன செய்யிறது மனிசரை வேணும் என்று நினைக்கிறவன் நான்...”

காசை வாங்கிகைக்குள் வைத்துக் கொண்டு.. “கிணத் தடியில சோமன் மிசின் கழுவிக்க கொண்டு நிற்கிறான் எப்ப விதைக்க வேணும் என்று சொல்லியிட்டுப் போ... தண்ணி நல்லாய் வடிஞ்சிட்டுதே.. சேறாய் இருந்தால் மிசின் புதைஞ்சு போகும்” என்றார்.

“இரண்டு நாள் பொறுத்து விதைக்க சரியாய் இருக்கும்”

“சரி சொல்லிப் போட்டுப் போ...”

முருகேசு சோமனிடம் விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தார்...

இரண்டாம் நாள் றக்ரர் வயலுக்குள் இறங்கி இரண்டு வயல் உழுதுடன் அதிக ஈரம் காரணமாக புதையத் தொடங்கியது. கடைசியில் சங்கிலி கட்டி புதைந்த றக்ரரை இழுத்து வெளியே விட்டு விட்டு மாட்டுக்காரனிடம் ஒடினார்.

மூன்று சோடி மாடுகளைப் பிடித்து நெல்லைத் தண்ணீரில் ஊறப்போட்டு உழுது விதைத்து முடிப்பதற்குள் முருகேசுவுக்கு சி என்றாகி விட்டது. என்ன கஷ்டகாலம் என்று மனம் விட்டுப் போயிற்று.

9

சரியாக இரண்டு கிழமையின் பின் ஜெகன் வந்தான். அன்றைக்கு உருத்திரபுரம் சந்தியிலிருந்து பாதிவழி ஒரு மாட்டு வண்டியில் வந்து மீதி வழியை நடந்து வந்து சேர்ந்தான்.

தேவன் கடைவாசலுக்கு வரும்போது நல்ல மத்தியான நேரம். நல்ல வெய்யில் தோளில் தொங்கும் பை பாரமாய் ஈனத்தது. அதை எடுத்து முன்பக்கம் போட்ட வாங்கில் வைத்து விட்டு அப்பாடா என்று தானும் அமர்ந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் தேவன் சோடா உடைத்துக் கொடுத்தான். மறுக்காமல் வாங்கிக் குடித்து விட்டு காசு கொடுக்க தேவன் தயங்கினான்.

“முதல்நாள் சும்மா தந்ததோட சரி. காசு வேண்டேலை யெண்டால் இனி இந்தப் பக்கம் வரவே மாட்டன்.” என்று சொன்னதும் காசை வாங்கிக் கொண்டான்.

“இண்டையான் பேப்பர் பார்த்தனீங்களே... தமிழீழ மக்கள் மன்றத் தலைவர் சிவானந்தசுந்தரத்தை வல்லைவெளியில பஸ்ஸால இறக்கிச் சுட்டுப் போட்டாங்களாம்.” தேவன் கவலை யுடன் கேட்டான்.

“ஓம் பார்த்தனான். எவ்வளவு அநியாயம். ஆர் இதைக் கேட்கிறது.”

“இப்ப பேப்பரைப் பார்த்தாலே கவலைதான். ஆனா கண்ணிவெடியில சிதறி பத்து ஆமி சரி எண்டு செய்தி வந்தா கொஞ்சம் சந்தோஷமாக் கிடக்கும். உதென்ன பையக்க? புத்தகங்களே...”

“ஓம்.” தான் கொண்டு வந்திருந்த பையைப் பிரித்து ஒரு கட்டு புத்தகங்களை எடுத்து தேவனிடம் கொடுத்தான்.

“உங்கட லைபிறறியில ஷையுங்கோ. வேற புத்தகங்களும் இருக்கு. பிறகு கொண்டு வந்து தாறன்.”

தேவன் சந்தோஷத்துடன் வாங்கிக் கொண்டான். “எவ்வளவு புத்தகங்களை வைச்சு என்ன.. இந்தச் சனங்கள் வந்து படிக்கப் போகுதுகளே.. வாற பேப்பரைக் கூட ஒழுங்காய் வந்து படியாதுகள். இந்த லட்சணத்தில இந்த ஊர்ச்சனங்கள் உலகை அறியட்டும் எண்டு நாங்கள் லைபிறறி நடத்திறம்.” அலுப்புடன் சொன்னான்.

அந்தப் புத்தகங்களை புரட்டிப் பார்த்து விட்டு அதில் இரண்டு புத்தகத்தை எடுத்து ஹெகனிடம் கொடுத்து “இதை ரேவதியிட்ட குடுத்து விடுங்கோ” என்றான்.

“அதிகமாய் இலங்கைப் புத்தகம் தான் வாங்குவீங்கள் போல”

“இங்க வாற புத்தகங்களை கட்டாயம் வாங்க வேணும் எண்டதுக்காக வாங்கிறனான். சரி நான் வரட்டே. வயல் என்ன மாதிரியோ தெரியேலை இதை நினைச்சு ஒரே யோசனை.”

“நான் அந்தப் பக்கம் போனான். உங்கட பயிராயிட்டுது.”

“இந்த பிரயாணத்தை நினைச்சால் ஒரே அலுப்பாக்கிடக்கு. காலமை ஆறுமணிக்கு வெளிக்கிட்டனான். இப்ப இரண்டு மணிக்கு மேல ஆகுது. ஆனையிறவில இண்டைக்கு அநியாயத் துக்கு மறிச்ச வைச்சப் போட்டாங்கள். பஸ்ஸுக்குள்ளயும் இருக்க விடேலை. ரோட்டில வரிசையாய் நிற்க விட்டிட்டாங்கள். வெய்யிலுக்க நாலு மணித்தியாலம் நிண்டதுதான். அதுதான் சரியாய் தலையிடிக்குது. தன்ர நாட்டின சனம் நடமாடித் திரியக் கூட வழியில்லை. எங்கயிருந்தோ வந்தவங்கள் என்ன பாடுபடுத்திறாங்கள்.”

“தமிழன்ர தலைவிதி அது. என்ன செய்யிறது.”

ஜெகன் பையைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு நடந்தான்.

ஏனோ இன்றைய பிரயாணம் சரியான அலுப்பைத் தருகிறது. உடம்பை அடித்துப் போட்டது மாதிரி இருக்கிறது.

நாலு மணிநேரம் எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் வெய்யிலில் நின்றதை நினைக்க மனதுக்குள் சுரு சுருவென்று ஆத்திரமாய் வந்தது.

அந்த வெட்ட வெளியில் எத்தனை சனம்... கிட்டத்தட்ட ஏழெட்டு பஸ்களில் வந்த அத்தனை பேரையும் வரிசையாய் நிற்க விட்டு விட்டார்கள். எத்தனை வயதானவர்கள் பெண்கள்... குழந்தைகள்... சின்னஞ் சிறிசுகள் தண்ணி தண்ணி என்று கத்திக் கொண்டே நின்றதை தாங்க முடியாமல் இருத்தது.

இந்தக் கஷ்டம் எல்லாம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு...?

ஜெகன் யோசித்துக் கொண்டே முருகேசுவின் வீட்டுக்கு வந்தான்.

அவனை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர் போல தலை வாசலில் இருந்த முருகேசு “வாரும் தம்பி” என்று வரவேற்றார்.

துவாயால் திண்ணையைத் தட்டி “இரும்” என்று சொல்லி விட்டு ‘ரேவதி’ என்று குரல் கொடுத்தார்.

வீட்டுக்குள் இயங்கிக் கொண்டிருந்த தையல்மெஷின் டக் கொன்று நின்றது.

ரேவதி வெளியே வந்தாள். அவனைக் கண்டதும் முகம் மலர புன்னகைத்தாள்.

“சாப்பாடு கொண்டு வந்து குடு பிள்ளை. நீர் கை காலைக் கழுவி விட்டு வாரும் தம்பி”

ரேவதி குசிலிக்குள் போக ஜெகன் தலைவாசல் தட்டி சாத்தியிருந்த பக்கமாகப் போய் உடைகளை மாற்றி விட்டு கிணற்றடிக்குப் போய் முகம் கழுவி விட்டு வந்தான்.

அதற்குள் ரேவதி தட்டில்சோறு கறி போட்டு தண்ணீர்ச் செம்பையும் தலைவாசல் திண்ணையில் கொண்டு வந்து வைத்து விட்டாள்

காலையில் எதுவும் சாப்பிடாததால் ஒரே பசியாக இருந்தது சோறும் பைத்தங்காய் கறியும் தக்காளிப் பழக்குழம்பும் வாய்க்கு ருசியாக இருந்தது.

“இண்டைக்கு மீன் வாங்கேலை தம்பி. சைவக்கறிதான். பிள்ளை கொஞ்சம் குழம்பு கொண்டு வந்து விடு”

ஜெகன் சாப்பிட்டுக் கை கழுவி விட்டு வந்ததும் முருகேசு சொன்னார்...

“கொஞ்சம் இருந்திட்டுப் போய் வயலைப் பார்ப்பம் தம்பி எல்லாம் பயிராயிட்டுது. பச்சையாய் பார்க்க கொஞ்சம் மனதுக்கு சந்தோஷமாக் கிடக்கு. இனி வந்து சேர்ந்திடும்”

“கிணற்றடியில நிண்டு பார்த்தனான். உங்கடையும் ஓரளவு பயிராயிட்டுது..”

“மூண்டு ஏக்கர் கிழக்குப் பக்கமாய் திரும்ப விதைச்சனான் இந்த முறை விதைப்பு சரியாய் அலைய வைச்சிட்டுது”

வெய்யில் சிறிது இறங்கிய பின் இருவருமாய் வயலைச் சுற்றிப் பார்த்தார்கள். ஊசி இலையாய் சிறு சிறு தளிருடன் நிமிர்ந்து நிற்கும் பயிரைப் பார்க்க மனதுக்குள் சந்தோஷமாய் இருந்தது.

“இருபத்தொரு நாளால புல்லு மருந்து அடிச்சால் நல்லது. புல்லைத் தொடக்கத்திலேயே கட்டுப்படுத்திப் போடவேணும். பிறகு புல்லு புடுங்க இங்க ஆட்களை பிடிக்க ஏலாது”

‘ஏன் சனம் வராதே...’

“சனம் எங்க தம்பி போன வருஷம் வரை புல்லுப் புடுங்கி வரம்பு செருக்கித் திரிஞ்சவனெல்லாம் இந்த வருஷம் குத்த கைக்குக் காணி எடுத்துச் செய்யிறாங்கள். சனம் எல்லாம் வயலைச் செய்து முன்னேற எங்கட தரவழிதான் இன்னும் இப்பிடியே இருக்கிறம்...”

“ஏன் இப்பிடி வருகுது எண்டு நினைக்கிறீங்கள்”

“எதைச் சொல்லுறது... கஷ்டகாலம் தான்... தண்ணி இல்லாமல் எரியும், இல்லை வெள்ளத்தால அழியும். கடைசி நேரம் கதிரில நோய் பிடிச்சா ஒரு சாம்பலும் வராது. எத்தினையோ கஷ்டப்பட்டு நெல்லை விளைய வைச்சாலும் குத்தகை குடுக்க ஒருபகுதி போயிடும். இதுவே சொந்தக் காணியெண்டால் குத்தகை குடுக்கத் தேவையில்லைத் தானே”

அவரது குரலில் ஒரு தழு தழுப்பு இருந்ததை ஹெகன் உணர்ந்தான்.

“இரவல் காணியில இருந்தே என்ற காலம் முடிஞ்சிட்டுது. இந்தப் பிள்ளையாளுக்கும் சொந்தக் காணியில இருக்க பலன் இல்லாமல் போச்சு.. நானும்தான் பாடுபடுறன்... ஒரு பிடி மண்ணைக் கூட சொந்தமாய் வாங்க முடியேலை... அதுதான் தம்பி எனக்கு ஆறாத கவலை..”

குரல் கம்மச் சொல்லும் அவரைக் கவலையுடன் பார்த்தான் ஹெகன். சொந்தமாய் ஒரு காணி இல்லாத ஏக்கம் அவர் பார்வையில் பிரதிபலித்தது.

“நீங்கள் இந்தக் காணியில குடிவந்து எத்தினை வருஷம் இருக்கும்?”

“கிட்டத்தட்ட முப்பது வருஷம் தம்பி காடு பத்தையாய்க் கிடந்ததை நாங்கள் வந்துதான் துப்பரவாக்கினனாங்கள்... யானைக்காடு தம்பி, யானையளாலயும் நுளம்புக் கடியளாலயும் அந்த நேரம் நாங்கள் பட்ட பாடு”

“முப்பது வருஷங்களாய் இருக்கிறனீங்கள் காணியை விட்டு எழும்ப மாட்டம் எண்டால் என்ன செய்வார் செந்தில்நாதன்”

இதைக்கேட்டுக் திடுக்கிட்டவராய்... “என்னதம்பி இப்பிடிச் சொல்லுறீர், அப்பிடி நினைக்கிறதே அரியாயம் அந்த நேரம் அலைஞ்ச எங்களை இங்க குடியிருத்தி எங்கட வாழ்க்கைக்கு வழி காட்டினவர். அவற்ற சொத்தை எடுக்கிறது துரோகம்.. அப்பிடி நான் ஒரு நாளும் செய்யமாட்டன்” என்றார்.

“ச்சீ! நான் ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னனான்... நீங்கள் குறையாய் நினைச்சப் போடாதேங்கோ”

“இதில என்ன தம்பி குறை எங்கட குடும்பத்துக்கு அவர் கடவுள் மாதிரி... இந்தப் பிள்ளையன் அவற்ற அருமை தெரியாமல் ஏதாவது சொல்லுங்கள், நாங்கள் செய்நன்றி மறக்கிறதே சொல்லும்..” வயலைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வீட்டுக்கு வந்தார்கள்.

முருகேசு தெருப்பக்கம் போக.. ஜெகன் தலைவாசலில் அமர்ந்தான். தேனீர் கொண்டு வந்து கொடுத்த ரேவதியிடம்

“உங்கட ஐயாவுக்கு சூர்யாவின்ர அப்பாவில சரியான விசுவாசம் என்ன?” என்றான்.

“விசுவாசம் எண்டா அப்பிடி ஒரு விசுவாசம். ஏன் கேட்கிறீங்கள்”

ஜெகன் முருகேசு சொன்னதைச் சொன்னான்.

“எங்களை இங்க குடி வைச்சது உண்மைதான். அதுக்காக இப்பிடி ஒரேயடியாய் பணிஞ்சு போறதே... ஐயா அந்தக் காலத்து ஆள். நேர்மை, நியாயம், விசுவாசம், பணிவு எண்டு அப்பிடியே மனதில படிஞ்சிட்டுது. அவர் காணியில எங்களை இருத்தி வைச்சிருக்கிற காரணமே ஐயாவின்ர இந்த குணங்கள் தான். ஐயாவை நம்பிற அளவுக்கு வேற ஆட்களை நம்பேலாது தானே அதாலதான் நாங்கள் வேற காணி ஏதும் வாங்கியிடக்கூடா தெண்டு சுவனமாய் இருந்தவர். காணி ஏதும் வாங்கிறதாய் இருந்தால் எப்பவோ வாங்கியிருக்க வேணும். இனிமேல் சரி வராது இரவல் காணிக்க குடியிருக்கத்தான் எங்கட பலனாக்கும்”

ரேவதியை கௌசி இடை மறித்தாள், “ஏன் இனிமேலும் காணி வாங்கலாம் தானே... நினைச்சா வாங்கலாம், ஆனா ஐயா நினைக்கிறேலை. அவ்வளவுதான்”

“நீ பேசாமல் இரு. இவளுக்கு நெடுகவும் ஒரு கோபம்”

கௌசி அந்த அதட்டலை பொருட்படுத்தாமல் சொன்னாள் “அவர் எங்களுக்கு சும்மா எதுவும் தரேலை. அது ஐயாவுக்கு விளங்குறேலை. ஒருதரம் வெள்ளத்தால அழிஞ்சது... ஒருதரம் தண்ணியில்லாம எரிஞ்சது... அப்ப குத்தகை வாங்காமல் விட்டவரே. ஒரு புசல் கூட குறைக்க மாட்டன் எண்டு சொல்லிப் போட்டார். அப்ப சூர்யாண்ணை கூட எங்களுக்காக கதைச்சுப் பார்த்தவர். இவர் கேட்கேலை... அப்பிடிப்பட்ட இரக்கமே இல்லாத ஆள்” கௌசியின் கோபம் வார்த்தைகளில் வெடித்தது.

அவர்களின் ஆத்திரமும் ஆற்றாமையும் ஜெகனுக்குப் புரிந்தது

“கௌசி! நீ அந்த ஆட்டுக்கு குழை ஒடிச்சுப் போட்டு விடு” கௌசி அந்தப் பக்கம் போனதும்.

“இவளுக்கு அந்த ஆளில் ஒரே கோபம். அதுக்காக பாவம் ஐயாவை மனம் நோகக் கதைக்கிறதே. அவரும் தான் என்ன செய்வார்”

எல்லோரையும் அரவணைத்துப்போகின்ற அவளது இயல்பு... எத்தனை மென்மையான சுபாவமுள்ள பெண் இவள். அவளையே ஒரு வினாடி பார்த்தான்...

“பார்த்திங்களா மறந்தே போயிட்டன். இந்த முறை கொஞ்சப் புத்தகங்கள் கொண்டு வந்தனான். தேவனிட்ட குடுக்க அதில ரெண்டு புத்தகம் உங்களுக்கு தந்து விட்டது.”

ஜெகன் எழுந்து போய் புத்தகங்களை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அதைப் பார்டிக் கொண்டே “தேவனும் பாவம் ஒரு லைபிரறியை வைச்சுக் கொண்டு அலையுது. இங்க ஆர்போய்ப் படிக்குதுகள். அது தேவனுக்கு சரியான கவலை இந்தச் சனங்கள் ஏன் இப்பிடி இருக்குதுகள் எண்டு ” என்று அவள் இயல்பாய் சொல்லிக் கொண்டு போக ஜெகனின் மனதில் மெல்லியதாய் ஒரு பொறாமையுணர்வு எழுந்தது.

தேவனை அவள் உரிமையுடன் அமைத்துப் பேசுவது ஒரு வித நெருடலைக் தந்தது. சின்ன வயதிலிருந்து பழகுவதால் இந்த மாதிரி உரிமையாய் கதைக்க முடிகிறது என்று உணர்ந்தாலும் தன் மனதை நெருடும் அந்த உணர்வை அவனால் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஏன் இப்படி நினைக்கிறேன் என்று தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

அந்த நினைவுகளை ஒதுக்கிக் கொண்டு அவளைப் பார்த்தான். அவள் தலைவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து தானில் சாய்ந்து கொண்டு புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மாலை நோத்து வெய்யில் அவள் முகத்தில் விழ அந்த கறுப்பு முகத்தில் பளபளவென்று ஒரு அழகு தெரிந்தது.

இவளைப் பார்க்கும் போதும் கதைக்கும் போதும் மனதுக்குள் பொங்குகின்ற உற்சாகத்தை அவனால் ஒதுக்க முடியவில்லை.

“இந்த லைபிரறியால உங்களுக்கு என்ன லாபம்?”

“எத்தினையோ ஆசையோடயும் எதிர்பார்ப்போடயும் தான் இதைத் தொடங்கினனாங்கள். ரவுண் கவுன்சில்ல பதிவு செய்து

தாமரைச்செல்லி

அதன் உதவியோட தொடங்கினது. இப்பவும் ஈழமுரசு பேப்பர் அதுதான் தருகுது. ஏதோ நாலு விஷயங்களை எங்கட சனம் அறியட்டும் எண்டு தேவன்தான் ஒரே பிடியாய் நிண்டு தொடங்கினது. ஆனா சனம் எங்க வாசிக்குது...”

“தேவனும் இதைத்தான் சொன்னது.”

“ஆனா சனத்திலயும் பிழை இல்லை. இங்க உள்ளதெல்லாம் படிப்புக் குறைஞ்ச சனங்கள், பறந்து பறந்து உழைச்சும் ஆன படி சாப்பிட முடியாத ஏழைச்சனங்கள். இதுகளுக்கு ஒருநாள் பொழுது விடிஞ்சால் அண்டைக்கு சாப்பாட்டுக்கு என்ன வழி எண்டதே பெரிய கேள்வியாக் கிடக்கும். பிறகு கதைப் புத்தகம் என்னெண்டு வாசிக்கிறது மங்கையும் முந்தி நல்லாய் வாசிக்கும். இப்ப அதுவும் தன்ர கவலையில வாசிக்கிறதை விட்டிட்டுது. போய் தேவனிட்ட புத்தகம் வாங்கினாலும் சோமனிட்ட அடிதான் வாங்கும். எப்பவாவது வந்தால் நான் குடுப்பன். பாருங்கோ... ஒவ்வொரு ஆட்களின்ர தலைவிதியை வாழ்க்கையே பிரச்சனையாய்ப் போனால் அடுத்த விஷயம் எண்டு ஒண்டுமே இல்லாமல் போயிடும்.” அவள் குரல் நெகிழ சொல்ல அவனையும் கவலை தொற்றிக் கொண்டது.

“இப்பிடி ஒருதன் வந்து அவளையும் அவளின்ர ரசனையையும் மிதிப்பான் எண்டால் அவளுக்கு கல்யாணம் என்னத்துக்கு?”

இதைக் கேட்டதும் இவளைப் பற்றி குளக்கரையில் வைத்து சூர்யா சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. இவளின் ரசனைக் கேற்ற படி நல்லவன் ஒருவன் வரவேணும்...

“உந்த ராமசாமி பகல் முழுதும் மாடுமாதிரி உழைக்குது. பின்னேரம் குடிச்சிட்டு போய் மனிசிக்கும் அடி பிள்ளையனக்கும் அடி. ஏன் தேவன்ர ஐயாவும் உப்பிடித்தான். இப்ப பிள்ளையன் வளர்ந்திட்டுதுகள். அதில கொஞ்சம் திருத்தம். அண்டைக்கு விதைக்க வந்துது செல்வம். அது குடிக்கிறேலை வெறிக்கிறேலை. ஆனா மலிசியில சரியான சந்தேகம். ஆரோட கதைச்சாலும் அடியும் உதையும்தான். ஏச்சப் பேச்சு காதால கேட்கேலாது. எல்லா ஆம்பிளையனும் உப்பிடித்தான். பொம்பிளை திருப்பி அடிக்க மாட்டான் எண்ட தைரியத்திலதானே அடிக்கிறதும் உதைக்கிறதும்.

“நீங்கள் பாலகுமாரன்ர கதையன் படிச்சிருப்பீங்கள். அதில எவ்வளவு நல்ல ஆம்பிளையன் வருகினம். கரையோர முதலைகள் படிச்சீங்களா?”

“நீங்க பாலகுமாரன் வரைக்கும் ஏன் போறீங்கள். எங்கட நாட்டு எழுத்தாளர்களும் எழுதியிருக்கினம்தானே. அதெல்லாம் கதையளிலதான். உண்மையில பொம்பிளையளின்ர கஷ்டங்களை ஆம்பிளையள் உணருறேலை.”

“எதையும் வெறும் கற்பனையில எழுத ஏலாது. ஏதாவது உண்மையை... நடைமுறையை... யதார்த்தத்தைத்தான் எழுதலாம். நல்லவையும் கெட்டவையும் சேர்ந்துதானே சமூகத்தில இருக்கினம்.”

“எண்டாலும் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை” அவள் மெல்ல கிரித்துக் கொண்டு புத்தகங்களுடன் எழுந்து போனாள். ஆண்களைப் பற்றிய பயம் பெண்களின் மனதில் எவ்வளவு ஆழமாக படிந்து போயிருக்கிறது. இது எவ்வளவு கவலைக்குரிய விஷயம்.

இந்தக் காணி வாங்கிய ஏழெட்டு வருஷங்களில் அவன் ஒரு தடவைகூட இங்கே வந்ததில்லை. இவர்களைப் பற்றி ஐயா சொன்னபோது அவை மனதில் அப்போது பதியவில்லை.

இப்போது அனுபவபூர்வமாக இவர்களை உணரும் போது இவர்கள் என்ன மனிதர்கள் என்று வியந்து போகிறது. இந்தக் காட்டுக்குள் இந்தப் பெண் நற்பண்புகளோடு எப்படி உருவாகியிருக்கிறாள் என்று ஆச்சரியப்பட வைக்கிறது.

சிறுவயதிலிருந்தே இங்கே வருகின்ற சூர்யா இவர்கள் மீது பரிவும் பாசமும் கொண்ட தில் ஆச்சரியப் படுவதற்கு எதுவுமில்லை என்று தோன்றுகிறது. இரவு முருகேசு பக்கத்தில் இருந்து கதைத்தது எதுவும் அவன் மனதில் பதியவில்லை.

இரவின் அமைதியில் குசினிக்குள் ரேவதி நடமாடுவதும் பாத்திரங்களின் கின்ன சத்தங்களும் அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது.

என்னவென்று அவனால் இனம் காணமுடியாத உணர்வில் மனம் தவித்தது குழம்பியது.

அடுத்த அடுத்த நாட்களில் திரும்பிப் போக வேண்டுமே என்ற நினைப்பு அலுப்புடன் மனதில் எழுந்தது. இருட்டைத் தனக்கு சாதகமாக்கிக் கொண்டு ரேவதியை இப்படி பார்ப்பது தவறு என்று மனதின் மூலையில் ஒரு குரல் புலம்பியது.

பாரிச வாதத்தால் படுத்திருக்கும் தந்தையினதும் அக்காவின் தும் நினைப்பு திடுமென வந்ததும் வேதனையுடன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

துரத்தில் இரண்டு நாட்கள் மாறிமாறிக் குரைப்பது விடாமல் கேட்டது.

ஊய் என்ற சத்தத்துடன் காற்று குளிராக வீசியது.

மார்கழி மாதத்துக்குரிய குளிர் உடலை ஊசியாய்க் குத்தியது. வீட்டுக்குள் மூன்று பாய்களைப் போட்டு ரேவதி கௌசி மஞ்சு படுத்திருந்தார்கள்.

மஞ்சு ரேவதியின் இடுப்பில் கையை வளைத்துப் போட்டுக் கொண்டு நித்திரையாகிப் போயிருந்தாள். சுவரோரம் பாயில் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு தலைமாட்டில் லாம்பு வைத்துக் கொண்டு கௌசி படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அறையின் மூலையில் தையல் மெஷின். பக்கத்தில் பெரிய நங்குப் பெட்டி... சின்ன மர அலுமாரி. குறுக்கே கயிற்றுக் கொடி. அதில் ஒழுங்காகத் தொங்கிய அவர்களது உடுப்புக்கள்...

அவர்களது உடைமைகள் அவற்றுக்குள்ளேயே அடக்கமாகி விட அறை பளிச்சென்று துப்பரவாக இருந்தது.

வயலைப் பார்த்தபடி இருந்த ஜன்னலை குளிர் காற்று வீசுவதால் சாத்தியிருந்தார்கள். தவளைகளின் சத்தம் விடாமல் கேட்டது. பகல் பெய்த மழை இன்னமும் ஓயவில்லை. வெளியே மெல்லிய தூறல்களாகத் தூறிக் கொண்டிருந்தது.

போர்வையால் இறுகப் போர்த்தியபடி கௌசி குனிந்த முகத்துடன் படித்துக் கொண்டிருப்பதை ரேவதி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். லாம்பின் வெளிச்சத்தில் கௌசியின் முகம் பளிச்சென்று இருந்தது. வெளியே முருகேசு இருமுவது கேட்டது.

மாரிகாலம் வந்தால் அவருக்கு இந்த இருமலும் வேசான இழுப்பும் வந்து விடும். ஈரத்துக்குள் அலைவதால் தொடர்ந்து இருமிக் கொண்டே இருப்பார்.

என்ன நேரம் இருக்கும் என்று ரேவதி யோசித்தாள். பத்து மணி என்றாலும் வரும். எழுந்துபோய் கடச்சுடத் தேத்தண்ணி வைத்துத் தரட்டா என்று கேட்கலாம். ஆனால் முருகேசுவடன் ஹைகனும் படுத்திருப்பதால் போகத் தயக்கமாய் இருந்தது.

புல்லு மருந்து வாங்கி வைத்து வீட்டுப் போனவன் ஒரு மாதத்தின் பின் நேற்று வந்திருக்கிறான்.

இப்போது வயலில் புல் பிடுங்க வேண்டும். புல்லு மருந்து அடித்தாலும் அங்கங்கே தப்பி வந்து முளைத்து விட்டது. ஏழெட்டுப் பேர் நாளையிலிருந்து வந்து பிடுங்க ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது.

செந்தில்நாதன் தந்த காகில் விதைத்து புல்லு மருந்து அடித்து பசளை வாங்கியதில் பெரும்பகுதி முடிந்து விட்டது. புல்லு பிடுங்கவே மட்டு மட்டாகத்தான் காணும். அதற்குப் பிறகு செலவுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

விதைக்கது ஒரே தரத்தில் முளைத்திருந்தால் எவ்வளவு செலவு மிச்சம். பிறகு மாடு பிடித்து விதைச்சது எல்லாம் அநியாயச் செலவு...

அவள் யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் தற்சயலாய் திரும்பிப் பார்த்த கௌசி

“என்னக்கா நித்திரை வரேலையே...” என்று கேட்டாள்.

“ம்...நித்திரையும் வருகுதில்லை. நீ படி.,”

கௌசி அலுப்புடன் கைகளை உதறி விட்டுக் கொண்டாள்.

“வாற ஓசுஸ்டிற்கு என்னெண்டு எக்ஸாம் எடுக்கிறதோ தெரியேலை. எங்கட கிளாஸில நாளைக்குபோர் யாழ்ப்பாணம் ரியூஷனுக்கு போயிட்டினம். சிலதுகள் கிளிநொச்சியில சாந்து நிகேதனில ரியூஷன் எடுக்குதுகள். எனக்கு ஒரு இடமும் போக வழியில்லை.”

“ஏன் கிளாஸில வடிவாய் படிப்பிக்கிறேலையே”

“படிப்பிக்கிறதுதான் ஆனா சிலபஸ் ஒண்டும் முடிக்கேலை. ஸ்கூல் ஒழுங்காய் நடக்கிறேலை. அது நடந்தா யாழ்ப்பாணம் டிர்சர்ஸ், ஒழுங்கா வாறேலை. அங்க ஏதும் பிரச்சனை எண்டா அவை வராயினம். கடைசி எங்கயாவது ரியூஷன் எடுத்தாலும் பரவாயில்லை.”

“ரியூஷன் எங்க எடுக்கிறது.”

“யாழ்ப்பாணம் போகத்தான் எங்களுக்கு வழி இல்லை. உதின இருக்கிற கிளிநொச்சிக்கும் போய்ப் படிக்க ஏலாமல் கிடக்கு.”

“இவ்வளவு தூரம் என்னெண்டு போவாய் கௌசி. அதையும் விட ஆமிகாம்ப்புக்கு கிட்டத்தரனே அந்த ரியூஷன் நடக்குது அதெல்லாம் கரைச்சல். எந்த நேரம் எது நடக்குமோ தெரியாது.”

தாமரைச்செல்லி

“உப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லி நாங்க வீட்டுக்க கிடக்கிறம். பிரச்சனை எண்டதுக்காக ஆர் படிக்காமல் விடுதுகள்.”

“மற்றவை மாதிரி எங்களால இருக்க ஏலுமே.”

“அப்ப நான் படிக்காமல் பேசாமல் இருக்கிறன்.”

கௌசியின் கோபத்தைப் பார்த்த ரேவதி சமாதானப்படுத்தினாள்.

“ஏதோ உன்னால ஏலுமானதைப் படி கௌசி. கிளிநொச்சியில போய்ப் படிக்கிறதெண்டால் அங்கேயே தங்கியிருக்க வேணும். அதெல்லாம் எங்களுக்கு சரிவராது.”

“ஏன் தேவன் அண்ணை வீட்டு சிவபாலன் கிளிநொச்சியில ரியூஷன் எடுத்துத் தானே ‘என்ர’ பண்ணினது.”

“அதுகள் பெடியள். எங்கயும் போய்ப் படிக்குங்கள். உனக்கு அது சரி வருமே.”

“உடனும் ஏதாவது சொல்லு.”

கௌசி முணுமுணுத்துக் கொண்டே புத்தகத்தைப் புரட்டியவள் திடுமெனத் திரும்பி “எனக்கு இண்டைக்கு மனமே குழம்பிக் கிடக்கு அக்கா.” என்றாள்.

“ஏன்?” ரேவதி விளங்காமல் கேட்டாள்.

“எங்களோட படிக்கிற துஷியின்ர அண்ணையை இந்திய ஆமி பிடிச்சுக் கொண்டு போய்ட்டதாம். துஷி வகுப்பில இருந்து கொண்டு ஒரே அழகை. நினைச்சால் பாவமாக்கிடக்கு. துஷியின்ர பெரியண்ணாவை முந்தி இவங்கை ஆமி சுட்டது. அதுகள் எப்பிடி தாங்கி இருக்குங்கள்.”

“ஏனாம் பிடிச்சவங்கள்?”

“பிடிக்க காரணம் வேணுமே? வசட்ட சாட்டமாய் இருந்தால் எரிச்சலில பிடிச்சுக் கொண்டு போறதுதான். அதுகளின்ர வீட்டில சமையல் சாப்பாடு ஒண்டுமில்லையாம். துஷி அழுறதைப் பார்க்க பாவமாக்கிடக்கு.” விளக்கு வெளிச்சத்தில் கௌசியின் விழிகள் ஈரத்தில் பளபளத்தது.

ரேவதிக்கும் கவலையாய் இருந்தது.

“இப்பிடி எவ்வளவு கொடுமைகள் என்ன செய்யிறது?”

“உதுகளை எல்லாம் யோசிச்சால் படிக்கவே மனம் வருகு தில்லை அக்கா. இப்பிடியே பிரச்சனைகளும் இருந்தா நிம்மதியும் இருக்காது. பிறகு எக்ஸாமும் இழுபட்டுக் கொண்டே போயிடும். எக்ஸாம் நடக்கேலை எண்டால் நாங்கள் கஷ்டப் பட்டுப் படிச்ச என்ன பிரயோசனம்.”

“நம்பிக்கையோட படி கௌசி. எப்பிடியும் எக்ஸாம் நடக்கத்தான் செய்யும்.”

கௌசி கீழ் உதட்டைப் பற்களால் கடித்தபடி. படிக்கத் தொடங்கினாள்.

படிக்க ஆர்வமுள்ள இவளுக்கு நல்ல சூழ்நிலை இருந்தால் நிச்சயம் முன்னேறி விடுவாள் அனால் என்ன செய்வது..... ரேவதி ஆற்றாமையோடு கௌசியைப் பார்த்தாள்.

பத்து நிமிஷம் போனதும்... “என்னால படிக்க எலாமல் இருக்கு அக்கா. நான் படிக்கப் போறன்” என்று சொல்லி லாம்பைத் தணித்து விட்டு கௌதி போர்த்திக் கொண்டு படுத்து விட்டாள்.

அந்த அரை இருட்டில் ரேவதி வெக நோமாய் மேல் கூரையையே பார்த்துக் கொண்டு படுத்திருந்தாள்.

ஊ என்ற காற்றின் ரைச்சலையும் மெல்லிய மழைத் தூறல் சதீகக்கையும் மீறிக்கொண்டு முருகேசுவரின் இருமல் விட்டு விட்டுக் கேட்டது.

தகப்பனைப் பற்றிய கவலை பிடித்துக் கொண்டதில் நித்திரை துப்பரவாக வரவில்லை.

நாட்டு நிலமை போலவே வீட்டு நிலமையும் பிரச்சனைக் கூரியதாகவே இருக்கிறது. எத்தனையோ நேரத்தின் பின் எங்கோ சேவலின் மெல்லிய கூவல் கேட்ட போதுதான் மெல்ல அயர்ந்து போனாள்.

அன்று பகல் முழுவதும் ஒருவருக்கும் ஒய்வு இருக்க வில்லை. ஜெகனின் வயலில் ராமசாமியுடன் சேர்ந்து எட்டுப்பேர் புல் பிடிங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். முருகேசுவுடன் ஜெகன் வயல் வரம்பில் நின்றான்.

அவர்கள் நெல்லை விட்டு புல்லைப் பிடுங்கும் போது எப்படி வித்தியாசம் கண்டு புடுங்குகிறார்கள். என்று ஆச்சரியப் பட்டான். அவன் பார்வைக்கு வித்தியாசமே தெரியாமல் இருந்தது.

“எல்லாம் பழக்கம்தான் தம்பி. பிறந்த காலத்திலிருந்து நெல்லுப் புல்லோடதானே புழங்குதுகள்.”

காலை பத்து மணிக்கு புல்லு பிடுங்குபவர்களுக்கு தேனீர் போட்டு சர்க்கரைக் கட்டிகளைக் துண்டு துண்டாய் வெட்டி குடிக்க கொண்டு போய்க் கொடுத்து விட்டு ரேவதி சமைக்க ஆரம்பித்தாள்.

வேட்டைக்குப் போனவர்களிடமிருந்து காலையிலேயே மான் இறைச்சி வாங்கி வைத்திருந்ததனால் கறிப் பிரச்சனை இல்லை. சோறும் கத்தரிக்காயையும் இறக்கிய பின் இறைச்சிக் கறியையும் இறக்கி வைத்து தேசிக்காய் புளி விட்டு நிமிர முருகேசுவும் ஜெகனும் வயலிலிருந்து வந்தார்கள். இறைச்சிக் கறியின் வாசம் முற்றம் வரை வந்தது.

“தம்பி! மான் இறைச்சி சாப்பிடுறனீரே...” முருகேசு கேட்டார்.

“ஒரு நாளும் சாப்பிடேலை. சாவகச்சேரிப் பக்கம் வாறேலை.”

“இண்டைக்குச் சாப்பிட்டுப் பாறும். இந்தப் பக்கம் ஆட்கள் வேட்டைக்குப் போனினம். அதால அடிக்கடி மான் மரை இறைச்சி வரும். நல்ல ருசியாய் இருக்கும். அதுவும் பிள்ளை காய்ச்சினால் தனிவாசம்தான்.” அவர் இயல்பாக சொல்லிக் கொண்டு போக ரேவதி மெதுவாய் சிரித்துக் கொண்டு தண்ணீச் செம்பைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் சாப்பாடு நன்றாகத் தான் இருந்தது. இறைச்சிக் கறியை ரசித்துச் சாப்பிட்டான்.

“இந்தப் பக்கம் மீனைவிட இறைச்சி லாபம். கிலோ முப்பது ரூபாதான். சில நேரம் இருவத்தைஞ்சு ரூபாக்கும் வாங்கலாம், மீன்தான் கிடைக்காது.”

“சாப்பிட்டு முடிந்ததும் முருகேசு சுருட்டுப் பிடித்துக் கொண்டு தெருப்பக்கம் போனார்.

இவர்கள் சாப்பிட்ட தட்டுகளைக் கழுவி வைத்து விட்டு வந்த ரேவதியிடம் ஜெகன் கேட்டான்.

“இண்டையான் பேப்பர் இருக்கா?”

“ஐம்” என்று உள்ளே போய் எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். அன்றைய பேப்பரில் நடந்து முடிந்திருந்த ஜனாதிபதி தேர்தல் பற்றிய செய்திகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

“ஜனாதிபதி லெக்ஷன் ஏதோ வேற நாட்டில நடந்தது
மாதிரிதான் இருக்கு.” என்றான் ரேவதி.

“எங்களுக்கு ஆர் ஆண்டால் என்ன எல்லாராலும் பிரச்
சனைதான். எல்லா நாட்டு அரசாங்கமும் தங்கட நலன்சளைப்
பார்க்குமே தவிர எங்களைப் பற்றிய அக்கறை ஒருவருக்கும்
இல்லை. போனகிழமை சர்வதேச மன்னிப்புச் சபை வடக்குக்
கிழக்குப் பக்கங்களில நடந்த மனித உரிமை மீறல் குறித்து
ராஜீவ் காந்தியின்ர கவனத்துக்கு கொண்டு போனதாம்.
நாலைஞ்சுநான் பாபாப்பாப் செய்தி அடிபட்டது. பி. ரி ஸியம்
வெரிட்டாகும் மாறி மாறிச் சொல்லிச்சுது. பிறகு ஒரு சக்தத்தை
யும் காணேலை இதால எங்களுக்கு ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை”
பேப்பரை திண்ணையில் வைத்து விட்டு

“சூர்யா பிறகு இங்க வரேலையா...”

“வரேலை. ஏன் கேட்கிறீங்கள்?”

“இல்லை அவனிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்ல வேணும். அது
தான் கேட்டனான்.”

“முந்தி அடிக்கடி வாறவர். இப்ப வாறது குறைவு. ஏன்
ஏதும் முக்கிய அலுவலே...”

வினோதினி பற்றி ரேவதிக்கும் தெரியும் என்று சூர்யா
சொன்னது ஞாபகத்தில் வர

“இல்லை... போனகிழமை வினோதினியைக் கண்டனான்.
அதுதான் அவனிட்ட சொல்லக் கேட்டனான்.” என்றான்.

வினோதினியின் பெயரைக் கேட்டதும் ரேவதியின் முகத்தில்
ஒரு மெல்லிய வாட்டம் தெரிந்தது.

“தன்னை இங்க கண்டது எண்டு வினோதினியிட்ட சொல்
லக் கூடாது எண்டு சூர்யா சொன்னவன். ஆனா வினோதினியை
கண்ட உடன என்னால சொல்லாம இருக்க முடியேலை. அது
இவனைப் பற்றிய கவலையில் இருக்குது.”

“எங்க வினோதினியைக் கண்டனீங்கள்.”

“போனகிழமை கம்பஸ் ஸ்கூடன்ஸ் ஊர்வலம் வந்து கச்சேரி
யில ஜி. ஏ யிட்ட மகஜர் தந்தவை. அதில வினோதினியும்
வந்தது. அண்டைக்கு பின்னேரம் கம்பஸில கூட்டமாம். அதில
அதுவும் பேசுதாம். பத்து நிமிஷம் நிண்டு கதைச்சுப் போட்டு
போச்சுது.”

“முந்தி விரும்பின காலத்தில வினோதினியினர படம் கொண்டு வந்து காட்டினவர். நல்ல வடிவான பிள்ளை. இப்ப கண்டாலும் கதைக்காமல் வந்திடுவாராம். பாவம் வினோதினி.”

“இவ்வர மனம் அப்பிடி இறுகிப் போச்சு.”

“ஏன் கதைக்கக் கூடாது என்று சட்டம் இருக்கே?”

“இல்லை. நம்பிக்கையை ஏன் குடுப்பான் என்னுதான் அவன் விலகிப்போறான். நடக்க சாத்தியமில்லாத விஷயத்தில் நம்பிக்கை வைக்கிறதுக் கூடாதுதானே. பிறகுமனம் உடைஞ்சு போனால் தாங்க முடியாமல் இருக்கும்.”

இதைச் சொல்லும் போது தன் மனதுக்குள்ளும் சோகமாய் ஏதோ அழுத்துவது போல உணர்ந்தான் அவன். தயக்கத்துடன் ரேவதியை ஏறிட்டுப் பார்த்தான்.

வினோதினியைப் பற்றிய கவலை மட்டுமே அந்தக் கண்களில் தெரிந்தது.

11

அந்த வெள்ளிக்கிழமையுடன் ஜெகனின் காணியில் புல் பிடுங்கி முடிந்து விட்டது. மாலை மூன்றரை மணியுடன் ஆட்கள் போனதும் தலைவாசலில் ஆறுதலாக ஜெகனும், முருகேசுவரம் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“நானைக்கு யூரியாவை போட்டு விடலாம் தம்பி... ஐஞ்சு ஏக்கருக்கும் இப்ப ரெண்டரை அந்தர் யூரியா போடுவம். பிறகு பார்த்து ரெண்டரை அந்தரைப் போடுவம்.”

“நானைக்கு சனிக்கிழமை... பசளை போட்டிட்டால் ஞாயிறு நான் போகலாம்”

“ஓம் தம்பி... ராமசாமி அரை நேரத்தில போட்டிடும்... தண்ணி விட்டுக் கட்டவேணும்”

ஐந்து ஏக்கர் செய்வதற்கே ஆயிரக் கணக்கில் செலவழிந்து கொண்டே போகிறதே... என்று ஏக்கமாக இருந்தது. பயிர் நல்லபடி வந்து வெட்டி லாபம் வர வேணுமே...

வெய்யிலின் குடு குறைந்து கொண்டு வந்தது.

அப்போது வாசலில் வேலுப்பிள்ளையின் கார் வந்து நிற்க அதிலிருந்து செந்தில்நாதன் இறங்கி வந்தார்.

ரேவதி-கதிரையை தலைவாசல் பக்கமாக முற்றத்தில் போட அவர் அப்பாடா என்று அமர்ந்தார். ஜெகனைப் பார்த்து...

“என்ன தம்பி சுகமே... கண்டு கண்காலம்” என்றார்.

மகனின் நண்பன் என்ற முறையில் அவன் மீதும் அவருக்கு ஒரு வித வெறுப்பு இருந்தது. இவங்களோட சேர்ந்து தான் அவன் இப்பிடிப் போனவன் என்று அடிக்கடி எரிச்சலுடன் சொல்லுவார்.

இப்போது நீண்ட நாட்களின் பின் அவனைக் கண்டதால் அந்த எரிச்சல் கோபம் கொஞ்சம் காணாமல் போயிருந்தது. இயல்பாய் கதைத்தார்.

“ஐயா! என்ன இந்தப்பக்கம்?” முருகேசு தனிவாண குரலில் கேட்டார்.

“உங்களுக்கு சொன்னால் என்ன, வெளியில் கதைச்சுப் போடாதேங்கோ... ஏழாம் வாய்க்கால் காணியையும், பரவிப் பாஞ்சான் காணியையும் நான் விற்கப் போறன். அதால்தான் ஓடித்திரியிறன். ஏழாம் வாய்க்கால் காணியை வேலுப்பிள்ளை கேட்டது. நான் ஏக்கருக்கு ஐம்பதாயிரம் கேட்டனான். அவர் நாற்பதாயிரம் சொல்லுறார். ஐம்பது எண்டா தாறன் எண்டு சொல்லிப் போட்டன். அதில இழுபடுகுது”

முன்பு ஒருநாள் வேலுப்பிள்ளை தன்னிடம் இந்த விஷயத்தை சொன்னதை நினைத்துக் கொண்ட முருகேசு பேசாமல் இருந்தார்.

“என்ன முருகேசு... வயலில் புல்லு புடுங்கு வேலை நடக்குது போல”

“ஓம் ஐயா...”

“காசுக்கு என்ன செய்யிறாய். தேவையெண்டால் சொல்லு தாறன்”

அவர் தானாக இப்படி சொன்னது முருகேசுவுக்கு மட்டு மில்லை கேட்டுக் கொண்டு நின்ற ரேவதிக்கும் ஆச்சரியமாகத் தான் இருந்தது.

“முந்தி மாதிரி பிரயாணமே... கொக்குவிலில் இருந்து கிளி நொச்சி வாறதுக்கு ஒரு முழுநாள் வேணும். என்னாலயும் அடிக்கடி வர ஏலாது. காலம் என்ன மாதிரி மாறிப்போச்சு சனங்களின்ர கஷ்டத்தை ஆர் உணருகினம். சண்டை சண்டை எண்டு சாகுதுகள்”

“ஒருதரும் விரும்பி சண்டை போடுறேலை. விரும்பி சாகி
றேலை இது தவிர்க்க ஏலாத நிலமை” என்றான் ஜெகன்.

“போற போக்கைப் பார்த்தால் ஒரு சனம் மிஞ்சாது போல
கிடக்கு. நேற்றும் கிளிநொச்சியில ரெண்டுபேர் சரி, ஏன் இந்தத்
தேவையில்லாத சண்டை. எவ்வளவு நிம்மதியாய் சனம் இருந்
ததுகள். இப்ப எல்லாம் தலைகீழாப் போச்சு, அந்த நேரம்
எங்கட தலைவர்கள் பார்லிமெண்ட்டில பேசி எங்கட பிரச்ச
னையை உலகத்துக்கு தெரியப் படுத்தினவை தானே. மெல்ல
மெல்ல ஏதும் ஒரு தீர்வு வந்திருக்கும். இவங்கள் அதுக்குள்ள
துவக்கைத் தூக்கியிட்டாங்கள்”

“பாராளுமன்றத்தாலும் தேர்தலாலும்தான் எங்கட இனம்
நாசமாய்ப் போய் இருக்குது. சாகும்வரை அவை கதைச்சாலும்
ஒரு பிரயோசனமும் இருந்திருக்காது. எம். பி. மார் இங்க
கதைக்கிறது ஒண்டு அங்க கதைக்கிறது ஒண்டு”

“தம்பி! உந்தக்கதை சொல்லாதயும்... இந்த அழிவுகள்
எல்லாம் சரியே... சமாதானமாய்ப் போயிருக்கலாம். ஏதும்
கிடைச்சிருக்கும். இது எல்லாத்தையும் போட்டு உடைச்சப்
போட்டாங்கள்”

இதற்கு சூடாக ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் போல் இருந்தது
ஜெகனுக்கு... ஆனால் இவர் மாதிரி ஆட்சனாடன் கதைப்பதில்
ஒரு பயனும் இருக்கப் போவதில்லை என்பதால் மௌனமாய்
இருந்தான்.

ரேவதியின் அருகில் நின்ற கௌசி முணுமுணுத்தான்...
“இப்ப சூர்யாண்ணை நின்டால் நல்ல பதில் குடுத்திருப்பார்”

“நான் வேலுப்பிள்ளை வீடு வரைக்கும் வந்தனான். இங்க
வராமல் போகக் கூடாது எண்டு வந்தனான்” என்றவர் எழுந்து
கண்ணை எதிரே உயர்த்திப் பார்த்தார்.

“நல்ல பயிராக் கிடக்கு”

“மூண்டு ஏக்கர் அழிஞ்சு போய் திருப்பி விதைச்சு சரியாய்
அலைஞ்சு போனன்”

“எண்டாலும் நல்ல பயிர்தானே. என்பது தொண்ணூறு
வீதம் அடிக்கும்... நல்லாய் விளையிற காணி... நீ வடிவாய்
செய்தால் அது தன்பாட்டில விளையும்... இந்த முறை குத்தகை
விஷயம் சொன்னது ஞாபகம் இருக்குதானே. பத்து புசல்படி
தந்திட வேணும்”

முருகேசு என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் பேசாமல் நின்றார்...

“மற்றது முருகேசு ஐஞ்சாறு தேங்காய் வேணும். ராமசாமியைக் கொண்டு பிடுங்குவிச்சு தாறியே... யாழ்ப்பாணத்தில தேங்காய் ஐஞ்சாறு ரூபா விற்குது. அதுவும் நல்ல தேங்காய் இல்லை”

“இருந்து கொள்ளுங்கோ ஐயா வாறன்” என்றவர் தெருவுக்குப் போய் குரல் கொடுத்து ராமசாமியைக் கூட்டி வந்தார்.

முற்றத்தில் நின்ற மரங்களில் ராமசாமி தேங்காயைப் பிடுங்கிப் போட்டு விட்டுத் தானே உரித்தும் கொடுத்தான்.

சாக்குக்குள் இருபத்தைஞ்சு தேங்காய் அளவில் போட்டுக் கூட்டி கார் டிக்கிக்குள் வைத்து விட்டு வந்தார் முருகேசு.

“எனக்கு இந்த முருகேசுவில நெடுகவும் பிடிச்ச குணம் இதுதான். என்னவும் சொல்ல முதல் செய்யும், சரி வரட்டே முருகேசு, வாறன் பிள்ளையன், தம்பி போயிட்டு வாறன்”

அவர் எல்லோருக்கும் சொல்லிக் கொண்டு காரில் ஏறிப் போனார். ஐந்து நிமிட அமைதியின் பின் முதலில் வெடித்தவள் கௌகிதான்...

“ஒரு சதம் குறைக்காமல் குத்தகை வாங்குகிறார். பிறகு ஏனாம் தேங்காயையும் கொண்டு போறார். வெட்கமில்லாமல் வாய்விட்டுக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு போறார். ஐயா ஒன்றும் சொல்லாமல் உடனும் தூக்கிக் குடுத்திடுவார்”

“சரி சரி... பேசாமல் இரு, இருந்திட்டு ஒரு நாளைக்கு வந்து கொண்டு போறார். போகுது விடு”

“தேவன்ர கடைக்குக் குடுப்பம் எண்டு எப்ப நினைச்சாலும் அண்டைக்கு மூக்கில வேர்த்தது மாதிரி வந்திடுவார்” என்று பெருமூச்சு விட்டாள் ரேவதி.

“தேவனிட்ட தேங்காய் தாறன் எண்டு சொல்லியிட்டன் ஐயா. என்ன செய்வம். கிணத்தடி மரங்களில பார்த்து பிடுங்கலாமே”

முருகேசு மரங்களை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு “அந்த வேலிக்கரை மரத்தில பிடுங்கலாம். ராமசாமியிட்ட சொல்லி விடுறன்” என்றார்.

தெருப்பக்கமாய் முருகேசு போனதும் ரேவதி ஜெகனைப் பார்த்து சொன்னாள்.

“தட்டிச் சுத்திற்றதில் அவரை ஒருதரால வெல்ல ஏலாது”

“அப்பிடிப்பட்டவைதான் நல்ல வசதியாய் இருக்கினம்”

“அடுத்தவனை சுரண்டி அப்பிடி ஒரு வசதியாய் இருக்க வேணும்— இவருக்கு நேர்மாறான குணங்களோட சூர்யா இருக்கிறதுதான் ஆச்சரியம்”

அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போது சைக்கிளில் சூர்யா வந்து இறங்கினான்.

“ஜெகனும் நிற்கிறியே . நீ உத்தியோகத்தை விட்டிட்டியே... வயலோட நிற்கிறாய்” என்று சிரித்துக் கொண்டே வந்தான்.

“உங்கட அப்பா இப்பதான் வந்து போறார்”

“என்னவாம்?”

அப்போது கௌசி குறுக்கிட்டாள்... “தேவன் அண்ணையினர கடைக்கு கடனுக்காக குடுக்க வேணும் எண்டு நாங்கள் நினைச்சுக் கொண்டிருக்க உங்கட அப்பா வந்து அப்பிடியே கொண்டு போறார். யாழ்ப்பாணத்தில தேங்காய் சரியான விலையாம்”

சிரித்தபடி இருந்த அவனது முகம் ஒரு வினாடியில் மாறியது

“அதுதான் போகட்டும், இந்த வருஷத்திலயிருந்து குத்தகை கூட்டித் தரட்டாம். எட்டுப்புசல் காணாதாம், பத்து புசல்படி தரட்டாம். இந்தப் பக்கங்களில் ஆர் பத்து புசல் குடுக்கினம். ஐயா எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார், குத்தகை கூட்டித் தரஏலாது எண்டு சொல்லலாமே...”

“அதுதானே... ஏன் சொல்லேலை...”

“அவர் சொல்ல மாட்டார். அப்பிடிச் சொல்லுற அளவு வாய் இருந்தால் நாங்கள் இண்டைக்கும் இப்பிடியே இரவல் காணியில இருப்போம்...”

சட்டென்று நிமிர்ந்து கௌசியைப் பார்த்தான் சூர்யா... ஆத்திரமும் அழுகையும் கலக்க அவள் பேசுவது கவலையைத் தந்தது.

“நீ பேசாமல் இரு கௌசி” ரேவதி மெல்லிய குரலில் அதட்டினாள்

“அவளை ஏன் அதட்டிறாய்... இந்த அப்பாவின்ர குணம் இன்னும் மாறேலை. இதுகளை வருத்தி ஆருக்கு சொத்து சேர்க்கிறாரோ தெரியேலை”

“ஆளும் கதையும் கூட இன்னும் மாறேலை” என்றான் ஜெகன்.

“ஒரு நாளைக்கு அப்பாவை சந்தித்தால் நான் கதைக்கிறேன். நீங்கள் பத்துப் புசல் தரஏலாது எண்டு சொல்லுங்கோ”

ரேவதியும் கௌசியும் குசினிக்குள் போன பிறகு ஜெகனிடம் ஆத்திரமாகச் சொன்னான்.

“இந்த அப்பாவை என்னடா செய்யிறது. அப்பா எண்டு சொல்ல வெட்கமாய் இருக்கு. இதுகள் பாவங்கள் இதுகளினர் நிலமையைப் பார்த்தும் குத்தகையைக் கூட்டிக் கேட்கவும் மனம் வருகுதுதானே...”

“வயல் செய்ய வசதி இல்லை, குத்தகைக்கு அரைவாசியை ஆருக்காவது குடுங்கோ எண்டு சொல்ல .. ஒருவருக்கும் குடுக்காமல் நீயே செய்... செலவுக்கு காசு தாறன் எண்டு அவர்தான் இருபத்தையாயிரம் குடுத்தவர்”

“வட்டிக்குத்தானே... அதுவும் தவிர வேற ஆளும் வந்தால் குத்தகை ஒழுங்காய் தரமாட்டான்... காணியை விடமாட்டான் அந்தப் பயம். இதுகள் அப்பிடிச் செய்ய மாட்டுதுகள்... அதுதான் அப்பா இதுகளுக்கு உதவிற மாதிரி இதுகளைப் போட்டு அமத்தி வைச்சிருக்கிறார். உலகத்தில ஏன் இப்பிடிச் சனங்கள் இருக்குதுகள் எண்டு எனக்கு விளங்கேலை. அதுவும் படிச்ச நல்ல உத்தியோகத்தில இருக்கிற அப்பாவே இப்பிடியெண்டால் மற்றவை எப்பிடி இருப்பினம்” மனம் நொந்து சொன்னான்.

ரேவதி தேனீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள்.

“வந்த இடத்தில உன்னையும் கண்டாச்சு ஜெகன். முறிப்பில ஒரு கூட்டம் போகவேணும் வரட்டா” என்று எழுந்தான்.

ஜெகனும் கூடவே தெருவரை வந்தான். சைக்கிளில் சூர்யா ஏறும் போது... மனம் தாங்காமல் சொன்னான்...

“வினோதியியிட்ட உன்னை இங்க கண்டதாய் சொன்னான்”

ஒரு வினாடி தயங்கி நின்றான். ஒரு காலை உணறிக்கொண்டு இவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“நீ சொல்லக் கூடாது எண்டுதான் சொன்னனி... ஆனா மனம் கேட்கேலை”

சூர்யா பேசாமல் நின்றான்... பிறகு “வாறன்” என்று சொல்லி விட்டு சைக்கிளை மிதித்துக் கொண்டு போனான்.

ஜெகன் மனப்பாரத்துடன் உள்ளே வந்தான்.

ராமசாமி வந்து தேங்காய்களைப் பிடுங்கி உரித்துக் கொடுத்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் தேவன் வந்தான்.

சைக்கிள் பின் கரியரில் தேங்காய்ச் சாக்கை வைத்துக் கட்டிக் கொண்டே சொன்னான் “வேலுப்பிள்ளையின் மெஷின் பசளையை ஏத்திக் கொண்டு வரேக்குள்ள காம்ப் வாசலில வைச்சு மெஷினைப் பறிச்சுப் போட்டாங்களாம். சோமனையும் இன்னும் விடேலை, வேலுப்பிள்ளையர் யோசிச்சுக் கொண்டு நிற்கிறார். அங்க மா இடிக்கப் போன மங்கையும் அங்கதான் நிற்குது”

“பாவம் மங்கை... அதுக்கும் மாறி மாறி ஏதும் வந்திடும்”

“இப்ப சோமன் பிடிபட்டு நிற்கிறதை விட தனர மெஷின் பிடிபட்டு நிற்கிறதுதான் வேலுப்பிள்ளையருக்கு கவலையாய் இருக்கும். உள்ளவனுக்குத்தான் ஊரில இல்லாத ஆசை”

சற்று நேரத்துக்கு முதல் இந்த வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களை நினைத்துக் கொண்ட ஜெகன் உண்மைதான் என்று மனதோடு நினைத்துக் கொண்டான்.

அன்று இரவு வரை மங்கையோ சோமனோ குடிசைக்கு வரவில்லை...

“அடுத்த நாள் பின்னேரம் .. மங்கை மட்டும் தெருவால் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள். வேலி ஓரம் ஆட்டுக்கு குழை முறித்துக் கொண்டிருந்த ரேவதியைக் கண்டதும் தயங்கி விட்டு உள்ளே வந்தாள்.

தலை கலைந்து வாடிப்போய் இருந்தாள்...

“என்ன மங்கை... சோமனை விட்டிட்டாங்களே...”

“ஓம்”

“ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்?”

ரேவதி கேட்டதும் முகத்தை பொத்திக் கொண்டு அழத் தொடங்கினாள்.

“அழாம சொல்லு .. என்ன மங்கை நடந்தது?”

“நேற்று வேலுப்பிள்ளையர் என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு தான் காம்புக்குப் போனவர். நாங்கள் கேட்க இண்டைக்கு வரச்சொல்லி விட்டிட்டாங்கள்... வந்து வேலுப்பிள்ளையர் வீட்டில படுத்திட்டு இண்டைக்கும் போனனாங்கள். மத்தியானத்

துக்கு பிறகு மிசினையும் ஆளையும் விட்டிட்டாங்கள், மிசினை வேலுப்பிள்ளையர் வீட்டில விட்டிட்டு வரேக்குள்ள... விக்கி விக்கி அழுதாள்...

“அழாம சொல்லு மங்கை...”

“ஆயி காம்ப்புக்கு உன்னை ஆரடி வரச் சொன்னது எண்டு ரோட்டில வைச்ச அடிச்சப் போட்டார்”

“இப்ப எங்க சோமன்?”

“அங்க கள்ளுக் கொட்டிலுக்கு போட்டுது. நான் நடந்து வாறன்.. என்னால இந்த நாகத்துக்குள்ள இனி இருக்க ஏலாது வாயால பேச்சுக்கும் ஒரு அளவு இல்லை.. எனக்கு ஒரு வழி சொல்லு ரேவதி. ஐயோ நான் என்ன செய்ய...”

ரேவதியின் தோளில் சரிந்து அழுதாள்... மனரீதியாக கடுமையாக பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

அவளது முதுகை ஆதரவாக தட்டிய ரேவதிக்கு பேச முடியாமல் தொண்டையை அடைத்தது.

12

ஒவ்வொரு நாட்களாய் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. எவ்வளவு வேகமாய் நாட்கள் போகின்றன என்று ஆச்சரியத்துடன் ரேவதி வீட்டின் பின் பக்கம் புளியமரத்தின் கீழ் நின்று வயலைப் பார்த்தாள்.

தை மாதம் முடியப் போகிறது...

குடலையும் கதிருமாய் வயலைப் பார்க்க சந்தோஷமாய் இருந்தது இந்த அளவுக்கு கொண்டுவர எத்தனை ஆயிரங்கள் முடிந்திருக்கின்றன. கடவுளே என்று நல்லாய் வந்திட வேணும்.

அதுவும் இந்த வருஷம் நோய் பிடித்து மாறி மாறி ஒரே மருந்துகள் அடித்தபடிதான்.

இந்த வருஷம் வயலுடன் அலைந்ததிலும் பாடுபட்டதிலும் முருகேசு பத்து வயது கூடியவராய் மாறிவிட்டார்.

ஜைகளின் வயலும் நன்றாக இருந்தது. முப்பத்திரண்டு மைல் அலைந்து வந்து வயல் செய்வதில் பலன் கிடைக்கப் போகிறது. இன்னும் ஒரு மாதத்தின் பின் அரிவி வெட்டலாம். இனி அரிவி வெட்டுக்குத்தான் வருவானோ இல்லை இடையில்

தாமரைச்செல்லி

9/10

வருகிறானோ தெரியவில்லை. ஜெகனை நினைத்ததும் மனதுக்குள் எதுவோ பிசைந்தது. எவ்வளவு அமைதியான மென்மையான இயல்புள்ளவன். எந்த விஷயங்களையும் அவனுடன்கதைக்கலாம்.

அவனும் மனம் விட்டுக் கதைப்பான். தன் வீட்டுக் கஷ்டங்கள் பற்றி, தந்தையின் வருத்தம் பற்றி... அக்காவிற்கு எங்கே அலைந்தும் ஒரு கல்யாணம் செய்து வைக்க முடியாமல் இருப்பது பற்றி... இந்தக் கவலைகளை அவளுடன் பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலம் தன் மனதுக்கு ஏற்படும் ஆறுதல் பற்றிக் கூட சொல்லுவான்.

அன்றைக்கு மங்கையின் விஷயத்தில் அவன் எவ்வளவு அனுதாபப்பட்டான்.

மங்கை அழுத அழகை தாங்காமல் ஒரு மாதிரி அவளை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பி வைத்து விட்டு ஜெகனிடம்தான் வந்து எல்லாம் சொன்னாள்.

“நீங்க சாவகச்சேரியில ஒருக்கா மங்கையின்ர அப்பாவை கண்டு விஷயத்தை சொல்லிப்பாருங்கோ. மங்கை தாய் தகப்பனிட்ட போயிட்டா காணும். பாவம்.”

அதன்படி ஜெகன் போய்க் கதைத்து விட்டு அடுத்த கிழமையே வந்தான். ஆனால் முகத்தில் மலர்ச்சி இல்லை. ஜெகன் வந்த நேரம் ரேவதியுடன் மங்கையும் நின்றாள். அவன் தயங்கியபடி சொன்னான்.

“நான் எல்லாம் சொன்னனான். அவருக்கும் தாங்க ஏலாத கவலையாய்ப்போச்சு. கனநேரம் யோசிச்சுப் போட்டுச் சொன்னார்... அவள் ஓடினபிறகு எவ்வளவு அவமானம். அத்தினைக்குள்ளயும் தேறி மற்றவளுக்கு கல்யாணம் பேசப் போகத்தான் இன்னும் அவமானப் படவேண்டியதாப் போச்சு. அவளினர் செய்கையால மற்றவளுக்கு கல்யாணமே ஆகுதில்லை. இவளுக்கு ஒருவழி பிறந்து கல்யாணம் செய்து அனுப்பி விட்ட பிறகு அவளைக் கூப்பிடுறன். என்ன செய்யிறது. பெத்த மனம் கேட்குதில்லை. எண்டு சொல்லி கண் கலங்கிறார்.”

மங்கை இதை எதிர்பார்த்தவன் போல

“அப்பா நினைக்கிறது நியாயம்தான். எவ்வளவு அவமானத்தை அவைக்குக் குடுத்திட்டன். நினைச்சா கவலையாக்

கிடக்கு. நான் ஏதோ படிச்சிருந்தா ஒரு தொழில் தேடி. என்ற காலில நிண்டிருப்பன். ஒருதரையும் சார்ந்து வாழத் தேவையில்லை. இது வழியில்லை வகையில்லை எண்டுதானே என்ன கொடுமை செய்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டிக் கிடக்கு. எனக்கு வேண்டியதுதான். நான் இனி அப்பாட்ட போகேலை. என்ற பலன்படி நடக்கட்டும்.” என்று அழகையுடன் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

இந்த மங்கையை நினைத்தாலே மனம் கலங்கிப் போகிறது. சோமனைப் பார்த்தால் ஆத்திரமாய் வரும். தவிர்க்க முடியாத நினைவாக இந்த சோமனுக்கும் ஜெகனுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம் என்று மனம் நினைக்கும்.

அப்படி நினைக்க எது தாண்டுகிறது என்று அவளுக்கு தெரியவில்லை. சிலநேரம் அவனுடைய பார்வை தன்மீது பதிவதில் ஏதும் வித்தியாசம் தெரிகிறதா.. சேச்சே... அப்படி நினைக்கவே கூடாது. அவன் எட்டாத உயரத்தில் இருப்பதாக பட்டது.

கௌசி “அக்கா” என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தான். “என்னடி?”

“முதலாளி வந்திருக்கிறார் வா”

ரேவதி முற்றத்திற்கு வந்த போது செங்கில்தாதன் அமர்ந்திருந்தார்.

“ஐயா எங்க பிள்ளை...”

“மருந்து வாங்க கிளிநொச்சிக்குப் போயிட்டார். வயலில சரியான நேரம்.”

கொஞ்ச நேரம் தலையைத் தடவிக்கொண்டு யோசித்தார்.

“மத்தியானம் சாப்பாட்டுக்கும் வரேலை. இனி வந்திருவார். ஏதும் அலுவலே...”

“இல்லை பிள்ளை சும்மாதான்.” சொல்லிக் கொண்டிருந்த போதே சூர்யாவின் சைக்கிளில் முருகேசு பாரில் இருந்து வந்து வாசலில் இறங்கினார்.

“சைக்கிள் காத்துப் போட்டுது. சந்தியிலிருந்து என்ற சைக்கிளில் ஐயாவை ஏத்திக் கொண்டு வாறன்.”

உள்ளே வந்த சூர்யா தகப்பனைக் கண்டதும் சட்டென்று முற்றத்திலேயே நின்றான்.

நீண்ட நாட்களின் பின் எதிர்பாராத விதமாக மகனைக் கண்டதால் செந்தில்நாதனுக்கு பேச்சு எழவில்லை.

என்னதான் மகன் மீது அவருக்கும் அவர் மீது அவனுக்கும் மெல்லிய கோபம் இருந்தாலும் நேரே கண்டதும் ஒரு மன நெகிழ்வு உண்டாகத்தான் செய்தது.

“ரவி...” என்றார் மெல்லிய குரலில்.

அவன் வந்து தலைவாசலில் அமர்ந்தான். அப்பாவைக் கண்டதும் அம்மாவின் நினைவு வந்து மனதை அழுத்தியது. அந்த நேரம் இந்த அப்பாவுடன் சதா மல்லுக்கு நிற்பாளே... இவரது கிடு கிடுத்த குணத்துக்கு எவ்வளவு தூரம் ஈடுகொடுத்து வாழ்ந்திருக்கிறாள்.

“அம்மா சுகமாய் இருக்கிறாவே...” தலை மயிரைக் கோதி விட்டபடி கேட்டான்.

அவனது களைத்துப் போன தோற்றத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே “ஏதோ இருக்கிறா. நீ கனநாளாய் அந்தப் பக்கம் வரேலை.” என்றார்.

“நேரமில்லை. நான் சுகமாய் இருக்கிறேன் என்று அம்மாட்ட சொல்லி விடுங்கோ.”

“கன நாளைக்குப் பிறகு உன்னைக் காணுறன். உன்னை இந்தக் கோலத்தில பார்க்க எரிச்சலாக் கிடக்கு.”

“எத்தக் கோலத்தில?” மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“உன்ர உடுப்பும் நீயும். உந்த ஆயுதத்தால அவங்களை வெல்ல ஏலுமே. உலகத்தில நாலாவது இடத்தில அவங்கட இராணுவம் இருக்கு. அவங்களுக்கு முன்னால உங்கட ஆயுதம் என்ன செய்யும்.”

“சில வெற்றியளை ஆயுதங்கள் மட்டும் தீர்மானிக்கிறேலை. இருந்து பாருங்கோ என்ன நடக்கும் என்று”

“இலங்கையோட நட்பு ஒப்பந்தம் செய்ய இத்தியா சம்மதம் என்று டிக்ஷிற் அறிவிச்சிருக்கிறார் தெரியுமே. இரண்டு நாடும் சேர்ந்து ஒட்டு மொத்தமாய் எல்லாரையும் அழிக்கப் போகுது.”

“போராட்டத்தில இழப்புக்கள் தவிர்க்க முடியாதது.”

“எனக்கு இப்ப வாயில வருகுது. நீங்கள் என்னதான் கதைச்சாலும் உங்களால அவங்களை வெல்ல ஏலாது.”

“சரி பார்ப்பம். நீங்களும் என்னவாய் முடியுது எண்டு பாருங்கோவன்.”

ஒரு நிமிஷம் அவனைக் கண்டதால் நெகிழ்ந்த மனம் இப்போது இறுகிக் கொண்டு விட்டது. அவனைப் பார்க்க பிடிக்காதவராய் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்.

ரேவதி தேசிக்காய்த் தண்ணி கரைத்துக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். முருகேசுவும் முகம் கழுவித் துடைத்துக் கொண்டு தலைவாசல் திண்ணையில் வந்து அமர்ந்தார்.

“என்ன ஐயா ஏதும் அலுவலே?”

“அரிவு வெட்டு எப்ப எண்டு கேட்க வந்தனான் முருகேசு.”

“இந்த முறை பிந்திப்போச்சு. பங்குனி தொடக்கத்திலதான் அரிவு வெட்டு வரும். நான் கூடிய நெல்லுத்தானே.”

“வேலுப்பிள்ளையின்ர மிசின்தானே குட்டிக்கும். நான் ழப்பத்தினாலு சாக்கை வேலுப்பிள்ளையிட்ட வைச்சிட்டுப் போறன். குத்தகை நெல்லை மிசினில ஏத்திவிடு. வேலுப்பிள்ளை தன்ர வீட்டில கொண்டு போய் வைக்கட்டும். நான் பிறகு எடுப்பிக்கிறன்.”

“ழப்பத்தினாலு சாக்கு நெல்லெண்டால்...? நான் வழக்க மாய் இருவத்தேழ ழுட்டைதானே ஐயா தாறனான்.” தயங்கிய படி சொன்னார் முருகேசு.

“என்ன முருகேசு நீ இந்த முறை பத்து புசல்படி தரச் சொல்லி நான் முன்னமேயே சொல்லிப் போட்டன்தானே.”

“இந்த முறை சரியான செலவு ஐயா. இந்த முறையும் எட்டு புசல்படி தாறன். அடுத்த முறை...” மென்று விழுங்கிய படி சொன்னார் முருகேசு.

சூர்யாவுக்கு முன்னால் இந்தக் கதையை வளர்க்க விரும்ப மில்லாதவராய் செந்தில்நாதன் சட்டென்று கதிரையை விட்டு எழுந்தார்.

“நான் சொன்னால் சொன்னதுதான் முருகேசு. உவட மெல்லாம் பன்ரெண்டு பதினாலு புசல் குத்தகை நடக்குது. நீ பாவம் எண்டுதான் நான் அவ்வளவு கேட்கேலை. வயல் செய்யிறது எண்டால் செலவழிக்கத்தானே வேணும். செலவு எண்டதுக்காக எனக்கு நீ குத்தகை தராமல் விட ஏலுமே.”

தாமரைச்செல்லி

“அய்யோ... நான் குத்தகை தரமாட்டன் என்று சொல் லேலை”

“பின்ன என்ன சொல்லுறாய்... வயல் நல்லாத்தானே கிடக்கு. நல்லா விளைஞ்சாலும் உனக்கு குத்தகை தர மனம் பிடிக்காது”

இந்தக் குற்றச்சாட்டைக் கேட்டு அடிபட்டவராய் முருகேசு “சரி ஐயா தாறன்” என்றார்.

அதுவரை பேசாமல் இருந்த சூர்யா...

“ஏன் இந்தப் பக்கம் ஆர் எட்டுப்புசலுக்கு கூட குத்தகை குடுக்கினம். இதுகளிட்ட வாங்கித்தான் உங்களுக்கு நிறைய வேணுமே. வேண்டாம் அப்பா... அதுகள் தாறதைத் தரட்டும்” என்றான்.

“உனக்கு ஒண்டும் தெரியாது, நீ பேசாமல் இரு, அவைக்குத் தாறது நட்டமே ஊர் உலகத்தில இல்லாததையே நான் கேட்டனான்”

“ஊர் உலகத்தில் உள்ளதுதான்... நீங்கள் அளவாய் மனிதா பிமானத்தோட கேட்டால் சரி. எல்லாரும் வயல் செய்யிறது தான், குத்தகை குடுக்கிறதுதான். ஆனால் இல்லாததுகளிட்ட கூட்டித்தா என்று கேட்கிறதுதான் பிறை. ஐயா நீங்கள் வழக் கமாய் குடுக்கிறதைக் குடுங்கோ... கூட்டிக் குடுக்க வேண்டாம்”

“நீ வாயை மூடு... கதைக்க வந்திட்டாய்... உனக்கும் இதுக்கும் அலுவல் இல்லை. நீ போ உன்ர வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு”

செந்தில்நாதன் குரலை உயர்த்திக் கத்த முருகேசு நடுங்கிப் போய் விட்டார்.

“அய்யோ தம்பி.. நான் குத்தகை குடுக்கிறன். நீங்கள் ஒண்டும் கதையாதேங்கோ.”

“அதுகள் தாறதையும் நீ மறிச்சப் போடுவாய்”

“ஆருக்கு எல்லாம் சேர்க்கிறீங்களோ தெரியாது, காசு பணத்துக்கு அலையிற குணம் உங்களுக்கு இன்னும் மாறேலை” சூர்யா கோபம் குறையாத குரலில் சொன்னான்.

தொட்டதுக்கெல்லாம் அப்பாவுடன் வாதாடிக் கொண்டிருந்த பழைய நாட்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

பிரச்சனையும், போராட்ட காலமும், இழப்புகளும் அப்பா வின் மனதைக் கொஞ்சம் கூட மாற்றவில்லை என்பது புரிந்தது. அப்பாவுடன் இப்போது எதைக் கதைத்தாலும் பிரயோசனம் இருக்காது என்று உணர்ந்ததால் பேசாமல் இருந்தான்.

பதை பதைப்புடன் நிற்கும் முருகேசுவையும் கணக்கமாய் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் ரேவதியையும் ஒரு தடவை பார்த்தான். பிறகு தலையை கோதியபடி பின் பக்கம் பரந்திருந்த நெல் வயலையும் பார்த்தான்.

குடலையும் கதிர்களுமாய் பச்சையாய் விரிந்திருந்தது. இந்த கதிர்கள் சுலபமாய் வந்ததில்லை. ஆயிரக் கணக்கில் செலவழிக் கப்பட்டு இவர்களது அயராத உழைப்பைக் கொட்டியதில் ஏற்பட்ட பலன் அது.

இந்தப் பலனில் பங்கு கொள்ள அப்பாவுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது. அது அநியாயமாக ஏன் ஒருவருக்கும் தென்பட வில்லை?

செந்தில்நாதன் கோபம் குறையாதவராய் “இனி நான் வர மாட்டன் முருகேசு.. நான் சொன்னபடி நெல்லைத் தந்திரு, நான் போட்டு வாறன்” என்று சொல்லி விட்டுப் போய்விட்டார்.

ரேவதி கவலையுடன் “நீங்கள் அப்பாவோட அப்பிடிக்கதைச்சிருக்கக் கூடாது” என்றாள்.

“தம்பி! இவ்வளவு காலமாச்சு. உங்கட அப்பாக்கு முன்னால தலை நிமிர்ந்து நான் கதைச்சதில்லை... இண்டைக்கு குத்தகை தர உனக்கு மனம் பிடிக்கேலை எண்டு சொல்லிப் போட்டார். வயல் செய்தா குத்தகை குடுக்கத்தானே வேணும்... நீங்கள் எங்களுக்காக உங்கட அப்பாவை மனம் நோகக் கதைக்கிறதே” இருவரும் மாறி மாறிச் சொல்ல சூர்யா பேசாமல் இருந்தான்.

அப்பாவுடன் இப்படிக்கதைப்பது ஒன்றும் புதிய விஷயம் அல்ல என்பது போலிருந்தது அவனுடைய மௌனம்...

சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்து விட்டு அவர்களிடம் சொன்னான்... “குத்தகையே தரமாட்டம் எண்டு சொல்லுங்கோ... என்ன செய்வார்”

“அதெப்படி சொல்லுறது தம்பி, அநியாயம் அல்லே தம்பி”

“அப்பிடிச் சொன்னால் காணியை விட்டு எழும்பு எண்டு சொல்லுவார்.” சொன்ன ரேவதியைப் பார்த்து...

“காணியை விட்டு எழும்ப ஏலாது எண்டு சொல்லுங்கோ.” என்றான்.

முருகேசு பதறிப் போய்

“தம்பி! உது என்ன கதை.” என்றார்.

அவன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டு... "நீங்கள் ஏன் இன்னமும் முன்னேறாமல் இருக்கிறீர்கள் என்று விளங்குது ஐயா." என்றான்.

திகைத்துப் போய் இருந்த முருகேசு ஐந்து நிமிடத்தின் பின் பெருமூச்சுடன் எழுந்தார்.

"இரு தம்பி. நான் தேவன்ர கடைவரை போட்டு வாறன். சந்திக்குப் போனால் என்ற சைக்கிளை எடுத்து வந்து தரச் சொல்லவேணும்."

அவர் வெளியேறி தெருவில் நடந்து போவதை சூர்யா யோசனையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

பிறகு திரும்பி ரேவதியிடம் கேட்டான்.

"சுவாமி விவேகானந்தரின் 'கிழக்கும் மேற்கும்' புத்தகம் படிச்சனியா ரேவதி?"

"இல்லை. ஏன்?"

"அதில ஒரு இடத்தில் எழுதியிருக்கிறார். மேல நாட்டவரின் யேசு "யாரையும் பகைக்காதீர்கள், சபிப்பவர்களையும் வாழ்த்துங்கள். வலது கன்னத்தில் அடித்தால் இடது கன்னத்தையும் காட்டுங்கள்" என்று சொல்கிறார். ஆனால் நம் கீழை தேசத்தில் உள்ள கீதையில் கிருஷ்ணன் "பகைவர்களை அழித்து உலகை வென்று அனுபவி" என்கிறார். ஆனால் நடந்தது என்ன. மேல நாட்டவர் யேசுவின் மொழியைப் பின்பற்றாது நம் கீதையைப் பின்பற்றி உலகை வென்று சுறுசுறுப்புடன் ஆட்சி நடத்தி வசதியாக வாழ்கிறார்கள். ஆனால் நாம் கீதையை புறக்கணித்து விட்டு யேசுவைப் பின்பற்றி அடிபட்டும் அமைதியாக இருக்கிறோம். ஒரு மூலை தேடி அமர்ந்து இரவும் பகலும் சாவையே சிந்தித்த வண்ணம்

"நளினீதளகத ஜலமதி தரளம்

தத்வத் ஜீவனமதிசய சபலம்"

வாழ்க்கை தாமரை இலைத் தண்ணீர் போன்றது என்று பாடிக்கொண்டிருக்கிறோம். மரணபயம் நாடி நரம்புவரை சென்றுபாய ரத்தம் உறைந்து போனதுதான் நாம் கண்ட பயன். இதை நாம் உணரவேண்டும்" என்று. அருமையான புத்தகம் ரேவதி. சந்திச்சால் கொண்டு வந்து தாறன். இப்ப பார் உங்கட வீட்டில மட்டுமில்லை எங்கட நாட்டிலயும் இதுநாள்

வரை இதுதான் நடந்தது. இவ்வளவு காலமும் ஒரு கன்னத்தில் அடிச்சவங்களுக்கு மறு கன்னத்தையும் காட்டிக் கொண்டிருந்தம். இனி அப்பிடி இருக்க மாட்டம். கீதையில் சொன்னதைப் பின்பற்றி பகைவனுக்கு பாடம் படிப்பிக்க வெளிக்கிட்டிருக்கிறம். காலம் மாறுது ரேவதி. மாறவேணும். விவேகானந்தர் சொன்னதை எல்லாருமே உணரவேணும்.”

ரேவதி மணக் குழப்பத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

“சரி. நான் இன்னொரு நாளைக்கு வாறன் ரேவதி.”

சூர்யா சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

“என்ன ரேவதி யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

“ஒண்டுமில்லை. வா மங்கை” இருவரும் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

மங்கை முன்பு இருந்ததிலும் பார்க்க மிகவும் மெலிந்து போயிருந்தாள். வயிற்றில் உள்ள குழந்தைக்கு ஏழு மாதமாகி யிருந்தது. கண்களில் உயிர்த்தன்மையே அற்றுப் போயிருந்தது.

“என்ன மங்கை இந்த நேரத்தில...”

“ஒரே விசராக்கிடக்கு. ஏதும் புத்தகம் இருந்தால் வாங்குவம் எண்டு வந்தனான். இங்க வந்தும் கன நாளாச்சு.”

அவளைப் பார்க்க ரேவதிக்கு பாவமாய் இருந்தது.

“சோமன் எங்கே? இப்ப மிசின்வேலை ஏதும் இருக்குதே?”

“இப்ப வேலை ஒண்டும் இல்லை. இனி சூட்டி தொடங்கினால்தான் வேலை.”

“அப்ப சீவியம்...?”

“வேலையுள்ள நாளிலேயே மனிசன் உழைச்சதை கொண்டு வந்து தாறேலை. இப்ப எங்காலை? தான் மட்டும் கடையில் தின்னும். நான் எப்பிடிப்போனா அதுக்கென்ன..” எரிச்சலுடன் சொல்லி வந்தவள் குரல் தழுதழுக்க “என்னை மாதிரி விசர் உலகத்தில இராதுகள்” என்றாள்.

“கவலைப்படாத மங்கை.”

“அப்பா அம்மாட்டயாவது போவம் எண்டு நினைச்சா அதுவும் சரிவரேலை. நானே படுகிற பாட்டுக்கு குழந்தைவேற...”

“சிலநேரம் குழந்தை பிறந்த பிறகு மனம் திருந்தவும் கூடும். குழந்தையில் பாசம் வைச்சிட்டால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் மாறியிருங்கள்”

“உதுகள் எங்க திருந்தப் போகுதுகள்...”

“இல்லை மங்கை... இவ்வளவு காலமும் வராத குழந்தை இப்ப வந்திருக்கிறதுக்கும் ஒரு அர்த்தம் இருக்கும். இனிமேலாவது உனக்கு குழந்தை மூலம் ஒரு விடிவு கிடைக்கலாம். நம்பிக்கையோட இரு.”

“நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ...ஆனா ரேவதி வாற மனிசன் நல்லவனாய் இல்லையோ வாழ்க்கை முழுக்க நரகம்தான். ஏதோ நல்லவன் ஒருவன் வாறதுக்கும் புண்ணியம் செய்திருக்க வேணும்.”

கண் கலங்க அவள் சொன்னபோது ரேவதிக்கு ஜெகனின் நினைவு வந்து நெஞ்சை அழுத்தியது.

13

நாடெங்கும் பொதுத் தேர்தல் நடந்த பரபரப்பு கொஞ்சம் அடங்கியிருந்தது. இலங்கை இந்திய வானொலிகள் தமது ஒவ்வொரு செய்தி அறிக்கையிலும் இத்தேர்தல் பற்றிய விபரங்களை பரபரப்பாக ஒலிபரப்பியது.

இந்திய செய்தியறிக்கைகளில் வட-கிழக்கு தேர்தல் செய்தி களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

ஜெகன் அந்தக் கிழமை வந்திருந்தான். வயலையும் பார்த்துக் கொண்டு எப்போது அரிவு வெட்டலாம் என்று கேட்டுக் கொண்டு போவதற்காக வந்திருந்தான்.

தலைவாசலில் தேவனும் வந்திருந்து கதைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்கள் லெக்ஷனில் வோட் போடேலையே” என்று கேட்டான் ஜெகன்.

“லெக்ஷன் எண்ட ஒண்டு நடக்குது எண்ட சிந்தனையே இங்க ஒருதருக்கும் இல்லை. முந்தியெண்டால் திருவிழாக்கு போறது மாதிரி சனம் கூட்டம் கூட்டமாய் வோட்போட அள்ளப்படுங்கள். இந்தமுறை மூச்சும் இல்லை. கூடுதலாய் ரவுண் பக்கங்களிலதான் சனம் பயத்தில போய் வோட் போட்டதுகள். நாங்கள் அந்தப் பக்கம் போகயில்லை.”

“கூட்டணிக்கு ஒரு இடமும் கிடைக்கவில்லை பார்த்தீங்களை...”

“ஓம். ஆனா இண்டைக்கு காலமை நியூஸ் கேட்டனிங்களா? தேசிய பட்டியல் ஊடாக அமிர்தவிங்கத்தை எம். பி. ஆக்கிப் போட்டினம். உண்மையாய் பார்க்கப் போனால் இந்த லெக்ஷனில வேட்போட்ட சனத்தை விட வேட்போடாத சனம்தான் கூடுதல். ஆயுதமுனையில் லெக்ஷன் நடக்கிற அதிசயமும் எங்கட நாட்டிலதான் நடக்குது.

இரவு பெய்த மழையின் ஈரம் இன்னும் உலரவில்லை. “மாசிக் கடைசியில வந்து அநியாய மழை பெய்யுது. இனி மழை தேவையில்லை. இத்தோட விட்டிட்டுது எண்டால் காணும்.” முருகேசுவுக்கு தன் சுவலை.

அவர்களது பேச்சில் அக்கறை காட்டவில்லை. சுருட்டு எடுத்து பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

இவர்களது பேச்சுக்களைக் கேட்டுக் கொண்டு நின்ற ரேவதியும் கௌதியும் மாடுகள் உள்ளே வரத் தொடங்க அவற்றைப் பிடித்துக் கட்டுவதற்காக போய் விட்டார்கள்.

“மாகாண சபை லெக்ஷன் முடிஞ்சு நாலு மாசமாச்சு. இன்னும் மாகாண சபைக்கு அதிகாரங்கள் வழங்கப்படவில்லை என்று வரதராஜப் பெருமாள் அறிக்கை விட்டிருக்கிறார்.”

“ஓம் இது தெரிஞ்ச விஷயம்தானே. அதிகாரம் எதுவும் இல்லாத மாகாண சபையை தந்து பேக்காட்டப் பாக்கினம்.”

“இப்ப தேர்தல் நடக்கிற சூழலை தான்தான் உருவாக்கினது என்று இந்தியா தம்பட்டம் அடிக்குது. அவைக்கும் இந்த சண்டையில் சரியான செலவுதானே...”

“ராஜ்ய சபாவில இந்திய பாதுகாப்பு அமைச்சர் பந்த் சொல்லியிருக்கிறார். அமைதிப்படைக்கு பதிலொரு கோடி அமெரிக்க டொலர் செலவழியுதாம். இவ்வளவு ஏன் செலவழிக்கினம்? .

இவர்கள் கதைத்துக் கொண்டிருந்த போதே பால் கறந்து டி போட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான் ரேவதி.

குடித்து விட்டு தேவன்

“அப்ப நான் போட்டு வரட்டா?” என்று சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

தாமரைச்செல்வி

“சூர்யா பிறகு வந்தவனா?” ஜெகன் கேட்டான்.

போன மாதம் சூர்யாவும் செந்தில்நாதனும் வந்ததையும் அன்று நடந்தவைகளையும் ரேவதியும் முருகேசுவரமும் மாறி மாறிச் சொன்னார்கள். அன்றைய சம்பவம் முருகேசுவரருக்கு எவ்வளவு வருத்தத்தை தந்திருக்கிறது என்பது அவரது வார்த்தைகளிலிருந்து தெரிந்தது.

எதிரியுடன் மட்டும் அல்ல எங்கட சமுதாயத்துக்கு எதிராகவும் போராட வேண்டி வரும் என்று சூர்யா சொன்னதை நினைவு படுத்திக் கொண்டான்.

முருகேசு நன்றாக தளர்ந்து விட்டிருந்தார். அலைச் சலுடனும் மனக்கவலையும் வந்து சேர்ந்து கொண்டது.

“எப்ப அரிவு வெட்டலாம்?”

“ஒரு கிழமை போக வேணும். தம்பி”

“கதிர் நல்ல மஞ்சளாய் வந்திட்டுதுதானே...”,

“எண்டாலும் இடையில் பச்சை இருக்கு. ஒரு கிழமையில் தான் ஒப்புரவாய் வெட்ட சரியாய் இருக்கும்.”

“அப்படியெண்டால் நான் போய்த்தான் வர வேணும். அரிவு வெட்டுக்கு காசை தந்திட்டுப் போறன். நான் வரப் பிந்தினாலும் வெட்டிறத்துக்கு ஒழுங்கு செய்யுங்கோ. என்ன?” என்று எழுந்து ஷேர்ட் பொக்கற்றினுள் இருந்து காசை எடுத்தான்.

“அரிவு வெட்ட எவ்வளவு வேணும்.”

“சில இடத்தில ஐநூறு போகுது. சில இடத்தில அறுநூறும் கேட்கிறாங்கள்.”

“இந்தாங்கோ மூவாயிரம் இருக்கு.”

“பிள்ளை! இந்தக் காசை வாங்கிக் கொண்டு போய் வைச்சு விடு.”

ரேவதி வர அவளிடம் காசைக் கொடுத்தான்.

இன்னும் ஒரு கிழமையில் அரிவு வெட்டு என்றால் அவன் ஒரு கிழமை பொறுத்தே வந்திருக்கலாம். ஆனால் இடையே அவனை எது இழுத்துக் கொண்டு வந்தது...

ரேவதியைப் பார்க்கவும் அவளுடன் பேசவும் ஏற்பட்ட ஆவனில்தான் கஷ்டங்களையும் பிரயாண அலுப்பையும் பாராமல் ஓடி வந்தானோ?

அவனுக்கே விளங்கவில்லை.

சூரிய வெளிச்சம் சிறிதும் இல்லை. நாலு மணிக்கு குளிர்மையான காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று வீட்டுப் பின் பக்கமிருந்து மஞ்சுவின் குரல் சத்தமாய்க் கேட்டது.

“அக்கா...இங்கே ஓடி வாங்கோ...”

ஜெகனும் ரேவதியும் பின் பக்கம் ஓடிப் போனார்கள்.

கிணற்றடியில் நின்ற கௌசியும் ஓடி வந்தாள்.

வீட்டின் பின் பக்கம் புளிய மரத்தின் கீழ் குத்துக்காலிட்டு அமர்ந்திருந்த மஞ்சு...

“ஐயோ கீச்சிடுவான் குருவி..... மரத்திலயிருந்து விழுந்திட்டு...” என்றாள்.

புளிய மரத்தின் கீழ் புற்களுக்குள் சிதைந்த வைக்கல்களுடன் குளிரில் நனைந்தபடி இரண்டு குருவிகள் மெல்ல அனுங்கிக் கொண்டு கிடந்தன. ‘கீச்’ என்ற சத்தமும் இல்லாமல் சிறகுகள் ஈரத்தில் ஓட்டிப் போக கிடந்தன.

ஜெகன் அருகில் அமர்ந்து வைக்கலை மெதுவாய் பிரித்து குருவிகளை வெளியே எடுத்தான்.

“ஐயோ பாவம் குளிரில் நடுங்குது.”

“ஐஞ்சாறு காய்ஞ்ச விறகுச் சுள்ளிகளும் நெருப்புப் பெட்டியும் எடுத்து வாங்கோ ”

ரேவதியும் கௌசியும் ஓடிப்போய் எடுத்து வந்தார்கள். பக்கத்தில் வைத்து நெருப்பு மூட்டி குருவிகளை குடு பிடிக்க வைத்தான். எவ்வளவு அழகான குருவிகள்

உள்ளங்கையில் அவற்றின் வயிறு துடித்தது.

நிமிர்ந்து புளிய மரத்தைப் பார்த்தான்.

நடுமரத்தின் இடப்பக்கமாய் ஒரு பெரிய பொந்து. இந்தப் பொந்துக்குள் இருந்துதான் குருவிகள் விழுந்திருக்க வேண்டும்.

“ஏதாவது வந்து இழுத்துப் போட்டதோ தெரியேலை. என்றாள் கௌசி.

சிறிது நேரம் குடு பிடித்ததும் குருவிகள் உடலைச் சிலிர்த்தன. மஞ்சன் கோடு இப்போது பளீரென்று தெரிந்தது.

“இது தானாய் இனிப் பறக்குமே...”

“தெரியேலை மஞ்சு. ஆனா நல்லா காயஞ்ச உடனுமீ பொந்துக்குள்ள விட்டு விடுவம்.”

ரேவதியும் ஒரு பக்கமாய் குருவியை கவலையுடன் பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள்.

“காகம் ஏதும் பொந்துக்குள்ள கொத்தியிருக்குமோ...”

“ம்...தெரியேலை. வேற குருவியன் இல்லாமல் இதுகள் இரண்டும் தான் இருக்குதுகளோ...”

“அக்கா! நாங்கள் கூண்டு செய்து குருவியனை வைச்ச வளர்ப்பமே...”

“சீ...வேண்டாம். அதுகள் சுதந்திரமாய் பறக்கட்டும். அதுகள் தென்னோலையிலிருந்து ஒவ்வொரு ஒலைக்கும் தத்தித் தத்தி பறக்கும். அதுதான் வடிவு.”

ஜெகன் கொஞ்சம் ஆச்சரியத்துடன் அவளைப் பார்த்தான்: தென்னோலைகளில் இவை தத்திப் பறக்கும் அழகை இவளும் பார்த்திருக்கிறாள். ரசித்திருக்கிறாள்.

இப்போது குருவிகளின் இறகுகள் நன்கு காய்ந்து விட்டது. மேற்பக்கம் சீச் என்று சத்தம் கேட்க நிமிர்ந்து பார்த்தார்கள்.

இரண்டு மூன்று குருவிகள் பொந்துக்குள் போவதும் வருவது மாக இருந்தன.

கௌசி கொண்டு வந்த சுதிரையில் ஜெகன் ஏறி நின்று குருவிகளை வைக்கோலில் பத்திரமாய் எடுத்து பொந்துக்குள் வைத்தான்.

“மஞ்சு காணாமல் விட்டிருந்தால் குருவியன் குளிரில் செத்திருக்கும்; நல்ல காலம்...”

மஞ்சு சிரிப்புடன் ரேவதியுடன் ஒட்டிக் கொண்டாள்.

அடர்ந்த புளியமரத்தை ஜெகன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“புளிய மரத்திலயும் நிறைய காய் பிடிச்சிருக்கு...”

கீழே கிடந்த ஒரு தடியை எடுத்து கீழ்க் கொப்புக்கு எறிந்தான். நாலைந்து புளியங்காய்கள் விழுந்தன.

பொறுக்கிக் கொண்டு உள்ளங்கையில் வைத்து அவர்களிடம் நீட்டினான்.

ரேவதி ஒரு காய் எடுக்க மஞ்சு இரண்டை எடுத்தாள். அவன் வாயில் சுடித்தபோது சுரீரென்ற புளியின் காரம் உச்சந் தலையை தாக்கினது.

“இந்தப் புளி எங்களுக்கு வருஷம் முழுக்க காணும். பங்குனி சித்திரையில இலை தெரியாமல் புளியங்காயாவே இருக்கும்.”

மஞ்சு கௌசிக்கு புளியங்காய் கொடுக்க ஓடினாள்.

அவனுடன் தனியே நிற்பது ரேவதிக்கு தயக்கத்தைத் தர அவள் மெதுவாய் வீட்டுக்கு போக திரும்பினாள்.

“ரேவதி!”

அவள் கொஞ்சம் திகைத்துப் போய் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

இவ்வளவு நாளும் அவளின் பெயரை அவன் ஒரு தடவை கூட சொன்னதில்லை.

இன்று திடுமென்று வாயில் வந்து விட்டது. அவன் அவசரமாய்

“இல்லை... நான் நாளைக்கு ஊருக்குப் போயிட்டு ஒரு கிழமை பொறுத்து வரப் போறன். புத்தகம் ஏதும் கொண்டு வாறதா?” என்றான்.

இது கேட்கத்தான் கூப்பிட்டான் என்பதை மனம் நம்ப வில்லை. என்பது அவள் கண்களில் தெரிந்தது.

“இருந்தால் கொண்டு வாங்கோ...”

மெல்லிய குரலில் சொல்லி விட்டு வீட்டுக்குப் போனாள்.

அவன் தன்னையே நொந்து கொண்டான்.

அவள் பெயரைக் கூப்பிட்டது. தன்னை மீறிய ஒரு வேகத்தில் என்பது புரிந்தது.

சே...அவள் ஏதும் நினைத்திருக்கக் கூடுமோ என்று மனம் கவலைப்பட்டது.

அவன் கிணற்றடிப் பக்கம் நடந்தான். கால் முகம் சுழவி விட்டு எதிரே விரிந்து கிடந்த வயலைப் பார்த்தான்.

ஒரே மஞ்சள் கொத்துக்களாய் பரவியிருந்தது. மனதுக்குள் சந்தோஷமாய் இருந்தது. மாலைநேர வானம் மெல்லிய சிவப்பாய் தெரிந்தது. சூரியனைத் தெரியவில்லை.

இந்த வெட்டவெளியில் வானத்தைப் பார்ப்பது ஒரு அழகுதான்.

ஆனால் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு ?

திடீரென்று அவன் மனதில் வெறுமையும் அலுப்பும் கவலையால் எழுந்தது.

ரேவதி தண்ணீர் அள்ள குடத்துடன் வந்தாள்.

அவன் தானே கிணற்றில் அள்ளி குடத்தை நிரப்பி விட்டான்.

“என்ன வயலைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீங்கள்.”

அவள் இயல்பாக கேட்டாள்.

இவளின் மனதில் எந்த வித்தியாசமும் தோன்றவில்லை என்று பட்டது.

“இல்லை... இன்னும் ஒரு கிழமை இரண்டு கிழமையில அரிவு வெட்டு குட்டி எல்லாம் முடிஞ்சிடும். நெல்லையும் வித்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போனன் எண்டால் இனி அடுத்த புரட்டாதிக்குத்தானே வருவன். அதுதான்..”

சட்டென்று அவள் அவனை ஒரு தடவை நிமிர்ந்து பார்த்து விட்டு தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

அவளுக்கு மனதில் இந்த விஷயம் ஏதும் பாதிப்பை ஏற்படுத்துமோ... அவளின் மனதின் எங்காவது ஒரு ஓரத்தில் தன்னைப் பற்றிய நினைவோ ஏக்கமோ இருக்கக் கூடுமோ என்று அவன் யோசித்தான்.

அவள் மௌனமாக குடத்தை எடுத்து இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு போனாள்.

அவனுக்கு மனம் பாரமாகிப் போனது.

இவள் மனதில் என்ன இருக்கிறது...

அவ்வளவு ஏன்? என் மனதில் என்ன இருக்கிறது...

தூர வயலும் வானும் முட்டுகிற பரப்பை வெறித்துப் பார்த்தான்.

அடுத்த புரட்டாதி தான் இங்கு வருவதற்குள் அக்காவுக்கு எங்கேனும் தேடித் திரிந்து கல்யாணத்தை முடித்து விட வேண்டும்.

பிறகு ஐயாவுடன் கதைத்து விட்டு அவர் அனுமதியுடன் முதலில் ரேவதியின் சம்மதம் கேட்க வேண்டும். அவளைக் கல்யாணம் செய்து அவள் மனதில் ஆண்களைப் பற்றி படிந்து போயிருந்த பயத்தையும் கசப்பையும் நீக்க வேண்டும்.

அவளுடைய மனதை மதித்து அவளை பூ மாதிரி சந்தோஷமாக வைத்திருக்க வேண்டும். ஒரு கணவனாக மட்டும் இல்லாமல் நல்ல நண்பனாகவும் ஒரு ஆணால் இருக்க முடியும் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும்.

இவையெல்லாம் பிரச்சனை ஏதும் இன்றி நடக்க சாத்தியம் இருக்கிறதா? முருகா நீதான் துணை இருக்க வேண்டும். நீண்ட பெருமூச்சுடன் வீட்டுப் பக்கம் வந்தான்.

எங்கோ கேட்ட சேவலின் குரலில் ரேவதி விழித்துக் கொண்டாள். லாம்பு அணைந்து விட்டிருந்ததால் கும் மென்று அறை இருட்டாக இருந்தது.

விடிவதற்கு இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இருக்கும் என்று யோசித்தாள். இப்போது நாலு அல்லது நாலரை மணி இருக்கும் போல் தோன்றியது.

இரவின் அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு திடீரென்று ஒரு நாயின் குரைப்பு கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து நாலரை நாய்களின் குரைப்பு...

எங்கோ தொலை தூரத்தில் மெல்லியதாய் ஒரு வாகன இரைச்சல்... நெஞ்சுக்குள் திக்கென்றது.

உண்மையிலேயே வாகன இரைச்சலா .. அல்லது மனப் பிரமையா ..

அன்றைக்குப் போன ஜெகன் நேற்றுத்தான் வந்திருந்தான் இன்றைக்கு அரிவு வெட்டுக்கு ஆட்களை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறது. ஜெகன் நேற்றைக்கு வந்த போது உருத்திரபுரம் சந்திக்குக் கிட்ட ஆயி காம்ப் பண்ணி இருப்பதாகச் சொன்னான்.

வீதியால் வருகிறவர்களை மறித்து அடையாள அட்டை பார்த்துத்தான் விடுகிறார்கள் என்றும் சொன்னான்.

சந்தியில் நிற்பதாக சொன்ன ஆமிக்காரர்தான் ஊருக்குள் வருகிறார்களோ... இல்லாவிட்டால் நாய்கள் ஏன் இப்பிடிக்குலைக்க வேண்டும்...

அதன் பிறகு அவளால் படுக்க முடியவில்லை. எழுந்து அமர்ந்தாள்.

கௌசியும் மஞ்சளும் நல்ல நித்திரையில் கிடந்தார்கள்.

மெல்ல எழுந்து கதவைத் திறந்து பார்த்தாள்.

நல்ல நிலவு வெளிச்சத்தில் கண்ணுக் கெட்டியவரை அமைதியாய்த் தெரிந்தது.

இப்போது நாய்களின் குரைப்பு கேட்கவில்லை திரும்ப வந்து படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டாள்.

பத்து நிமிஷம் போயிருக்கும். மறுபடி நாய்களின் குரைப்பு ஒரு நிமிஷம் மனம் கலங்கிப் போனது.

இப்படி சந்தி வரை ஆமி வந்து காம்ப் அடிச்சுத் தங்கி இருக்கும் என்று நினைத்தே பார்க்கவில்லை. ஏன் இப்படி இந்த நாயன் குலைக்குது.

விடியாத அந்த நேரத்தில் நாய் குரைப்பது பயங்கரமாய் கேட்டது. எவ்வளவோ தூரத்தில் கேட்டாலும் கிட்ட கேட்பது போலிருந்தது. அரைமணிநேரம் குழப்பத்துடன் கிடந்தவன் மனம் தாளாமல் எழுந்து மறுபடியும் சுதவைத் திறந்து பார்த்தான்.

மெல்லியதாய் விடியத் தொடங்கியிருந்தது. வானத்தில் கொஞ்சமாய் வெளுப்பு...

முற்றத்தில் முருகேசுவம் ஜெகனும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன ஐயா நாய் குலைக்குது”

“அதுதான் தெரியேலை பிள்ளை, ஆமிக்காரரோ தெரியாது நீ உள்ள இரு”

“ஆமிக்காரர் இவ்வளவு நாளைக்கு இந்தப் பக்கம் ஒருநாளும் வரேலை, பயமாக்கிட்டு” என்றான் கலவரத்துடன்.

“ரோட்டில் போய் நிண்டும் பார்க்கக் கூடாது, தூர எங்க யாவது நிண்டு கண்டிட்டு சந்தேகத்தில சுட்டுப் போடுவாங்கள்” என்றான் ஜெகன்.

அப்போது காதை அடைக்கிறமாதிரி ஒரு வெடிச்சத்தம் கேட்க, தொடர்ந்து துவக்குகளின் வெடிச்சத்தங்கள் கேட்டன.

அந்த சத்தத்தில் திடுக்கிட்டு எழுந்த கௌசியும் மஞ்சுவும் அக்கா... என்று அலறினார்கள்.

ரேவதி ஓடிப்போய் அவர்களை அணைத்துக் கொண்டு “பயப்படாதேங்கோ” என்றாள். அவள் குரலும் பதட்டத்தில் நடுங்கியது.

“என்னக்கா சத்தம்?”

“தெரியேலை.. எங்கயோ தூரத்தான் கேட்குது”

“பயப்படாதேங்கோ பிள்ளையன்” என்றார் முருகேசு.

இப்போது சத்தம் நின்று போயிருந்தது.

இதுவரை வெடிச்சத்தத்தையே கிராமத்தில் கேட்டறியாத சனங்கள் வெலவெலத்துப் போய் விழித்துக் கொண்டார்கள். அய்யோ என்ன நடந்திருக்கும் என்று மனம் பதைபதைத்தது. நன்றாக விடிந்து விட்டது.

தெருவில் நடமாட்டம் இல்லாமல் வெறிச்சிட்டு கிடந்தது. ஒரு வேலையும் செய்ய முடிவாமல் கலக்கத்துடன் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“சிலநேரம் ஆமி செக்கிங் எண்டு வருகுதோ தெரியேலை” என்றான் ஜெகன்.

கௌசியும் மஞ்சுவும் கண்களில் பயத்துடன் “ஆமி வந்தா என்னக்கா செய்யிறது” என்று ஏங்கிப்போய் நின்றார்கள்.

“இப்பிடித்தான் உருத்திரபுரத்துக்கு அங்கால என்னுக் காட்டுக்கு செக்கிங் எண்டு போய் எல்லாரையும் பிடிச்சுக் கொண்டு போனவங்கள்” கௌசி பயத்துடன் சொன்னான்.

“இந்தநேரம் பார்த்து ஜெகன் அண்ணையும் நிற்கிறாரே...”

“ஓ எனக்கென்ன பயம், உத்தியோகம் பார்க்கிறனான்... ஐடெனிகாட் வைச்சிருக்கிறன்”

“பிள்ளை... கொஞ்சம் தேத்தண்ணி வை...”

ரேவதி கிணற்றடிக்கு போய் முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்து கேற்றிலில் நீர் நிரப்பி அடுப்பில் வைத்து எரித்தாள்.

மறுபடி தூரத்தில் நாய்கள் விடாமல் குரைத்தன...

“எங்கயோ நிற்கிறாங்கள், இல்லாட்டி நாயன் இந்தமாதிரி குலைக்காது” பயம் காரணமாய் உடம்பில் உள்ள ரத்தம் எல்லாம் தண்ணீராய் குளிர்வது போலிருந்தது. வேறு வேறு இடங்களில் நடந்த அநியாயங்களை நினைக்கும் போது நெஞ்சம் கலங்கியது.

எட்டு மணி வேயயில் பரவிய நேரத்தில் நாய்களின் குரைப்பு சாநீபமாக கேட்டது.

“வாறாங்கள் போல கிடக்கு” முருகேசு சொல்லி முடிவ திற்குள் தூரத்தில் டோய் என்ற குரல்கள் கேட்டது.

பச்சை உடைகளும், தலைப்பாகைகளுமாக தெரு ஓரங்களிலும் வயல் வெளிகளிலும் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

சூசினி தாழ்வாரத்தில் ரேவதியுடன் கௌசி மஞ்சு நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

கிழக்குப் பக்க வயல்வெளியில் வந்தவர்கள் முற்றத்துக்கு வந்தார்கள். வேறு மொழியில் தங்களுக்குள் ஏதோ கதைத் தார்கள். அவர்கள் முகத்தில் பதட்டமும் கோபமும் தெரிந்தது.

முற்றத்தில் நின்று விடாமல் குரைத்த நாயை துப்பாக்கிப்
பிடியால் ஒருவன் அடித்தான். அது கழன்று விழுந்து ஒரு நிமிஷம்
பதுங்கி விட்டு பிறகு எழுந்து தூரத்தில் நின்று குரைத்தது.

ஒடி வந்தவர்கள் முருகேசுவையும் ஜெகனையும் ஆளுக்கொரு
வராய் பிடித்து உலுப்பினார்கள்.

“இங்க ஒடி வந்தவன் எங்க? சொல்லு...”

முருகேசு “நான் பார்க்கேலை” என்று நடுங்கியபடி சொன்
னார்...

கையை ஒங்கி அவர் முகத்தில் பளீரென்று அறைந்தான்.

முருகேசு முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு கடவுளே என்று
அலறினார். சூசினித் தாழ்வாரத்தில் நின்ற ரேவதி ஐயா என்று
கத்தியபடி ஒடிவந்தாள்.

கௌசியும் மஞ்சளும் பெரிதாய் அழத் தொடங்கினார்கள்.
ஜெகன் நிலமை விபரீதமாய் போவதை ஒரு நிமிடம் உணர்ந்
தான். கட்டையாய் உருண்டையாய் நின்றவன்.. ஜெகனை
உலுப்பி “சொல்லு யாராவது வந்தாங்களா?” என்றான்.

எது சொன்னாலும் இவனிடம் அறைவாங்கப் போவது
நிச்சயம் என்பதை ஜெகன் உணர்ந்தான்.

இதற்குள் முருகேசுவை இருவர் தெருப்பக்கமாய் தள்ளிக்
கொண்டு போனார்கள்.

ரேவதி பதறிப்போய் ஐயா என்றபடி அவரின் பின்னால்
ஒடினாள்.

ஒருவன் ரேவதியை மறித்து தலைமயிரை கொத்தாக ஒரு
கையில் பிடித்துக் கொண்டு “நீங்க என்னடி அவங்களுக்கு சப்
போர்ட்டா? நாங்க என்ன சாகவாடி வந்திருக்கோம், சொல்லு
எந்தப் பக்கம் ஒடினாங்க” என்று கேட்டு மறு கையால்
அவன் முகத்தில் மாறி மாறி அடித்தான்.

கௌசியும் மஞ்சளும் அக்கா என்று ஒடிவந்து அவனைக்
கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதார்கள்.

“முடுங்கடி வாயை” என்று அவர்களுக்கும் அடி விழுந்தது.
ஜெகன் தன்னைப் பிடித்திருந்தவனிடமிருந்து உதறிக்கொண்டு
ரேவதியின் அருகில் வேகமாய் வந்தான்.

எதிர்பாராத அடியினால் முகம் சிவக்க நின்றவன், ஜெகன்
கிட்ட வந்ததும் அழுகை பொங்கிவர அவனை நிமிர்ந்து பார்த்
தான்... தலை விண்ணென்று வலித்தது.

அப்போது தெருவில் நின்ற உயரமானவன் ஏதோ சொல்லிச் சத்தம் போட “எல்லாம் நட ரோட்டுக்கு” என்று இங்கே நின்றவர்கள் அவர்களை தெருவுக்கு தள்ளினார்கள்.

திகைப்போடு ரேவதி ஜெகனைப் பார்க்க...

“எல்லாரையும் தான் வரச் சொல்லுறான், பார்ப்பம்... பயப்படாமல் வாங்கோ...” என்று அவன் மெல்லிய குரலில் சொன்னான்.

அவர்கள் தெருவுக்கு வந்தபோது கிராமத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து வந்திருந்தார்கள்.

“எல்லாம் குளக்கட்டுக்கு நட...”

மங்கையும் கலங்கிய கண்களுடன் வந்தவன் ரேவதியைக் கண்டதும் “அடிச்சப் போட்டார்கள் ரேவதி” என்றான்.

தனக்கு மட்டும் இல்லை இந்த அவமானம், எல்லோருக்கும் தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று புரிந்தது. ரேவதி எதுவும் சொல்லாமல் எங்கேயோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

அவளின் அந்தக் கோலத்தைப் பார்க்க ஜெகனின் மனதுள் எதுவோ பொங்கி வெடித்தது.

அடிப்பதற்காக என்றாலும் அவன் தொட்டதை எவ்வளவு அவமானமாய் உணர்வான்... இப்போது நாங்கள் என்ன செய்தோம் என்று அடித்தார்கள்...

அவர்கள் அத்தனை பேரையும் குளக்கட்டின் தெரு ஓரத்தில் வரிசையாய் இருத்தினார்கள். ஏற்கனவே குளக்கட்டில் சுவரோரம் ரத்தம் நெற்றியில் வழிய தேவன் சரிந்து இருந்தான்.

“இவனுக்கு ஓடினவனைத் தெரியும்... இவன்ர கடை வாசலால்தான் ஓடினவன்...” என்று சொல்லிச் சொல்லி ஒருவன் சப்பாத்துக் காலால் தேவனை மிதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தக் காட்சியைக் கண்ட இவர்களுக்கு ரத்தம் உறைந்து போனது.

மங்கை அழுகையுடன் “எனக்கு தலையை சுத்துது ரேவதி” என்று ரேவதியின் மடியில் சரிந்தாள்.

“ஏய் எழுந்து உட்காரு...” ஒருவன் எட்டி மங்கையின் தோளில் காலால் உதைந்தான்...

தடுமாறி அம்மா... என்று சரிந்தவளை கொஞ்சம் தள்ளி நின்றுகொண்டிருந்த சோமன் ஓடிவந்து விழ விடாமல் தாங்கிக் கொண்டான். சோமனின் பிடியை உணர்ந்ததும் விம்மி விம்மி மங்கை அழுத் தொடங்கினாள்.

“அழாதை மங்கை... இவங்களுக்கு முன்னால அழாதை” கையை ஆதரவுடன் அழுத்தினான்.

ரேவதியின் கண்களிலும் கண்ணீர் தளும்பியது, இரண்டு கன்னங்களும் இன்னமும் வலித்துக்கொண்டிருந்தது. ஜெகனின் பார்வையைச் சந்தித்தபோது தன்னையறியாமல் வெடித்து அழுது விடுவேனோ என்று பயமாக இருந்தது.

தேவனைப் பார்க்க வயிறு கலங்கியது. அடி உதைக்கும் அசையாமல் இருக்கும் கோலம் கவலையைத் தந்தது.

ஒருவன் ராமசாமியை உதைய...

“ஐயா அடிக்காதீங்க ஐயா... நானும் இந்தியா ஆளுதாங்க” என்று அழுது கொண்டே ரும்பிட்டான்.

“இந்திய ஆளா... அப்பிடின்னா இன்னும் உதைக்கணும். நீங்க கூட காட்டி தரமாட்டேங்கறீங்க...”

ரேவதி முருகேசுவைப் பார்த்தாள், தலைகுனிந்து கவலையுடன் அமர்ந்திருந்தார்.

பாவம் வயதுபோன ஐயாவுக்கு அடிச்சாங்களே... நொந்திருக்குமோ என்னவோ.

பக்கத்தில் இருந்த கௌசி சனியன்கள் என்று முணுமுணுத்தாள்.

மத்தியானம் ஒரு மணி வரைக்கும் மாறி மாறி வந்து வாயில் வந்தபடி பேசினார்கள். வாட்ட சாட்டமாய் இருந்தவர்களுக்கு எட்டி உதைத்தார்கள்.

ஒரு மணிக்கு மேல் ஒருவன் வந்து “எல்லாரும் போ...” என்றான்.

“நான் தேவனைப் பார்த்துக் கொண்டு வாறன், நீங்கள் போங்கோ வீட்ட” என்றான் ஜெகன்.

“நீயும் ரேவதியோட போ மங்கை... பிறகு நான் வாறன்” வெகுநாட்களின் பின் சோமனின் குரலில் நெகிழ்வு இருந்தது.

அவர்கள் போனதும் ஜெகனும் சோமனும் தேவனின் அருகில் வந்தார்கள்.

அங்கே நின்ற அதிகாரி ஜெகனை மேலும் கீழும் பார்த்து விட்டு “உத்தியோகம் பார்க்கிறியா” என்று கேட்டான்.

“ஓம்.”

“ஏன்யா! நீங்க படிச்ச உத்தியோகம் பார்க்கிறீங்க. பசங்க இப்படி சண்டை போடறது உங்களுக்கும் கஷ்டம்தானே. ஏன் நீங்க உங்க பையன்களுக்கு சொல்லக் கூடாது?”

ஜெகன் பேசாமல் நின்றான்.

“பையன்களைப் பற்றி சொன்னால் யாருமே பேச மாட்டேங்கறீங்க. காப்பாற்ற வந்த எங்களோட சண்டை போடறாங்களே. இது நியாயமா?”

ஜெகன் இப்போதும் பேசாமல் நின்றான்.

நியாயத்தைக் கதைத்தால் இவனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியுமா? தர தரவென்று இழுத்துப் போய் அடித்து உதைப்பான். அல்லது புலிக்கு ஆதரவாளன் என்று சொல்லி நடுத்தெருவில் வைத்து சுட்டு விட்டுப் போவான்.

சில கேள்விகளுக்கு மௌனமே சிறந்த பதிலாக இருந்து விடுகிறது. இவர்களும் எதனாலேயோ செலுத்தப் பட்டவர்களாய்த்தான் சண்டை பிடிக்கிறார்கள். உள் மனப்பயமும் பதட்டமும் சலிப்பும் முகத்தில் அப்படியே தெரிகிறது. அதை மறைக்கத்தான். இந்த அதட்டலும் உருட்டலும் அடியும் உதையும்.

அந்த இடத்துக்கு வாகனங்கள் வந்து நிற்க அதில் ஏறி எல்லோரும் திரும்பிப் போனார்கள்.

தேவன் மெதுவாய் எழுந்தான். நெற்றியில் ரத்தம் வழிந்தது. ஷேர்ட் கிழிந்திருந்தது. தோளில் ரத்தமாய் காயம்.

“ஆஸ்பத்திரிக்கு போவம் தேவன். சைக்கிளில் இருப்பியே...” சோமன் கேட்டான்.

“நான் இருந்து வருவன். எனக்கு ஒண்டுமில்லை.”

சைக்கிள் எடுத்து வர தேவனின் தந்தை ஓடினார்.

“ஆரோ ஒருத்தன் ஓடியிருக்கிறான். அவனுக்காக நான் அடிவாங்கினதில் எனக்கு வருத்தமில்லை. அவன் தப்பியிட்டான். அதுவே போதும். இருட்டோட வந்து நிண்டிட்டாங்கள். நாங்கள் எதிர் பார்க்கேலை.”

தாமரைச்செல்லி

சைக்கிள் வர முன் பாரில் தேவனை இருத்தி சோமன் சைக்கிளை எடுத்தான்.

அவர்கள் போனதும் ஜெகன் வீட்டுக்கு வந்தான்

ஏன் வந்தவங்கள் ஏன் அடிச்சவங்கள் என்ற கலவரம் ஒவ்வொருவரின் கண்களிலும் தெரிந்தது.

தலைவாசலில் எல்லோரும் இருந்தார்கள். ரேவதியுடன் மங்கையும் இருந்தாள்.

“சோமன் தேவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போகுது”

அவர்களின் கவலையான முகங்களைப் பார்த்ததும் தொடர்ந்து சொன்னான்.

“ஏன் கவலைப்படுவான். இந்திய ஆமியிட்ட அடிவாங்கேலை எண்டாத்தான் அது அதிசயம். இதுகளை ஒரு கணக்கில எடுக்கக் கூடாது.”

ரேவதி மௌனமாய் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தாள். அவள் கன்னங்களில் வரி வரியாய் கைவிரல்களின் அழுத்தம்...

அவன் நெஞ்சம் கலங்கிப் போனது.

இப்போது இவளது மனம் எவ்வளவு நொந்து போயிருக்கும்.

“பிள்ளையன் .. ஏதும் செய்யுங்கோ... சாப்பிடவேணு மல்லே ..” பெருமூச்சுடன் முருகேசு குரல் கொடுத்தார்.

“எழும்பு அக்கா. வா...” கௌசி ரேவதியை உலுப்பினான்.

எழுந்து குசினிக்குப் போனார்கள். பச்சரிசி சோறும் வெந்தயக்குழம்பும் வைத்து சாப்பிட முடியாமல் சாப்பிட்டு முடிக்க நாலு மணியாகி விட்டது.

அன்றைய சம்பவங்களினால் அதிர்ந்து போயிருந்த முருகேசு வின் மனதில் புதிதாய் இன்னொரு கவலை குடிபுகுந்தது. ஆமி இப்படி ஊருக்குள்ள திரிஞ்சால் அரிவு வெட்டக்கூட சனம் வராதுகள். இவ்வளவு காலமும் பட்ட அலைச்சலுக்கும் கஷ்டத்துக்கும் பலன்கிடைக்கப் போற நேரத்தில இது என்ன புதுப்பிரச்சனை என்று கலக்கமாய் இருந்தது.

சோமனும் தேவனும் சைக்கிளில் வந்து இறங்கினார்கள். மங்கை எழுந்து போக சோமன் அவருடன் தங்கள் வீட்டுக்கு போக தேவன் உள்ளே வந்தான் தலையில் மட்டும் சிறிதாய் கட்டு.

“மற்றபடி உள் காயமும் நோவும்தான். மீசைக்காரத் தைலம் போட்டு தேய்க்க வேணும்” என்று சிரித்தான்.

இத்தனை அடிகளை வாங்கிய இவனால் எப்படி சிரிக்க முடிகிறது என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

அதே நேரம் வாசலில் கார் வந்து நின்றது.

இறங்கிய செந்தில்நாதன் விறு விறுவென்று உள்ளே வந்தார்; வழக்கமாய் முகத்தில் இருக்கும் சிநேகிதபாவமும் சிரிப்பும் இப் போது துளியும் இருக்கவில்லை.

அவரது முகத்தைப் பார்த்ததும் ரேவதியின் மனதில் சுரீலென்று ஒரு பய உணர்வு தலைதூக்கியது.

15

தலைவாசல் முற்றத்தில் நின்ற முருகேசு, ஜெகன், தேவனும் சரி சற்றுத்தள்ளி நின்ற ரேவதி கௌசி மஞ்சளும் சரி அவர் வருகையில் ஒரு விபரீதத்தை ஒரு நிமிடத்தில் உணர்ந்தார்கள். முருகேசு சமாளித்து “வாங்கோ ஐயா” என்றார்.

“முருகேசு! உனக்கு நான் எவ்வளவு நன்மை செய்தன், தெருவில் திரிஞ்ச உன்னை இங்க கொண்டு வந்து குடி வைச்சன். காசு பணம் தந்து உதவி செய்தன், இண்டைக்கு அதுக் கெல்லாம் பலன்...”

கோபமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு “ஐயா!” என்று முருகேசு அதிர்ந்து போய் நின்றார்.

“இவ்வளவு காலமும் உன்னை ஆதரிச்சன். இனி ஏலாது நீ உடனடியாய் காணியை விட்டு எழும்பு. சொல்லிப் போட்டன்.”

முருகேசு மட்டுமில்லை... மற்றவர்களும் ஒன்றும் புரியாமல் திகைத்துப் போய் நின்றார்கள்.

“என்ன ஐயா சொல்லுறீங்கள்.”

“ஏன் தமிழிலதானே சொல்லுறன், விளங்கேலையே, நீ பிள்ளையளைக் கூட்டிக் கொண்டு எங்கயாவது போய் இரு. அவ்வளவு தான் சொல்லுவன்.”

“ஏன் என்ன நடந்தது ஐயா...”

“இனி என்ன நடக்கவேண்டும் முருகேசு. நம்பினவன் எல்லாம் கழுத்தறுக்கிற காலம் இது. உன்னைச் சொல்லிக் குற்றமில்லை. எல்லாம் என்ற பிழைதான், நீ இப்பவே எழும்பியிட வேணும். அடுத்த கதை இருக்கக் கூடாது.”

“திடீரெண்டு வந்து எழும்பு என்டால் அதுகள் எங்கபோகங்கள்.” என்றான் ஜெகன்.

“தம்பி! நீர் இதில தலையிடாதேயும். எனக்கும் முருகேசுவுக்கும் இடையிலதான் கதை.”

இன்னும் முருகேசு சுயநினைவுக்கு வரவில்லை.

என்ன நடக்கிறது என்பதையே அவரால் உணர முடியவில்லை.

“நீங்கள் இவையனை திடீரெண்டு எழும்பச் சொல்லுறது உங்கட விஷயமில்லை. பொது விஷயம். திடீரெண்டு எப்பிடிச் சொல்லலாம். முப்பது வருஷங்களாய் இருக்குதுகள். எப்பிடி எழும்பிறது.” என்று குரலை உயர்த்தி தேவன் சொன்னான்.

“உங்களோட கதைக்க எனக்கு நேரம் இல்லை. முருகேசு நீ என்ன சொல்லுறாய்.”

“நான்..... நான்...” குரல் தடுமாற ரேவதியைப் பார்த்தார். அவள் ஒன்றும் விளங்காதவளாக...

“ஏன் எழும்பச் சொல்லுறீங்கள், நாங்கள் என்ன செய்தனாங்கள்.” என்று கேட்டாள்.

அதே நேரம்! கேற் வாசலில் சைக்கிளை விட்டு இறங்கி சூர்யா உள்ளே வத்தான்.

“நல்லகாலம் அப்பா நீங்களும் இங்க நிற்கிறது.”

அவனைக் கண்டதும் கண்கள் சிவக்க ஆத்திரத்துடன் சொன்னார்.

“உன்னாலதான் எல்லாம் வந்தது. சின்ன வயசில உன்னைத் தட்டிக் கேளாமல் வளர்த்த பலன்.

அதே நேரம் கௌசி

“சூர்யாண்ணை! எங்களை காணியை விட்டு எழும்பச் சொல்லிப் போட்டார்.” என்றாள் அழுகையுடன்.

“சே... நீங்கள் எழும்பத் தேவையில்லை. இருங்கோ...”

“நான் சொல்லிப்போட்டன் எழும்பச் சொல்லி” “நான் சொல்லுறன் இருக்கச் சொல்லி”

“அதைச் சொல்ல நீ ஆர்?”

“ஏன்? நான் தானே இந்தக் காணி சொந்தக்காரன்”

“என்னது-?”

செந்தில் நாதன் ஆத்திரத்துடன் சூர்யாவை முறைத்துப் பார்த்தார். சூர்யா நிதானமாக தன் ஷேர்ட் பொக்கற்றினுள் இருந்த நீளமான உறையை கையில் எடுத்தான்.

“அப்பா..... என்ற பேரில் இருக்கிற இந்தப் பத்து ஏக்கர் காணியையும் நான் ரேவதியினர் பேருக்கு எழுதிக் குடுக்கிறன். இதை நான் எழுதிக் குடுக்கப் போறன். எண்டு அறிஞ்சுதானே வந்து இதுகளை எழும்பச் சொல்லிப் பேசினீங்கள். இந்தாங்கோ ஐயா இதைப் பிடியுங்கோ. இனி நீங்கள் எழும்பத் தேவையில்லை. இது உங்கட காணி.

முருகேசு நடுங்கிப்போனார்.

இரு கைகளாலும் கும்பிட்டு மறுத்தார்.

“ஐயோ தம்பி... என்ன வேலை செய்தனீங்கள், வேண்டாம் எங்களுக்கு வேண்டாம். ஐயா எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது.”

“நல்லாய் நடிக்கிறாய் முருகேசு.”

“ஐயா இந்தப் பழி சொல்லாதேங்கோ உங்கட சொத்து எனக்கு வேண்டாம் ஐயா நாங்கள் இப்பவே எழும்பிறம்.”

சூர்யா ஓரடி முன்னால் வந்தான்.

“ஐயா எழும்பிப் போனால் பிறகு தெரியும். நான் விரும்பித் தாறன். பிறகு என்ன. சட்டப்படி காணிக் கந்தோரில் பதிவு செய்திருக்கு.”

“டேய் எப்படியடா எழுதிக் குடுப்பாய். இதுகள் ஆர்? பெத்த தகப்பனை மீறிக் கொண்டு ஆரெண்டு நினைச்சு தாரைவார்க்கிறாய்.”

“இதுகள் என்ற சகோதரங்கள் எண்டு நினைச்சு எழுதிக் குடுக்கிறன்.”

தாமரைச்செல்லி

ஒரு வினாடி ரேவதியை திரும்பிப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னான்.

அவன் பார்வை அவளது கண்களில் நீரை வரவழைத்தது. நம்ப முடியாத அதிசயத்தைப் பார்ப்பது போல சூர்யாவைப் பார்த்தான்.

கை கும்பிட்ட படி நடுங்கிக் கொண்டிருந்த முருகேசுவிடம் வந்து கையைப் பிரித்து விட்டான்.

“மனிசரை மனிசர் கும்பிடக்கூடாது ஐயா. நீங்கள் இப்பிடி இருக்கிறதாலதான் எல்லா கஷ்டமும் வருகுது.

“தம்பி...”

முருகேசு அழுது விட்டார்.

“அப்பா! தயவு செய்து இதுகளோட கோபிக்காதேங்கோ இந்த ஒரு மாதமாய் நான் இதுக்குத்தான் அலைஞ்சனான். தேவைக்கும் கூடவாய் உங்களிட்ட இருக்கு. இந்தக் காணியை இதுகளுக்கு குடுக்கிறதால குறைஞ்சு போக மாட்டீங்கன். என்ற சந்தோஷத்துக்கு என்ற ஆறுதலுக்கு நான் குடுத்தனான். எப்ப வாவது ஒரு நாளைக்கு என்ற செய்கை உங்களுக்கு சந்தோஷத்தைத் தரும்.”

செந்தில்நாதன் எந்த பதிலும் சொல்லாமல் அவனை உறுத்துப் பார்த்து விட்டு விறு விறுவென்று வெளியேறிப் போய்விட்டார்.

ஐயா] அப்பான்ர கோபத்துக்கு பயப்படாதேங்கோ, இப்ப என்ன பிரச்சினை..... போகப் போகத்தான் பிரச்சினையள்கூட இருக்கு. அப்பிடி வாற நேரத்தில வீடென்ன வாசலென்ன... எண்டு வரும். உயிரைவிட வேறெதுவும் பெரிசாய்ப் படாது. அப்பிடி ஒரு காலம் வாறபோது அப்பான்ர கோபம் ஆறியிடும். நான் போயிட்டு வாறன். ரேவதி... நீதான் ஐயாவுக்கு தைரியம் சொல்ல வேணும். கௌசி, மஞ்ச வாறன் என்ன...”

சேத் வரை போனவன் கூடவே வந்த ஜெகனிடம் ஒரு நிமிஷம் தயங்கி நின்று சொன்னான்.

“சாதாரணமாய் ஆராலயும் இதை செய்ய முடியாது. ஆனா என்னால முடிஞ்சிருக்கு ஜெகன். உனக்கு இது எப்பிடிப் படுகுது?”

“அதுதான் எங்கட சூர்யா.”

வாஞ்சையுடன் சூர்யாவின் கைகளை அழுத்தினான்.

“மனிசரை நேசிக்கத் தெரிஞ்ச உனக்கு இதெல்லாம் சாதாரணம் சூர்யா...”

சூர்யாவின் இறுக்கமான முகத்தில் கூட மெல்லியதாய் ஒரு கவலை தெரிந்தது.

“பாவங்கள் இதுகள் நல்லாய் இருக்க வேணும். நீ லாண்ட் ஒவ்லிசுக்கு ஒருக்கா ரேவதியைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் முத்திரை ஒட்டி கையெழுத்து வைச்ச பத்திரத்தை எடுக்கச் செய்து விடு. மற்றது... இங்க இவைக்கு தெரிய வேண்டாம் ஜெகன். காலமை ஆமியிட்டயிருந்து மயிரிழையில தப்பினான்.”

“காலமை நீயே ஓடினனி?”

“ஓம்...”

காலமை யாரோ ஒருவன் என்று நினைத்தது சூர்யாவாக இருந்ததில் மனம் பதறியது.

“என்ன சூர்யா கவனமாய் இருக்கிறேலையே...”

“பயப்படாதே. நான் கவனமாய் இருந்ததால்தான் தப்பினான். ஏதோ என்ற வாழ்க்கைக்கும் அர்த்தம் இருக்கு.”

சூர்யாவின் பார்வை தொலை தூரத்துக்குப் படிந்தது. ஜெகன் தயங்கியபடி “சூர்யா!” என்றான்.

திரும்பி என்ன என்பது போலப் பார்த்தான்.

“நீ இங்க நிற்பாய் எண்டால் வினோதினி உன்னை ஒருக்கால் காணவேணும் என்று கெஞ்சுது. கூட்டி வரட்டா?”

“வேண்டாம்...” முகம் இறுகிப்போக தலையசைத்தான்.

“ஏன்ரா?”

“அதை இன்னமும் நான் நேசிக்கிறதால்தான் வேண்டாம் என்று சொல்லுறன்.”

ஜெகன் வேதனையுடன்...

“இப்ப என்னால சொல்லாம இருக்க முடியேலை சூர்யா. வினோதினி என்ன செய்யுமோ தெரியாது. சிலவேளை உங்கட பக்கம் வந்தாலும் வந்திடும் போல கிடக்கு.” என்றான்.

தாமரைச்செல்லி

“அப்ப ஏதாவது ஒரு முகாமில் சந்திச்சுக் கொள்ளுறன்.”

“ஏய் உண்மையாய் சொல்லுறியா...”

“ம்.” கண் சிமிட்டிச் சிரித்தான்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டு சொல்வதை இவன் நம்ப முடியாமல் நின்றான். ஒரு வினாடிதான் ..

“உன்னை மாதிரி உயர்ந்த மனதால நேசிக்கப்பட்டவன் வேற எப்பிடி இருப்பான்...” மிகுந்த கவலையுடன் ஜெகன் சொன்னான்.

“உங்களுக்கு முன்னால நான்..”

“சீச்சி ஜெகன்... என்ன இது?”

ஜெகனின் தோளை பரிவுடன் தன் கையால் தழுவிக்கொண்டே

‘ஏதோ எல்லாரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் ஏலுமான பங்களிப்பை செய்தால் சரி. ஜெகன். நான் இப்போதைக்கு இங்க வரமாட்டன் தூர இடத்துக்குப் போறன். அதனாலும்தான் சொன்னனான். சரி நான் வரட்டே. பிறகு எப்பவாவது சந்திப்பம்.’ என்று இதமான குரலில் சொல்லி விட்டு சைக்கிளை மிதித்துக்கொண்டு போனான்.

இன்றைக்கு வினோதினி பற்றிக் கதைத்ததில் குர்யாவின் முகம் கொஞ்சம் இறுக்கம் தளர்ந்து மலர்ச்சியாய் இருந்ததாகத் தோன்றியது. ஏனோ சொல்லத் தெரியாத வேதனை தொண்டையை அடைத்தது. குர்யா பார்வையிலிருந்து மறைந்த பிறகு சோர்வுடன் உள்ளே வந்தான்.

குர்யா ஏற்படுத்தி விட்டுப் போன அதிர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் இன்னமும் மீள முடியாமல் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“காலம் மாறுது” என்று சந்தோஷமாய் சொல்லிக் கொண்டு தேவன் போனான்.

ஏங்கிப் போய் சரிந்து அமர்ந்திருந்த முருகேசுவையும் அழுத கண்களுடன் நின்ற ரேவதியையும் ஒரு தடவை பார்த்தான். பிறகு மௌனமாக போய் திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டான்.

ஒவ்வொரு நாட்களாய் நகர்ந்தது. ஊரெங்கும் சூர்யா முருகேசு வீட்டுக்கு காணி எழுதிக் கொடுத்ததுதான் கதை. பிறகு செந்தில்நாதன் வரவில்லை.

அவர்களது வயல் அரீவு வெட்டி குடு வைக்கப்பட்டது. ஒரு கனமான மௌனத்துடன் ஒவ்வொருவரும் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். முருகேசு இடி விழுந்தவர் போல நடைப் பிணமாய் உலவினார்.

வானொலியிலும் பத்திரிகைகளிலும் போர் பற்றிய செய்திகள் தான் இடம் பெற்றன.

வன்னி, முல்லைத்தீவு காடுகளில் இந்திய இலங்கை இராணுவம் கூட்டாக தேடுதல் நடவடிக்கை என்று டி. பி. ஸியில் செய்தி சொன்னது.

கேட்க மனதிற்குள் கவலையாய் இருந்தது. இருபதாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட ராணுவத்தினர் இரவு பகல் தேடுதல் வேட்டை என்று இந்திய வானொலி செய்தி வாசித்தது.

குண்டு வெடிப்பு சத்தங்கள் காடுகளை அதிர வைக்கின்றன என்றும் காடுகள் தீயினால் பற்றி எரிகிறது என்றும் பத்திரிகைகள் எழுதின.

முல்லைத்தீவு நாயாறு பகுதிகளில் நடந்து கொண்டிருக்கும் தாக்குதலில் இது இறுதித் தாக்குதலாக அமையும் என்று இரவு பி. பி. ஸி தனது ஆய்வுரைக் கண்ணோட்டத்தில் விமர்சனம் செய்தது. ஒவ்வொன்றையும் கேட்கக் கேட்க மனம் கலங்கிப் போனது.

அன்று பத்து மணியிருக்கும். சூட்டிக்க எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்துவிட்டு றக்ரருக்காக காத்துக் கொண்டு நின்றார்கள்.

அப்போது தேவன் கையில் நோட்டீசுடன் பதறிக்கொண்டு ஓடிவந்தான்.

“என்ன தேவன்...”

“பெடியன் நோட்டீசு தந்திட்டுப் போறாங்கள். முல்லைத்தீவு காட்டில் நடந்த சண்டையில் சூர்யா...செத்துப் போச்சு...”

ஒரு நிமிடம் ஜெகனின் மனதில் அந்தச் செய்தி பதிய மறுத்தது. அவசரமாய் நோட்டீசை வசங்கிப் பார்த்தான்.

சூர்யாவின் கப்பீரமான மெல்லிய சிரிப்புடன் கூடிய புகைப் படம் போட்டு “லெப்டினன்ட்கேர்னல் சூர்யா வீர மரணம்” என்று எழுதியிருந்தது.

அவனைப் பற்றிய விபரங்களும் அவன் இராணுவத்தின் ஒரு பகுதியை ஊடறுத்துப் போய் அவர்களை வீழ்த்தி தானும் மடிந்த விதமும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

கடவுளே.. !

அடி வயிறு சுருண்டு கொள்வதை உணர்ந்தான் ஜெகன்.

ஓடிவந்து அவனின் தோளின் பக்கமாய் நின்று எட்டி நோட்டிசை பார்த்த ரேவதியும் மற்றவர்களும் ஐயோ என்று கதறத் தொடங்க ஒரு நிமிஷத்தில் அந்தச் சூழ்நிலை சோகமும் வேதனையும் நிறைந்ததாய் மாறத்தொடங்கியது.

இந்த நோட்டிசை இந்நேரம் வினோதினியும் பார்த்திருப்பாள் என்ற நினைவு தாங்க முடியாத வேதனையைத் தந்தது. அவன் கலங்கும் கண்களை ஒரு தடவை இறுக மூடித் திறந்தான்.

சூர்யா.....என் இனிய சூர்யா.

—நிறைவு—

சுழத்து இலக்கிய களத்தில் “மீரா” வெளியீடுகளாக வெளிவந்தவை

1988

1. மழைக்காலம்	—	செங்கை ஆழியான்
2. ராதையின் நெஞ்சம்	—	கே. எஸ். ஆனந்தன்
3. பூம்பனிமலர்கள்	—	து. வைத்திலிங்கம்
4. முடிவல்ல ஆரம்பம்	—	சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1989

5. மண்ணின் தூகம்	—	செங்கை ஆழியான்
6. பாலைவனப் பயணிகள்	—	கே. ஆர். டேவிட்
7. கானகத்தின் கானம்	—	செம்பியன் செல்வன்
8. முற்றத்து ஒற்றைப்பனை	—	செங்கை ஆழியான்
9. சங்கரன்	—	வளவை வளவன்

1990

10. பூஜைக்காக வாழும் பூவை	—	கே. எஸ். ஆனந்தன்
11. இராவணன் கோட்டை	—	கே. எஸ். ஆனந்தன்
12. நிலவே நீ மயங்காதே	—	இந்திரா பிரியதர்ஷினி
13. இருள் இரவில் அல்ல	—	சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்

1991

14. அக்கினி	—	செங்கை ஆழியான்
15. வெள்ளையடிக்கப்பட்ட
கல்லறை	—	கே. ஆர். டேவிட்
16. முள்முடி மன்னர்கள்	—	சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
17. விடியலைத் தேடி	—	ஒ. கே. குணநாதன்
18. ஊருக்கல்ல	—	முருகு

1992

19. ஒரு இல்லத்தில் சில
உள்ளங்கள்	—	வாமதேவன்
20. மீண்டும் புதிதாய்ப்
பிறப்போம்	—	சிதம்பர திருச்செந்திநாதன்
21. விண்ணில் அல்ல
விடிவெள்ளி	—	தாமரைச்செல்வி

வெளிவரவிருப்பவை.....

சுவடுகள்

தூங்காத விழிகள்

மீரா வெளியீடுகள்

சுழத்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் தரமான படைப்புக்கள் தொடர்ந்து “மீரா” வெளியீடாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறாமல் இவற்றைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

வாசகர் பரிசுத் திட்டம்!

“மீரா” பிரசுரம் வெளியிடும் ஐந்து புத்தகங்களை வரிசைக் கிரமமாக வாங்கினால் ஆறாவதாக வெளியிடப்படும் ரூபா 50/- பெறுமதியான புத்தகம் அன்பளிப்பாக வழங்கப்படும்.

இப்பரிசுத் திட்டம் தொடர்ச்சியாக அமுலில் இருக்கும். எந்தவொரு வெளியீட்டிலிருந்தும் நீங்கள் கூப்பன்களை சேகரிக்க ஆரம்பிக்கலாம்.

“மீரா” பிரசுரம் ஒவ்வொன்றிலும் பரிசுக் கூப்பன் இணைக்கப்பட்டிருக்கும்.

எழுத்தாள அன்பர்களே!

சமகால நிகழ்வுக் கதைகளாக சமூகக் கதைகளாக 100 பக்கங்களில் எழுதி எங்கள் பரிசீலனைக்கு அனுப்புங்கள்.

மீரா வெளியீட்டகம்

38, வேம்படி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

CARBON INDUSTRIES
GALLE ROAD,
BALAPITIYA

வகுப்பு எண்

வரவுப் பதிலெண்

8960

இந் தூலக் கீழ்க்காணும் திகதியன்றோ, அதற்கு
முன்னரே தூலகத்திற்குத் திருப்பிக் கொடுத்து
விட வேண்டும்.

784 FEB 1994

08 NOV 1994

26/9/98

11 FEB 1994

1868

1512

19 NOV 1994

1757

1686

29/12/98

01 APR 1994

26/5/98

2083

1370

1936

09/11/99

20 APR 1994

23/3/98

2045

2053

1370

1/4/98

1854

6/4/99

123 JUL 1994

9/5/98

1370

2030

1632

21/8/98

13-4-99-2065

08 SEP 1994

60

5/9/03

1575

26/8/98

1496

28 SEP 1994

1576

03/10/03

1850

828

09 OCT 1994

1559

4/5/04

2084

இந்த நாவல்—

சோத்தமாய் நிலம் வேண்டும்
சோத்தமாய் மனை வேண்டும்
இரண்டுமே இல்லாதவர்கள்
இவர்கள் ...

இரவல் மண்ணில்
இடை பித்திர் பாடுபட்டு
இன்னல் படுகின்ற
இதயங்கள் ...

நாலாயுறழும் நெகுக்குதல்கள்
நாடி வரும் தாக்குதல்கள்
ஒயாது உழைத்தாலும்
உய்ய வழி ஏதும் இல்லை.

விண்ணில் மட்டுமா
விடிவெள்ளி நுகரும்?
மண் மீதும் நுகரும்
மாஸிட நேயத்தால்.

சுமுக நாவல்

மீரா பிரசுரம்: 21